

RUDOLF TĚSNOHLÍDEK

LIŠKA BYSTROUŠKA¹

I

„Drva hlad'ůnký, bílůnký, a takovcí kruci lonti mně je u nosa seberou,“ vrčel revírník Bartoš, když vyšel z četnického stanoviště. Vztek už ho pomalu přecházel, jako přechází bouře, ale hromobití se dosud ozývalo z nejzamračenějšího kouta jeho duše.

„Hlad'ůnký, bílůnký, jak ženský kolena!“ hřmělo v duši revírníkově dále, „a všecko to sebrali, ani třísečky nenechali. Ale kdybych já některého chytil, lotra, zloděje, grázla nejgrázlovatějšího, já bych si to s ním vypravill ají bez šandárů a bez vřetkých soudů. Beztak včil krom slušného člověka nikoho nezavřou. Setsakrapes!“

Nebylo také divu, že se revírník dozlobil. Stala se mu nehoda dvojí. Tož první neděli letos při partii na kuželně, uvědomiv si, že veškeré lidstvo zesláblo podvýživou a starostmi, hodil si do plných důkladně babuškou. Vynaložil na ten hod všecky síly a podařil se mu! Vandl jak bič, setsakrapes. Poroučelo se po něm všech devět a levá fanka vyletěla za humna. Namířila si k sousedovi Švábenskému zrovna tam, kde seděl v klidném zátiší, u kterého za vojny vítr urazil dvéře, kterých dosud řádně neopravil. Švábenský se v první chvílce domníval, že to hvízdá ruský šrapnel, než však se vzpamatoval, narazila fanka do jeho dýmky, přerazila trysku, zlomila špičku, vylomila mu zub a porcelánová hlavička bůhvíkde byla v prachu. Fanka to odnesla taky. Jen to písklo, jak jí krček odletěl. Revírník se spravil se Švábenským, koupiv mu ve městě dýmku s dvěma jeleny a sv. Hubertem a s tryskou jalovcovou, která je pevnější než višňová, ale kříž byl s hospodským Páskem. Slíbil mu sice revírník, že mu dá krásné lípové dřevo na všech devět kuželek a na levou fanku dvojmo a že mu je třeba hajný Blažek, kdysi soustružník, vysoustruhuje jak z alabastru, s tou však podmínkou, že bude mlčet jako hrob. Hráči slíbili mlčelivost rukoudáním, ale za chvíli vědělo to celé městečko. Již druhého dne říkaly panímámy varovně:

„Ty, staré, neopovaž se chodit k Páskom, tam zabíjajou kolkama!“

Revírník Bartoš, aby uzamkl zlolajná ústa, vyhledal krásnou lipku, dal ji porazit a dřevo nechal vyschnout v metru. Než se uchystal poslat je k Páskovi, zmizelo, jako by se pod ním zem

---

¹ Převzato z: Těsnohlídek R., *Liška bystrouška*, Praha 1937 (redakčně upraveno).

slehla. To již přestávalo všechno a revírník Bartoš odhodlal se, ač nerad, udati smělý ten pých četníkům.

Ted' šel od nich. Strážmistr Venclík ho potěšil, že dřevo najde, i kdyby z něho již byla hotová postel. Revírník uchlácholen zvolna nabýval rovnováhy ducha. Takovou však měl žízeň a jelen na štítu Páskový hospody tolik vábil! Je možno tam jít, aniž byl splněn slib?

Měl sto chutí zahromovat, než ještě zavčas se vzpamatoval. Ejhle, důstojný pán batolí se právě taky k Páskům. Již ho spatřil. Ne, nelze se vyhnouti. Ještě by řekli - rector je taky z těch rejpalů nepokojných - že se stydí.

„To by tak hrálo, aby si pomyslili, že su špina chlap a že utíkám před lidima,“ řekl si v duchu. Pokročil hbitě vpřed a pozdravil, až to zahlaholilo.

„Pěkně vítám, že vás konečně zase vidíme. Už jsme si říkali, že vás nespattřime, leda půjdeme-li vás zaopatřovat,“ usmál se farář. „Ale to by nebylo tak brzy, co?“

„To tak, velebníčku, to tak, setsakrapes!“

„No, no, deo gratias, že jsme tady. Rector čeká, a tož bude náš mariášek jednou zas pohromadě.“

Síň Páskový hospody rozléhala se smíchem a za chvílečku trojice starodávných přátel pustila se do bohulibého díla. Revírníkovi padal dnes list, eso za esem, a pivo bylo jak sirup. Krejcar mohl na pěnu položit. Poslední hromy zmlkly a v jeho duši sklenula se jasná duha. V hnědé plotníčka-střízlíčka je prý nejtulněji a nejtepleji ze všech míst ptačích. Panská světnička u Pásků překonala toho večera kdekeré hnízdečko, i plotníčkovo. A když pan revírník pyšně hlásil: „Sedmica na zadek“ a rector prohrál své supra, přit'ukli si všichni tři po prvé, nikoliv však naposledy.

Sluníčko již vstalo ze své měkoučké postele, umývalo se studenou rosou, až zčervenalo, a kráslilo se, aby byl pěkný den, když družná trojice nerada se chystala k návratu domů.

„To bylo posezeníčko!“ přichvaloval si rector.

„Poslechnite, velebníčku,“ zahlaholil rozjařeně revírník, když vycházeli od Pásků, „budeme se mít taky tak v nebi, tož co myslíte, vy jste toho přeci znalé.“

„Ani oko nevidělo, ani ucho neslyšelo,“ odpověděl farář, ale hned čtverácky šlehl: „Jen kuželky tam nesmíte hrát, rozbil byste svět před posledním soudem.“

„Nevidáno, jen až dám ty nové kolky vysoustruhovat! Už by to bylo, kdyby ne těch lontů zlodějských. Považte, drva mi kradli. Drva bílúnký, hlad'únký, jak ženské koleno. A víte, velebníčku, takové kolínko, setsakrapes, no ne?“

„Ignoravi et nescivi, corpus tuum mulier,“ vážně a kazatelsky pronesl farář.

„Ty, rector,“ revírník začal z překypění citů řídícímu tykat, „řekni mi to česky. Kdyby to aspoň byla myslivecká latina, té bych rozuměl, v této su slabé.“

„Nevím a neznám tvého těla, ženo,“ poslušně přeložil rector větu z epištoly svatého Pavla, kterou farář citoval.

„E dite mi, velebníčku! Včil, tož to ja. To vám věřím, ale tak před dvacetima třicetima lety, to jste, lišáku, taky zpíval jinačí písničku.“

V tom okamžiku ohnal se farář nevrle, neboť kol uší zazněl mu pronikavý pískot komářů.

„Vša, jedeš, zlosyne,“ huboval a v hněvu zaklopýtal. Byl by upadl, kdyby ho nebyli oba dva věrní druhové spolehlivě vedli.

„Pěkně jste zapackal. ‚Nohy naše slabé jsou a ke hříchu běží,‘ tak praví Písmo. Vidíte, taky si z něho ešče ledasco pamatuju. A copak vás tak zlobí?“ tázal se soucitně revírník. „Komár mě obletuje,“ odpověděl farář.

„Ja, kdyby jen komár,“ zachechtal se revírník. „Což aby to tak byla hezká harafička. Hlava jde kolem a zní v ušech jak komářů proceství.“

Opravdu komár to byl. Nyní zakroužil opět k faráři a hnal se mu rovnou po ruce, jako by ji chtěl políbit. Přitom zpíval si tenoučkým hlasem - a krom faráře nikdo mu nerozuměl - starou zbožnou píseň:

*Odřeknouc se však zlosti,
obžerství, světských žádostí,
bud' živ spravedlivě,
šlechetně, střízlivě,
v naději božské.*

„V naději božské,“ opětoval poloholasně farář a bolestně škytl.

„Pěkně v naději božské. Pro tu byste neščukal. Mně se zdá, že na nás naše ženské spustí, že se budeme vidět kraj pekel. Však já radši nepudu ani dom,“ bručel revírník a rector jemně příkyvoval.

A komár zpíval a zpíval. Byl to tvor velmi nábožný. Uzřel světlo světa v kaluži před hospodou Měcháčkovou - tam bylo hnízdo orlů a dětí mariánských - a na světě jeho první cesta byla do světničky za šenkem, kam přiletěl právě v tom okamžiku, když mladý panáček, bojácný, ale nespokojený s dobráckým farářem, zakládal s kravskou dívkou ze dvora a osobami k tomu vhodnými sdružení třetího řádu svatého Františka. Vroucí výmluvnost nadšeného kněze uchvátila nepatrného komára a získala jeho nepatrnou duši zcela straně nejlepší, i pro zvířata vhodné, straně lidové. Komár stával se každé hodiny zbožnějším, a nehledal si nakonec jinde místa obživy než v procesích. Vyzpěvoval tu s forpětry, bděl nad mravností mládeže a neostýchal se pronásledovat ji a trestati citelně i v nejdlejších koutech, kam uchýlovala se před zraky starších, zkušených osob.

Jen to ho mrzívalo, že lidé, které zachránil od hříchu, obyčejně kleli. On však toho nedbal a horlivě proletoval neúnavně poutnické noclehárny jako anděl strážný.

Dnes právě vracel se ze Křtin. Byl zemdlen namáhavým dílem, neboť chlapani pronásledovali děvčata hůř než nejhorší mládež komáří, ba víc než pípky před deštěm. Únava z něho teď spadla, jakmile zahlédl kněžské roucho. Byl okouzlen vida zvláštní, kolíbavou, velebnou chůzi farářovu a dětinskou pečlivost obou jeho průvodců a povídal si, že ti lidé stávají se asi tvory vyššími, neboť v leckterou chvíli se vznášeli jako duchové v povětří opouštějící prach pozemský.

I rozpěl se a rozjásal znovu, rozpjal nožky a tykadla a letělo se mu tak lehce, tak blaženě. A tu vzházal již bílý den a slunce, již dostrojeno, jako oslňující krasavice vyskočilo nad vrchol Báby. Farář byl zřejmě dojat nádherným jitem. Sklonil se nízko k zemi, a co soudruzi drželi jej jak děcko v náručí, jal se vykonávati jakýsi obřad, jehož významu zbožný komár nechápal. Leč pojednou naplněn byl vnuknutím, a vzpomněv Davida krále, zanotoval žalm:

*Hory poskakovaly jako skopci
a pharbkové jako beránkové ovcí.
Co je ti, moře, že jsi utíkalo,
a ty, Jordáne, že ses obrátil?*

Než přezpíval, vyjasnila se farářova tvář a lehčeji nyní vykročil kupředu. Na křižovatce rozloučil se revírník s ním a rehtorem a namířil k lesu.

II

Komár z úcty rozhodl se doprovoditi dvojici k faře. Ani nedutal a naslouchal moudrým řečem, snaže se z nich pochytit co nejvíc poučení. Nejmocněji zaryla se mu do mysli slova, jež farář pronesl vcházeje do farní brány: „Všeho moc škodí, pravím vám, a běda tobě, revírníku, usneš-li v lese. Dopoledne sotva se probudíš.“

Komár si ihned umínil, že se přesvědčí o pravdivosti této věštby.

V Černém žlebu býval osvěžující chlad. Vstoupil-lis tam, jako bys pil vody léčivé. Tam zamířil zatím revírník a toužebně vyhlížel k temeni Báby, kdy konečně dostihne vrcholu. Slunce pálilo, žluva naříkala žízňivě, dusno začínalo hned po ránu.

„Dostaneme bóřku,“ vzdychl revírník. Posmekl a utíral pot s čela. Ale hlava bolela a bolela.

„Koža by to porazilo. Spolehnu si na chvílečku. Panímámě se řekne, že jsme číhali na poberty. Však je dobrák ženská a uvěří.“

V několika minutách ležel pod křem klokočovým na trávě hebké jak aksamit. Zezulka zakukala mu nad hlavou, holub doupňák zavrkal, skalní hrdlička rozesmála se jako čtveračivá dívčice. Revírníkovi bylo nesmírně blaze uprostřed chladu a líbezných těch zvuků jeho milovaného lesa.

„Jak ve svatební noci k ránu tady je,“ pomyslně si už v polospánku. „Taky jsem byl tak zmatrovaný. A ty moja flinto, kamarádko milá, tebe přeci nenechám vedlivá sebe jako hůl. Tys mě nezastarala, netrápila, nebrbleš, nevyčítáš každé žbáneček. Semka patříš, na staré myslivecké srdce.“

Objal pušku jako svou znejmilejší a ve chvílečce spal. Strakapoud, jenž tesal ve vrcholu jedle, nechal práce, podržel se kmene ruční letkou, otevřel úžasem zobák a rozhlížel se, kde se tu nabrali kolegové drvaři.

Slyšel hvizd jak obloukové pily. Již se chtěl podívat, kdo to tu řeže, bylo mu však líno vydati se na zvědy a znovu se dal do práce. Necht' však se lopotil a hřmotil jakkoliv, nepřerušil zdravého chrápání revírníkova, jež rozléhalo se úvalem.

Rušivý zvuk vyburcoval i omrzelého cvrčka, který sídlil v hromádce písku pod jedlí. Dozloben spustil nejostřejší cvrččí kvapík, a když byl nucen ustati a naladiti, zavolal kmotřenku kobylku, aby si taky zakoncertovala. Což o to, kobylka souhlasila. Jen nebude-li panu kmotříčkovi, učenému muzikantu, vadit, že ona si potrpí na starodávné šumařské trýle. A když ji upokojil, že mu dnes nejde o koncert umělecký, posadila se pod kvetoucí kozí bradu a vyčkávala, až kmotříček udá takt. Všetečné šídlo, modrá vázka, bludná melancholická kráska, zaletěla sem z rodných vrbin, a tož bylo hudby jak v Řicmanicích o hodech. Tam vyhrávají totiž pravidelně ve dvou hospodách a současně snaží se vzájemně umlčet; není-li dostatek hudebních nástrojů, doplňují kapely hmoždíři, struhadly, až se celá dědina i se zvoníčkou třese.

Koncert v podrostu přivábil i komára, jenž se rozžehnal s velebníčkem tím, že posnídal na jeho tonzuře a vracel se tentokrát doopravdy domů. Byl velice potěšen vida revírníka, an tu spal pokojně jak děčko.

„Sakva, sakva, sakulajda,“ zahuboval komár. „Takové pán, a leží si v lese jak vandrák. Manželky se nejspíš bojí. Dobře, že já su svobodné. Ale měl bych jé řádně dodžigat.“

Komár měl hrozně s kopce na onu část lidstva, která nosila zelené vyložení a potulovala se po lesích. Důvody k nenávisti měl rozmanité, ale spravedlivé. Sedl si například kdysi hajnému Blažíkovi pod Novým hradem na ruku. Byla tvrdá jako mlat, a necht' hryzl jak hryzl, poctivé kapky krve se nedohryzl. Najednou ho hajný zpozoroval, pleštil po něm, a jen řízením božím ho nezasáhl. Zvolal přitom divoce, až se bory otřásaly:

„Hrom ti zab, žoželi ničemná. Nemáš dobetka dost? Ešče člověka bude žhrat!“

Mimoto všecko lidstvo lesní hrozně smrdí kouřem, páchnoucím někdy i po tabáku. Komár

proto, než se vydal na revírníka, vymýšlel si plán, kam se mu tak nejlépe posadit. Zamlouvalo se mu nejvíc jeho silné ucho, už proto, že by mu mohl udělat důtklivé kázání. Obezřele se přikradl na temně rudý boltec, posadil se, utřel si způsobně sosák, a chystaje se ku přesnídávce, zapískal:

„Vidiš, člověče hříšné, co včil zmůžeš protivá mně?“

Nedořekl, když tu revírník vydal ze sebe nelidský zvuk, v krku mu písklo, ústa se otevřela a odfukovala mocně.

„Tož tak, ščukáš,“ bručel mrzutě komár a připravil se k doušku myslivecké krve, ale revírník pohodil nohama, zachrčel a převalil se na druhý bok.

„Sakva, sakva, nic po tem není. Jen tak, že mi žebra nezlámal,“ zabrblal komár a odskočil hbitě ke vzduchu. „Aji komár, aby se dal pojistit, zachce-li se mu navštívit takového divósa. Však počké, tatíku, podíváme se na tebe jinam, kde seš měkké. Fi, a taky kóří, tak ho škaředě cítit!“

Přeměřil revírníka znovu bádavým pohledem a napadlo mu, že nejbezpečnějším místem útoku byl by nos. Je uprostřed, nechť se ostatní tělo převrací jak mu libo, do země nos přece strkat nebude.

„Píííí, sakva, sakva, pííí,“ zazpíval si komár a již seděl tam, kam si namířil. Nos byl ohromný jak hora, avšak plný močálů, prohlubní a studánek jak hora pod ledovcem. Kamkoli komár šlápl, všude tvořily se za ním drobné kalužinky, mastné jako železné lužečky na lukách. Neuvažoval mnoho, vyhlédl si jednu z těch četných studánek, nachýlil se a pil. Leč krve v tom nebylo. Chutnalo to náramně dobře. Komár polkl chvatně a hltavě několik vydatných doušků. Tu to zavánělo kmínem, tu zas bořím, pak anýzem a puškvorcem a konečně prudkou vůní, kterou loni vdechoval za podzimních večerů, když lidé othrávali přezrálé švestky. Byl by pil třeba hodinu, ale tu pohnuly se obrovské ruce revírníkovy, rozpjaly se jako příšerné kleště a podrbaly nos na onom místě, kde si komár zamlsal. Jen tak, že jim unikl.

Jak se s toho nosu dostal, to mu bylo navždy hádankou. Když se probral z mrákot, jež mysl jeho obestřely, ležel jak dlouhý tak široký za stéblem ostřice. V zádech ho bolelo; divže si kříž nepřerazil, jak padl bez vlády a bez obrany na lodyhu sasanky. Snažil se povstat, ale nemohl se pohnouti.

Mladý domýšlivý skokan, pravý žabí hejsek, jenž vyskočil z cizí díry, kde byl právě na záletech, hleděl užasle na komára a prohodil dobíravě:

„No, občane, co to tu vyvádíte? Nestydíte se tu válet jako člověk? Mně se zdá, že máte drbku.“

„Sakva, držte mě, nebo vám to tady všechno rozbiju!“ vykřikl komár. „Mně je jaksí divně, jako bych byl v hospodě u muziky. Ani vstát nemožu.“

Jeho tělo bylo pojednou lehounké jako pampeliškové chmýříčko. Nazvedl se a jal se tančit, rozhazuje kusadly a nejpřednějšíma nohama.

„Trálilali, trílili, tralala, trata,“ notoval si při tom.

„Škoda, skokánku, že néseš ženská. Sakva, to bychom si poskočili. Trádili, trádala, tralala, ššššščuk, zahrajte vo tym bílým kvítečku. Sákva, povídám, a nehébéte tolik s tou zemňou, dyť je celá křivá a pořád se točí.“

Komár uvízl jednou nohou na sedmikrásce, pozbyl rovnováhy a již ležel v trávě. Tak to žuchlo. Skokan se rozchechtal, až se ohýbal.

„Kajpak lítáte? Dybyste, občane, pil čistou vodu, tak se vám totok nestane,“ posmíval se komárovi.

„Neplké, klučisko cezí,“ - tak se skokanovi vůbec ve žlebu nadávalo, protože ho jakýsi rybníční pytlák v ospalosti dotáhl v kapse až zdaleka z Čech, z páně Lounkových sádek na pstruhy v Hylvátech - „ššššščuk, sakva, a zavři ju. Kdes bel, dež hřmělo? Co, sakva, ššššščuk. Ty seš takové bachrus hlópé, víš, neumíš se na zábavu ani podívat. Víš, ty šošnivcu zelené. Za vojny, tos byl černé a žluté, a včil se honem děláš na zelenkavo. To si včil trófáš, a spišejá tos seděl jen v díře u své mámy. Lepnu ti, ani sopel po tobě nezvostane.“

V návalu zuřivosti, skokanovi nepochopitelné, počal komár káceti stébla, lámal traviny a posléze vyzuřiv se převalil se naznak a zůstal jak mrtvola. Hlava mu klesala a jen s napětím obou předních nožek ji udržel, zato tykadla jeho byla tuhá a nepodajná, a ne a ne je sklonit. Skokan se škodolibě vysmíval.

„Jste vy mně zbrčené, jak ta vaša celá strana. Na každé schůzi halókáte, že brány pekelné ju nepřemohou, a vida, včil jste namožené. Ja, naša strana, to je strana, u nás nesmí každé myslet, jak by se mu zachcelo, nebo řečňovat podlivá svýho. U nás se musí každé řídit podlivá důvěrníka a usnesení, protože je u nás přísná orkanisací. Jak se sendeme, každé na schůzi nechá hubu v bahně a poslóchá, jak předáci spustijó. Brekeke, krrrrr, kekereke, brekekes. A když už žádné z nich nemože, protože má hrtan suché, vyzvedneme všeci hlavu nad vodu a spustíme všeci zajednó: brekeke, tak jest, brekeke kkss.“ „Te bolševiku,“ zaškytl pracně komár. „Třebas trpím jak Adam, včil teprva poznávám, jak je svět krásné. Točí se, točí dokolečka a já s něm. Člověk je pánem světa a na špičce jeho nosu je ráj a v něm rajská studánka. Su očarované. Nepatrná duša komára ve mně zaniká a su včil jak člověk.“

Nadnesl se, napjal tělo křečovitě, roztáhl kusadla a počínal si skutečně jako před několika hodinami jeden z té trojice, jež se ubírala k domovu z hospody u Pásků. Bylo mu velice zle i velice dobře. Skokan dřevěněl úžasem a zvědavostí, a spatřiv, kterak komár uléhá do trávy a blaženě usíná jak obr člověk pod podrostem,

zatoužil též po neznámém požitku. Zachvívaje se předtuchou nepoznané rozkoše, skočil rovnou na revírníkův nos. Z otevřených úst člověka sálalo na něj dusné vedro a přetěžké výpary. Obávaje se, aby nepadl mezi hrozná zuby, a roztoužen netrpělivě přisedal po nosu a tiskl se k jeho

špičce. Jak to pálilo! Jako by seděl u kovářské výhně.

III

Revírníkovi honily se hlavou pestré sny. Zlézal v nich hory doly a najednou zabloudil až na severní točnu. Brr, tam bylo zima, až mu nos umrzal. Ledový mráz ho pomlel, otevřel oči a vytřeštil je nechápavě na skokana:

„Setsakrapes!“ zahromoval. „Nožiska to má studený jak moja stará a nestydí se to lozit člověku po nose.

Nebudu-li pak mět rýmu? Počké, ty blázne strakaté, eši já tě dostanu!“

Přisedl a hmátl po skokanovi. Ten ledva unikl.

Revírník stále ještě nevěděl, sní-li dosud, či co se s ním děje. Usedl, rozhlédl se a uvažoval, kde vlastně je a jak sem zbloudil. „Aha, už vím,“ upamatoval se. „To velebníček, duša taky hříšná, mne svedl k Páskům. On a rector seděli jako příkutí a já se pozdržel až do rána. O vy faluti! Falára si kuchařinka vyhubovat netrófá, rector má doma ze ženskýho plemena jen tu svoju basu, a tož abych to obskáká jen já. Panímáma jistě po domě lamentí, že mě třeba aji pytláci zastřelili. Kdož ví, nevzkázala-li k šandárům, aby mě hledali. Bartošu, málo platný, lámé si hlavu, kerak se z této smole vypleteš. Stákryš, a ke všeckymu ležíš v takovém hóšcu. Ba, ba, harafica je těžká a obsedlala si tě. Musíš ju včil čtvernožky nosit.“

Prozkoumal obezřele svoje šosy, a přesvědčiv se, že kabát neutrpěl úrazu lezeckou partií podrostem, drápal se opatrně na světlo boží. Slunce, hodně již vysoko a blízko poledni, pronikalo haluzemi a revírník k nesmírné radosti postřehl na zemi uzoučkou stezku.

„Vida, veksl, o kterém s nevěděl,“ řekl si spokojeně. „Jakápak zvěř tudyma chodí? Aló, po něm!“

Na svahu k Černému žlebu hověla si v tu chvíli požehnaná liščí rodina po snídání. Matka podřimovala, ježto maličká Bystrouška proplakala celou noc a nedala jí spáti. Lezly jí zuby podočáky a to je s maličkými vždycky svízel. Teď se sice Bystrouška již upokojila, ale přece nešla si hrát s ostatními sourozenci a držela se vytrvale mamina hřbetu jak sukní.

„Jédamáne, tótni se, mami, co to,“ zažvatlala. Černonoska, Oháněček, Peřiderka, všecka ta drobotina ustala rázem v dovádivé hře a seskupila se kolem podivného tvora, který spadl doprostřed odkudsi z nebe a seděl tu udýchán, s očima vyvalenýma, jako by byl míli utíkal. Bystrouška k němu přičichla.

„Jé, ten je studený!“ vykřikla.

„A holé jako kámen,“ prohodila překvapeně Peřiderka

„Oháňku zapomněl doma,“ divil se Oháněček.

„Mami, pjosim vás, a jí se to?“ zaškemrala mazlivě Bystrouška. Stará liška neodpovídala. Libovala si nenadálý příchod žáby.

Děti si pohrají a ona se aspoň trochu prospí. Mládež seskupila se pkně dokolečka a živě rokovala, jak si s divným tvorem pohrát. Byla tak zabrána dětinskou hašteřenicí a matka Lištica poklímávala, že nikdo nepostřehl podezřelého šustotu v mlázi. Dravčí tvář lidská vynořila se z houští. Okamžik sledoval revírník hru liščí rodiny, potom odsunul haluze, jež mu překážely, a jako šlema vrhl se po nejbližší lištičce. Prut rozmazlené Bystroušky uvízl v kleštích jeho prstů, zatímco matka se čtyřmi zbývajících dětmi dala se do divokého útěku do hlubin lesních.

Bystrouška vzpamatovala se zatím z úleku a umínila si, že neprojeví ani mrknutím bázně. Netušila chuděra, že ji očekává tvrdá budoucnost mezi lidmi, dny otroctví a po nich teprve po mnohém pokoření návrat k volnosti, doba odvety a konečně také čas štěstí.

Revírník Bartoš uchopil Bystroušku nelidsky za límec jak psa a vítězoslavně si ji prohlížel a uščuoval se. „Tož tak, ty kujóne, včil se vymluvíme doma na tebe. Řekneme, že jsem si na vás šel počíhat, a že proto jsem nemohl tak dlouho dom. Škoda, že jsem vás nemohl pochytat všecky. Beztak naděláte nepleché nad pytláka. Blech máš dost, ale z teho si mocka nedělé. My je máme taky, chudáci aji bohatí. Podržíme si tě hezky a doneseme tě dom, ať z tebe majó děcka radost.“

Vesele vykračoval si revírník širokou sečí k Jezerské myslivně, nesa lišku pod paží jak školáci knihy. Nyní nebylo se třeba strachovati domácích přeháňky. Manželka, i kdyby byla rozzlobena navrch hlavy, změkne a zjihne vždy, přesvědčí-li se, že pamatoval na vnuka Pepíka. Mohl si lozit po nejvyšších borech za vraním hnízdem, mohl si noc a den se toulat za mladými sojkami, bylo-li to kvůli Pepíčkově, domácí mír nebyl porušen. Škoda, že vnuk neoceňoval po zásluze dědouškovu lásku a lehkomylně tropil nejhorší uličnictví, jež by jinak byla uváděla revírníka Bartoše v záchvaty zuřivosti.

Liška se cestování zcela nic nevzpírala. Prohlížela si zvědavě skupiny stromů, podivila se, když vyšli do polí, která se rozléhala hlasy pracujících, ale začalo jí srdce bít, když se blížila k myslivně.

Hle, tam leží lidské doupě! A není zle pořízeno. Má několik děr větších i menších na různé strany, že by ho křeček lépe nevystavěl. Doupě je obydleno odedávna, neboť cesta k němu je důkladně vyšlapána. Zato nikde neviděti zbytků peří ani kožek, a proto Bystrouška nemůže uhodnouti, čím se asi člověk živí. Podle povšechného výrazu prvního člověka, kterého kdy viděla a jenž jí nyní nese, řekla by, že člověk živí se trávou a jetelem jako krávy, kozy a jeleni. Když však uviděla člověkovy zuby, dovtípila se okamžitě, že je masožravec. Člověk prozradil jí dokonce své choutky zevrubně. Vytáhl z kapsy vak, patrně zbytek střeva nebo žaludku neznámého zvířete, nasadil si záhadný sosák, a takto jím prodlouživ ústa, jal se požívatí čehosi hrozně smrdutého a

vyplivoval z toho modrý smrad, z kterého se dělala kolečka a obláčky kol jeho nosu. Bystrouška dospěla k názoru, že člověk žije asi jako hyena a že zhltvává kromě mrtvých těl také mrtvé duše. Umínala si, že později záhadu prostuduje, prozatím se ohlédla, najde-li někde u lidského doupěte přece nějaké odpadky potravin. Nebylo jich nikde. Místo nich spatřila velké pohodlné lože, vysoko navrstvené, jež jako ostrov vystávalo z jezera.

U jezera kupilo se několik lidských doupátek, ale lidé v nich nebydlili, nýbrž jen zvířata. Některých mladá lištička neznala. V jedné díře zahlédla tvora skoro tak holého jako člověk, s velkýma ušima, kterými stínil si oči. Tvor ten ležel a líně odfukoval. Lištička uhodla, že se přecpal. Nejspíše ho tolik pohostili ve velkém lidském doupěti, i usoudila Bystrouška, že zvíře, jež stále říkalo „chrouch, chrouch“, je asi přítelem člověka, ba snad příbuzným.

Očekávalo ji překvapení téměř při každém kroku. Po ušlapané široké cestě hnal se jim vstříc malý člověk. Bystrouška uhodla v okamžení, že je to lidské mládě. Fi, kterak bylo ošklivé. Pouze na hlavě mělo hrstku srsti a nejspíš počalo teprve obrůstat, ale slepé již nebylo. Vrchní kůži mělo ošklivě pomačkanou a na několika místech potřhanou a po srsti ani stopy. Nejstrašlivější byly jeho nohy. Ani jediného pořádného drápu nemělo na zadních, na předních byly sice nějaké, ne zcela vyvinuté, a proto asi nosilo lidské mládě přední tlapy pořád vzhůru. S lidským mládětem přiběhlo jiné malé zvíře a Bystrouška v první chvíli nevěděla, je-li také člověčátko. Chodilo pěkně po čtyřech nohách, leč velice nízkých a křivých, jazyk mělo slušný, až mu z tlamy vyčuhoval, i uši mělo onačejší než to, které chodilo jen po zadních nohách. Když došla tato dvě zvířátka až k revírníkovi, ztropila hrozný rámus, a i to čtyřnohé postavilo se pouze na zadní a jalo se Bystroušku nelidsky a nestydatě očenichávat. Bystrouška octla se v choulostivých rozpacích, svésila prut, ježto nebylo nutno projevovati zvláštní potěšení při setkání s tvory tak nevídanými a dotěrnými. Revírník smál se na celé kolo a postrkoval Bystroušku čtyřnohému protivovi k studenému nosu.

„To čučíš, Lapáku!“ chechtal se, až se v Bystroušce dech zatajil. Čtvernožec Lapák představoval se zatím lišce skoro liščím způsobem.

Očenichával ji kavalírsky a zdvořile, všude, kde se sluší a patří, a Bystrouška si v duchu řekla:

„Je vidět, že je to vzdělané pán. Že má škoie a že není sprosté jako ledasjaké člověk. Musím se s ním seznámit.“

Revírník Bartoš další zdvořilosti Lapákovy překazil. Vstoupil s ní do lidského doupěte a Bystrouška se zhrozila. Zde spatřila, že se prve nemýlila a že člověk je vskutku dravec hyeny hroznější. Po stěnách visely hustě jelení a srnčí hlavy úplně ohlodané, že by na nich ani poskvrnky mastné neulízl. Otřásla se hrůzou, ježto si představovala, že snad i ji lidské šelmy takto sežerou. A hrůza její stupňovala se ještě, když se probořila z čista jasna z neznámých důvodů stěna do vedlejší skryše doupěte a v ní objevila se stará široká člověčice. Bystrouška rozeznala ji naráz od člověka.

Nebylo třeba zkoumat to ani čichem, protože člověčice měla naprosto odlišný vzhled. Byla v těle o polovinu širší než člověk, nohy měla daleko kratší a sotva je bylo vidět. Když si bojácná lištička okoukla zběžně postrašeným zrakem její postavu, pomyslna si: „Mladých asi mnoho neměla, nevešly by se pod ni víc než dvě. Pijí ale člověčátka víc než husy.“

Že před ní stojí člověčice, potvrdila Bystroušce též i jiná okolnost. Jakmile zhlédla revírníka, dala se do vytrvalého štěkotu a člověk jí nepostačil ani odpovídat. Zrovna tak to dělávala doma matka liška, když otec lišák přicházel až pozdě k večeru domů s potrhanou kůží, naježenou srstí, zpíval, výskal, vedl nesmyslné řeči a nechtěl říci, odkud přichází.

Starý člověk počínal si rovněž podobně jako otec lišák, jenž konejšil ženu tím, že jí donesl nějaký vzácný úlovek, slípku, kačenu, koroptev nebo mladého zajíce. Revírník se rozkročil a chlubně ukázal člověčici ji, Bystroušku, která se v tu chvíli bojácně chvěla po celém těle. Člověčice hleděla sice na něho chvíli ještě nedůvěřivě, pak přestávala tolik mluvit a prostě řekla: „Nanosíš mě s tím blechy.“

Trochu pobroukala, ale pak šla a donesla věc, které lištička jakživa dosud neviděla. Byla to jamka, jako by ji z pařezu uřízl nebo ze země vyloupl, a v ní bylo nalito po okraj mléka. Postavili ji na zem a vábili Bystroušku, aby pila. Bystrouška se nedala dlouho pobízet, poněvadž měla hlad. Lapák dychtivě obhlížel mísu a byl by ochotně Bystroušce s mlékem pomohl, avšak lidé na něho přísně křičeli. Lidské mládě přiklonilo se nad Bystrouškou a s hubou dokořán sledovalo každý její pohyb.

Tak dostala se Bystrouška do Jezerské myslivny. Zpočátku se jí stýskalo. Zde nebylo s kým se mazlit, koho potahovat za kožich, bylo tu jako v sirotčinci. Naštěstí Lapák se s ní spřátelil a rytířsky vyprovázil ji po všech zákoutích lidského dopěte. A bylo jich tu také, že si toho nemohl dovolit ani nejbohatší strýc liščí rodiny. Nejlépe zalíbila se Bystroušce skrýš pod skříní. Když se nasýtila, zalezla si tam, vystrčila koketně hlavu a naslouchala ochotně rozprávám Lapákovým, který se uvelebil zatím pohodlně na podlaze. Vykládal vtipné anekdoty, vyprávěl často se dušuje, že nikdy nebyl zamilován, neví prý vůbec, co je to láska. Oddal prý se úplně umění, večer zpívává smutné písně, které si sám složil. Avšak revírník jeho umění nechápe a často ho nelidsky za to zpráská. Sytými barvami líčil jí dále svůj osamělý život, líčil jí trýzeň svého srdce, jež na něho doléhala v únoru a v březnu, v měsících lásky, blouznil o hnědých očích a ebenově černém šňupáčku, velebil nádherně dlouhé slechy, sahající až na zem, rozhovořil se o nádheře ocasu, který v závratném smíchu v blažených okamžicích zapomíná se vrtěti a tiskne se k milované hrudi, vnímaje horoucí tlukot drahého srdce.

Bystrouška dívala se na něj časem velice dojatě, časem velice lhostejně, jak jí kdy napadlo. Tu tvářila se pobouřenou studem, jindy mhouřila oči cudností a pod srstí se zardívala. Lapák neustával, až ji vyvádil z jejího útulku. A když jim bylo nejsmutněji, vynalezli nějaký žert a šprým,

kterým smutek zahnali. Často oddali se povznášející zábavě. Lapák opravdu nebyl silák, ale zato uměl se lichotivě dotírat. Sevřel ji v náručí a slastně pištěl, když ho zalechtala čumáčkem pod krkem, dal se dokonce povaliti a chňapal jí po ohánce a zhrnul ji sty vroucích sladkých kousanců. Bylo patrné, že je celkem nezkažené štěně jak venkovský gymnasista.

Bystrouška arci neměla rovněž valných zkušeností v milování, avšak ledacos už přece vyslechla od špačků hnízdících nad rodným jejím doupětem. Špačkové tam žili v manželství velice nespořádaném, zvláště v té době, kdy nebyl ještě vydán nový zákon o rozluce a rozvodu, a co chvíle docházelo u nich k hádkám i ku pračkám. Vyčítávali si navzájem hrozné věci nemravné a neslušné. Vyrozuměla z jejich křiku, že starý špaček je nestoudný záletník, že provádí všelijaké nepřístojnosti v koruně starobylého buku, kam slétávala se nejpestřejší cháska ptačí a opíjela se nezřízeným požíváním bukvic. Stávalo se, že na roz dováděnou společnost nejdennkrát doletěl datel a zle ji spořádal. Pranýřoval prostopášníky před veškerou farností ve svých kázáních. V sobotu po výplatě nejdennkrát zakročil v krčmě na starém buku policejní komisař krkavec s výrem a ostřížem. Mladí špačci nebyli ostatně lepší starých. Jeden měl hříšný poměr s toulavou kukačkou a naučil se od ní zanášeti do cizího hnízda. Jiný byl nucen platit ukřičené strace po kopečku lískových oříšků měsíčně a dcera špačkova, nepohledná, ušubraná, měla známost s mladým havranem, který byl ještě na vojně, toulávala se s ponocným sýčkem a častokrát přiletěla jí naklovat přísná tetka sova.

Bystrouška byla pamětlivá těchto zkušeností, a běda Lapákovi, kdyby byl chtěl překročit meze slušnosti. Strpěla, když se pokoušel o zcela mravné laškování, avšak vzala ho ihned ostrými zuby za hrdlo, kdykoliv se k ní neomaleněji přivinul. A jestliže ani to nepomohlo, okamžitě se válel v prachu. Nestyda psí, bral si to však občas za záminku a opovažoval se ku přílišným důvěrnostem. Jednou se opovážil polapiti ji celou tlamou za proutek, a tu ztropila mu takovou melu, že se z té duše zastyděl. Zalezl zahanben na smetisko a Bystrouška, vidouc jeho kajícnost a přesvědčena o opravdovosti jeho lítosti, přiběhla za ním. Aby ho přesvědčila o dobrotě svého srdce, přivinula se do jeho objetí a v nevinném přitulení si s ním zdřímala, zachovávajíc jinak panenskou nedůtklivost.

IV

Netrvalo dlouho a Bystrouška cítila se takřka paní v lidském domě. Ukázalo se, že Lapák je naprosto nezkušený, že se bojí lidí a chová se hrozně zbaběle. Jen mu dali čuchnout k důtkám, a již lezl do nejtemnějšího koutka pod postelí. To Bystrouška byla podnikavější. Jednala vždycky odhodlaně a rázně jako emancipované děvče. Jestliže zapomněli dáti jí včas snídání nebo jí dali jakési bryndy, kterou bylo maličko cítit mlékem a mnoho spáleništěm, neváhala ani okamžik a postarala se hbitě o něco onačejšího na zub. Než se ostřílela, přihodila se jí arci nejdenná nehoda. Tu

vyčila talíř polévky a znamenitě si pochutnala, jindy zas vyskočila na lavici u kamen v kuchyni a pustila se odvážně do neznámého lidského jídla. Bylo řídké a chutnalo nakysle. Bystrouška neměla ovšem potuchy, že je to těsto na lívance. Když se však do toho jednou dala, nehodlala povolit, a hubujíc na lidskou neumělost kuchařskou, žrala vytrvale, až jí bylo z toho zle.

Jindy zas bývaly dny, kdy byla s životem v myslivně načisto spokojena.

Paní revírníková vytáhla z trouby kachnu, do zlata upečenou. Vonělo to po celém stavení a Lapák si brousil zuby na kosti. Bystrouška měla také laskominy, ale ani jí nenapadlo čekati až do poledne, kdy se lidé krmívali: Umínala si, že si ke kačeně jen přičichne. Na víc si netroufala, protože se bála, aby jí nevyprášili kožich. Přičichla, a vůně byla tak svůdná, tak líbezná, že otrčila všecky vousy. „Nech teho!“ zafňukal pod lavicí Lapák.

„Neboj se, jen kósek paprčky,“ zašeptala obezřele Bystrouška.

Ne, něco takového neměla dosud v hubě. Hlava se jí zatočila, a tož ukousala paprčku a za chvílečku přitáhla celou kačenu pod pečínku. Lapák, hlupák, díval se na ni, po vousech mu teklo, ale bál se třeba jen přičichnout.

„Neboj se, strašpytle,“ domlouvala mu, „ukósní si taky sóstečko, šak jim necháme kosti.“

Tenkrát z toho byl takový řádný výprask, že si podruhé Bystrouška také raději utřela pouze vousy a všecko, co z trouby vycházelo, nechávala na pokoji. Ale mlsnota ji nepřecházela. I jala se proto mudrovat, jak si dopřát pochoutky, aniž by vzbudila pozornost a hněv lidí. Po dvoře běhá tolik slípek, kuřátek, všady to pípalo a tikalo, že paní revírníková jistě je nemohla spočítat.

A když paní revírníková povídala kdysi služce, že musí pozabíjet zbytečné kohouty - „k ničemu ta havěť beztak není“-, nerozpakovala se jí

Bystrouška pomoci. Kohoutek ukdákanec daleko nevyletěl a neuběhl. Bystrouška zařala mu do krčku tak obratně zuby, až hlavička odletěla, a zakrátko byla z něho hromádka peří za plotem. Bystrouška byla docela spokojena a s lítostí vzpomínala na starého tátu lišáka, co se chudák časem nasháněl a nastaral, než přinesl starou kavku pro celou svou rodinu.

Pouze jedno trápení, zato citelné, měla Bystrouška při tom pěkném živobyetí v myslivně. Bylo to lidské mládě: Pepík, vnuk starého revírníka. Kluk byl jak ostříž, a nemohl-li uklovnout, aspoň drbl. Nedal jí chvilky pokoje, burcoval ji z nejkrásnějšího spánku a ke všemu dovedl si občas jiného malého člověka, aby mu pomohl Bystroušku soužit.

„Kóké, Franto, že nevíš, co máme. Podivé se, máme lišku, to,“ chlubil se svému příteli, chytl Bystroušku za krk a vyzvedl ji, byť se mračila, aby si jí kluk mohl dobře prohlédnouti.

„Co mám z toho,“ odsekl Franta. „Šak je krotká, nekóše.“

„Že, vsad' se,“ posmíval se Pepík.

Liška nedbala těchto urážlivých slov a slíbila si, že je pomstí, až přijde čas. Smyslili si kluci nakonec hru, která Bystroušku uváděla v bezmezný vztek. Pepík ji držel a Franta jí přistrkoval k

nosu prut. Oba kluci se při tom nehorázně smáli. Pepík chtěl to také zkusit, ale byl důkladnější. Strčil jí prut až do nosu a měl ukrutnou radost, že Bystrouška kýchla. Tak ji škádlili nyní oba. „Copak su já nějaké pes jak Lapák? To ešče ne,“ zahubovala liška.

„Slyšíš ju, jak vrčí,“ zajásal Pepík a Frantík šup jí zas prutem po nose. „Neché teho,“ zavrčela Bystrouška, „pohládnú tě.“

Nyní zas Pepík se přikradl a čib ji.

„Klučisko ušmórané, přestaň,“ vyjekla Bystrouška liščí řečí.

„Ešče jen hni.“

Kdežpak, aby kluci přestali!

„Počké, včil ju polechtáme oběma ščagélky zajednou,“ ponoukal Pepík Frantu. „Už je dožraná, dé pozor, chce kósat!“

Frantík napomenutí uposlechl a stoupl si o půl šosu za Pepíka.

„A včilka na ňu,“ kázal Pepík.

Bystrouška se jen naježila. Umínila si, že ani nepípne, pouze vycenila zuby a tlamu výhružně rozevřela. Pepík, který byl dědečkův a babiččín mazel, a tudíž pořádný nevázanec, ušklíbl se zlomyslně a udeřil ji prutem po uchu.

„Tož ty tak, uderils, a včil poteče tvoja krív!“ Vyletěla jako šipka, a neuvažujíc, co počíná, již držela Pepíka za nohu. Chtěla ho původně jen postrašit, aby dal pokoj, avšak ve zlosti se zapomněla a stiskla zuby vydatně. Pepíkovi se až gatě otrásly lekem, zakřikl a spustil: „Aáááá, búúúúú, to bolí, ona mně uhryzla létko. Dědečku, kde ste? Babičko, pote sem! Ona mě sežere. Franto, pomoz! Aááá, búúú...“

Franta stál jako sloup, jako pobóchanec - jak mu později Pepík vytkl - a vyčkával daleko trpělivěji než Pepík, až liška povolí. Bystrouška si uvědomila, že se unáhnila a že bude zle. Nechala kluků a rozběhla se hledat bezpečné skrýše. Pepíkův křik a brek ji štvál dál a dále, a čím více se vzdalovala, tím rychleji běžela.

Franta se zatím vzpamatoval.

„Nevřeské,“ domlouval Pepíkovi. „Ešče přindó vaši a nabijó ti. Víš, jací só dědóšek zlí a jak nám kázali, abysme nedráždili ani Lapáka, třeba si sedí jako knedla. Mě vyženou a ty dostaneš naliskáno.“

Pepík uznal, že Franta mluví rozumně, zaťal zuby a trpěl jako mučedník boží. Kamarád přiklekl, ohledal znalecky ránu a povídal:

„Díru máš v noze pěknou, ale to se zahojí a gatí neroztrhla. Pojď, radši té potvoře vypráskáme kožuch.“

Bystrouška byla už u vrátek, ale zaslechla přece výzvu Frantíkovu. Necht' se jí dařilo v myslivně dobře, nerozpakovala se. Výprask je šeredná věc, a les hluboký, klidný zvonil zpěvem

ptáků, šuměly rozvážně bory a jedle a Bystrouška zatesknula po lesní tiši, po domově, po svobodě, nedbala mis a hrnců a hnala se úprkem do boří.

Ohlédla se a litovala, že Pepíka nekousla pořádněji, neboť kluci blížili se k ní každým okamžikem. Postřehli její úmysl a nechtěli ji jen tak zhora pustit.

„Chyťte ju!“ řvali oba o přítrž.

Kdo by chytal lišku utíkající do lesa! Kohout ne a slípky teprve ne. Vlaštovky se chechtaly těmto závodům, chrobák vylezl na hromádku, ve které našel slušné živobytí, a div se za břicho nepopadal, ospalá sůva ve vršku modřínu hubovala, že ji ani ve dne nenechají spát, a veverka si povídala, že liška není stvoření docela ošklivé a že taky umí slušně s ocasem zacházet, chce-li.

Veškero ženské pokolení na světě od hodiny stvoření svého je zvědavé. Jen z toho důvodu vypustil patriarcha Noe z archy holubici, aby obhlédla zatopenou zemi. Kdyby byl poslal holuba, byl by se ohlížel po nějakém dobrodružství a byl by se vrátil stejně hloupý a nevědomý, jak by vyletěl. Tož vrozená zvědavost to byla, jež zavinila nové otroctví Bystrouščíno. Napadlo jí mrknouti okem po pronásledovatelích a možná, že tak učinila trochu i ze zlomyslnosti; ohlédla se. Darma cvrček v mezi volal varovně:

„Zdrhé, zdrhé, zdrhé!“

Neštěstí bylo tu. Rump, a už ležela hore břichem a všechny čtyři od sebe. Hodně se lekla, jak se převalila, ještě více se zastyděla. Dívčí stydlivost zabránila jí vstáti a pelášiti dále. Vždyť k lesu bylo jen několik kroků! Ne, Bystrouška se pečlivě zahalila protukem. Aby tak někdo uviděl, co by neměl!

Pepík s Frantíkem zajásali, poskočili a již ji měli. Bystrouška, stále ještě v záchvatu cudnosti, zapoměla pro to ostatní, kde má zuby. Kluci ji lapli za kožich a s uprchlicí hnali se vítězně zpátky do myslivny.

Paní revírníková objevila se na zápraží. Vidouc kluky i lišku uválenou a zvláště Pepíka s porvaným lýtkem, dohněvala se a zavolala na manžela, jenž prohlížel pozorně pasti na škodnou.

„Ty, tato, tu lišku ti vyhodím. Smrdí a zavazí všude, a děti pořád za ňó spózijou. A co škodě nadělá.“

„Tož ju uvážu,“ řekl rázně revírník a hned učinil, jak byl pravil.

V

Bystrouška sedí chudák u psí boudy, zahanbena, pokořena. I Lapák se na ni přišel podívat hezky svrchu.

„Mělas ty dělat podlivá mě,“ povídal povýšeně. „Mělas neutíkat, mělas nevylizovat míse a

nebyla bys tu včíl seděla.“

A kohout svolal okamžitě valnou schůzi svého hejna. Naparoval se ostruhami a peřím a uspořádal slípkám poučnou přednášku.

„To, to, díváte se, jak je člověk spravedlivé. Kdyby ne jeho, jak by to vypadalo na světě. Honila si nás slečna liška, a včíl sedí a neví kudyma kam. Na řet'ázku, hé? To proto, že nesnáší vaječ a neseďá trpělivě na hnízdě. Pracujte, snášete, já vám pomůžu a lidi vás budou mět rádi.“

Paní revírníková byla asi tuze spokojena jeho rozumnou řečí, i šla a nasypala slípkám čerstvého zrní. Tak to totiž v lidské společnosti bývá. Ani kuře darmo nehrabe; kdo má však hubu a umí řečňovat, hrabe pořád a pořádně.

Bystrouška jen taktak, že se nerozplakala zlostí. Zařala zuby, aby zbytečně nenadávala, protáhla se na slunkku, a tváříc se, jako by se jí urážlivé naparování kohoutovo netýkalo, vyhoupla se na boudu. Schoulila se tam a napjala veškero úsilí, aby se ovládla. V hlavě jí to ovšem vřelo touhou po odvetě a kromě toho nechtělo se jí do suchých brambor, kterých jí nasypali na špinavou misku. Slepice zatím, podníceny řečí kohoutovou, uspořádaly demonstrativní průvod kolem boudy. Chocholka, slepičí bába stará, pomlouvačná, uplkaná, dívala se na ni posměšně a krákorala zlomyslně.

„Trp, trp si. Však zaslóžíš, hé!“

Bystrouška ji klidně nechala, až se přiblížila k boudě. Nechala ji, i když vypjala pohrdavě vole, natáhla krk a vystoupila na špičky, aby dobře viděla Bystroušce do tváře. Teď teprv Bystrouška vyskočila, zakroutila Chocholce krkem a odvlékla ji do boudy. Slípky se rozletěly, kde se dalo, a pyšný pan kohout v úprku se natáhl jako veterán, když se vedle něho střelilo na ostro. Ticho nastalo ve dvoře a Bystrouška hodujíc rozhlížela se po něm hrdě, jako by patřil jedině jí. Pěkně se to spalo s plným břichem, pěkně se vstávalo zas při dobré chuti.

O slepici nelze říci, že je tvorem zvlášť chytrostí obdařeným. Duch svatý, osvěcuje svět, vydal se ze všech svých darů patrně hned u člověka a nechal ostatní tvorstvo v temnotách. Než tak hloupé slípky přece jen nebyly, aby lezly Bystroušce až pod nos. Boudě vyhýbaly se zdaleka a pranic neohlížely se na to, že jí kručí v břiše.

Pokusila se lákati je k sobě. Nejdřív zkusila to s kotrmelci a rozmanitými prostocviky. Slípky se po ní podívaly jedním okem a hrabaly klidně dál na hnoji. I postavila se Bystrouška na střeše boudy a začala řečnit. Mluvila o útiscích, o vykořisťování porobených, o spravedlivé odplatě a nakonec přislíbvala slípkám, že vyženou člověka z myslivny a vyvlastní ji pro sebe.

„A kdo nás bude krmit?“ zakokrhá rozhořčeně kohout. „Ty snad?“

„Pojď sem, já ti to pošeptám, aby nás člověk neslyšel. Zpráská nás, jestli o tom budeme mluvit nahlas.“

„Pravda, líbíš se mi,“ zlobil se kohout, „nejdřív plna hrdinství a hned z toho se bojíš

pípnout.“

„Hleďte, slípky, takového máte vůdce!“ spustila Bystrouška. „Ohavný sobec, myslí jen pro sebe. Chce vás pro své choutky, protože za to bere mizerný žold od člověka. Osvojte si všechny stejné práva, odstraňte samozvance, odstraňte staré řády, stvořte si nový svět a novou společnost, kde se budete rovným dílem rozdílet o radost a štěstí.“

„Bez kohóta?“ zvěděla stará slípka, která občas kokrhávala a měla všelijaké spády.

„K čemu potřebujete kohouta?“ odvětila Bystrouška s výsměchem. „Nejlepší zrnko sezobe sám, a do čeho se mu nechce, na to si zavolá vás.“

„Tak tě klofnu!“ rozhorlil se kohout. „Slibuje odstranit člověka, aby nás sama sežrala, tlama hladová.“

Obrátil se k ní zády a slípky rozptýlily se opět po dvoře.

„Než bych se dívala na vaši zaostalost, raději se za živa pohrbím,“ řekla liška a jala se hrabat skutečně před boudou jámu jako hrob. Až to na všechny strany lítalo, jak hrabala. Důl se hloubil a konečně Bystrouška v něm zmizela i s ohonem. V slípkách ozvala se stará zvědavost. Obcházely, otáčely se kol jámy, ale žádná neměla dosti odvahy nbahlédnouti do ní. Posléze vrhly se na kohouta, nadaly mu zbabělců a naléhaly, aby se podíval, je-li už liška mrtva. A kohout jako dobrák uposlechl. Načepeřil ocas, natáhl krk a chlubně zazpíval, aby ukázal slípkám, že je rytířem bez bázně a hany. Netušil, že je to jeho píseň labutí. Vznesl se honosným obloukem a spustil se na okraj domnělého Bystrouščinu hrobu. Liška ležela v jámě bez hnutí. Kohout podrbal se zobákem rozpačité pod křídlem a už chtěl říci svým soudružkám, že je po lišce.

Tu zatmělo se mu v očích, zatmělo se před ním a nad ním a jako ta jáma rozevřela se liščí tlama. Slípky zaslechly jen její chechtot, prchající uděšeně ke kurníku.

Od té doby hejno slepičí řídlo nezadržitelně. Bystrouška tloustla a líbilo se jí na řetěze víc než na svobodě. Ničeho se nelekala a ničeho se neobávala tolik jako onoho okamžiku, kdy zhltně slípku poslední. Okamžik ten však nenastal.

Revírník líkl vytrvale na kuny, ale pasti byly vždycky prázdné a paní revírníková chodila den po dni zasmušilejší. Vajíček nebylo, dvůr se vyprázdnil, vymřel. Jednoho dne po ránu, když sama šla sypat drůbeži, vyšla jí vstříc sirota, poslední slepička. Peří na hlavě zježené hrůzou, stála tu na jedné noze a krákorala si truchlivě na rozloučenou s krásným světem. Žít bez lásky se jí nechtělo, a proto se odhodlala, že půjde a poprosí Bystroušku, aby rázem ukončila její trýzeň. Stýskalo se jí po kohoutovi, po jeho něžnostech. Všude bylo tolik červů a drobného, chutného hmyzu, tak krásně by se bylo žilo v kruhu rodinném, leč marno vše. Darma kvokat, když z čistých vajíček ani nejmenší kuřátko se nevysedí.

Paní revírníkovou pohled na osamělou slípku dojal k slzám. Pustila zástěru, vysypala nazdařbůh zrní a rovnou namířila si k boudě Bystrouščině. Tam to vypadalo jako u žida peříčkáře.

„Ty sloto jedna!“ spustila, stojíc uprostřed slepičího hřbitova. „Toto mám já za to, že jsem nepřemluvila svého blázna starého, aby mi z tebe dal udělat štuc? Ale počké si, tobě já povím, bestijo.“

Bystrouška přikrčila se k boudě. Ne že by se v ní bylo hnulo svědomí, naopak nářek staré ženy byl jí k smíchu a ona se pouze přetvařovala, aby nějakou neslízla hned. Nudila se a nebyla s to ovládnout se, aby nezívla. Vyhlíželo to, jako by byla řekla:

„E, nevrč!“

A to paní revírníkové dodalo.

„Ať se propadnu, jestli tě nevykopnu kopáčem hnojiským,“ zahrozila a rozběhla se k hnojisku. Bystrouška vyskočila, rozhlédla se bystře dvorem a pomyslela si: „Teď, nebo nikdy!“

Nebylo jí lehké opustit lidské doupe. Odvykla tu starostem o život a práci, zapoměla, jak vypadá život venku v lese, ochočila se. Nesnadno je měnit pohodlné otroctví za nepohodlnou svobodu, vyžadující strádání a příčinlivost. Stává se i lidem, jak jsou moudří a rozumní, že neradi a z donucení svrhnu okovy a ještě dlouho potom vzdychají a naříkají:

„Bývávalo lip, když se o nás jiní starali.“

Nezbývalo však mnoho času. Bylo nutno jednat rychle. Bystrouška se srdcem bolestným vzala do tlamy provaz, který ji poutal k boudě, a byť to byl provaz předválečný, řupla odhodlaně do něho. Na rozloučenou pohladila oháňkou zemi, kterou ušlapala, a pak zvolna, krokem váhavým a opatrným, zabočila ku plotu. Přehoupla ho a za ním přikrčila se do kopřiv, aby viděla, co se bude dít.

Paní revírníková vracela se ozbrojena kopáčem. Pro slzy neviděla na cestu, hněv háral v její duši, a necht' si měla měkkou povahu, umínla si, že Bystroušku zabije. Rozbité mísy, zkažené obědy, Pepíkovo lýtko, potrhané slípky, to vše volalo o neúprosnou pomstu.

Došla na místo, ale bouda byla prázdná, jen kousek provazu tu zbyl. Paní revírníková upustila kopáč.

„Staré, zastřel ju!“ zvolala zoufale, „nebo z teho budu mět smrt.“

Kopřivy za plotem se zavlnily, zvedl se obláček prachu, ryšavý ocas kmitl se v něm.

To Bystrouška vracela se na svobodu.

VI

Les byl veliký, pustý a tajemný. Tak jeví se všem lidem (a nejvíc básníkům a malířům), jdou-li jím sami. Bývá jim tam smutno, ba pociťují občas divný strach, jaký zakoušíváme v dětských letech - strach z ničeho. Ovšem když tam jdou lidé dva a dva, bojí se zase něčeho - aby je totiž nikdo

neviděl. Staří vzpomínají, i když se tomu brání, jak se mívali rádi jak pěkně bývalo v leckteré lesní samotě, mladí nemají na vzpomínky kdy a neztrácejí času.

Bystroušce bylo jako člověku.

„Kudypak včil dál?“ povídala si. „Neznám stezníků. Nevím kudyma kam. Smutno je mi. Proč jsem tak sama? Kdybych aspoň měla kóska stříšky nad hlavou!“

Opustila ji bývalá čtveračivost. Upomínky ji roztesknily. I na Lapáka, nemotoru, se tesklivě rozpomněla. Kdyby nebylo myslivcova karabáče! Tam do boudy nepršivalo a miska bývala stále plná.

„Do hroma!“ zahubovala sama sebe a přetáhla se zlostně oháňkou. „Aby se liška v lese ztratila!“

Nad hlavou jí prosvítalo, vycházela na mýtinku a rázem spadla z ní tesknota. Nebyla tu sama. Uprostřed seče na malém brdku stála osobnost zvířecí, jí neznámá, která vzbudila hned její pozornost. Osobnost tato stála po pás v díře. Stála nikoliv nějak lajdácky, nýbrž z jejího postoje, z každého chlupu, z očí k obloze obrácených, z nosu vzhůru panský otrčeného a ze vznešeného držení pracek zářila ohromná povýšenost nad celým okolím.

Bystrouška se přikrčila za podrostem všecka zkoprnělá a pravila si v duchu:

„Hrom ti dé pac. Copak je totok za panáka!“

Byl to milostpán jezevec, domácí pán, mládenec obstarožní a bývalý císařský rada v lesní říši. Šatil se velmi solidně, nedbaje zbrklosti módy, a jeho popelavý, dědičný háv byl stříhu ne zrovna elegantního, zato pohodlného, jak ulitý na jeho postavu, zvláště na velebné břicho vyběračného labužníka a všestranného oblízala. Ač v úřadě nesloužil a samotářsky soukromničil, zachoval si podle rodinné tradice licousy, jež jeho tváři dodávaly zdání šlechtického.

Se světem rozešel se dávno a kašlal na společenské vychování a vybroušenost. Příčinou toho byla nešťastná láska. Kdysi před lety zamiloval se do krásné vydry za Černým žlebem. Byla to slečinka z rodiny, kde se všechno třpytilo čistotou, kde se denně umývali, oškrabovali si pečlivě drápy, nenosili hlíny mezi prsty a kde nade vše dbalo se na lesk a úklid v domácnosti. Šatili se přepychově, což vysvítá nejlépe z toho, že ani ženy lidské nepohrdají vydřím kožichem a že čepice vydrovka udržela se za našich dob pouze na hlavách prozíravých statkářů.

Domácí pan jezevec chodil za vydrou vytrvale. Líbil se mu její pružný, honosivý krok, ocas měla vždy nádherně upravený v okouzující úsměv a nežrala všelijak, nýbrž jen ryby. Jezevci šla z lásky až hlava kolem. Ba nescházelo mnoho, že by byl začal psát i verše. Protože však v rodině jeho dědila se krom domu a aristokratické tvářnosti úctyhodná omezenost, nenamáhal se vůbec, aby vyjádřil své city milostné formou oduševnělou. Činil to zcela jednoduše podle svého vlastního vkusu. Nosil jí nejpěknější slimáky, výborné myši, odchovačné v ořeší, znamenitého, křehkého masa, někdy vyhrabal jí výtečnou prima ponravu, která se rozplyne na jazyku jak karlovarská

oplatka. Vydra dala si jeho dvoření časek líbit, ale když se jí naskytl slušný bratranec, aktivní důstojník od pionýrů, dala jezevci nepokrytě najevo, že je starý osel.

Od té doby samotařil docela. Lovil myši, ptáčky, slimáky, avšak jen pro sebe. Stal se břichopáskem a obratným lovcem, takže měl vždy hojné zásoby a za vojny prováděl s nimi výnosný obchod řetězový. Jeho špižírna byla pověstná široko daleko. Tloustl, břicho mu kulatělo, byl stále při chuti, a když zásoby jednak spotřeboval, jednak rozprodal vždy do zimy, líně pak prospával celé měsíce ve svém bytě až do jara. Protože si vyměnil hojnost tabáku, oblíbil si dýmku a vydržel se povalovat od rána až do božího večera na lůžku.

Toho tedy dne, kdy Bystrouška prchla z myslivny a vrátila se do lesa, vytáhl zas jednou paty z domu. Pozoroval počasí. Sledoval let komárů, vážek, baboček a přesvědčil se, že barometr prudce klesá a že přijde patrně nepohoda. Ostatně kuří oka pověděla mu to rovněž. Z toho důvodu se rozhodl, že si obstará neprodleně důležitou domácí potřebu, aby nebyl za deště nucen vyjít přes práh. Když to dělal, mizel opět ve své díře.

Bystroušce to arci nedalo. Protože neznala zvyků a zásad lesního obyvatelstva, o slušném obcování s ptáky, plazy a jinými zvířaty neměla potuchy a navykla si sprostým nectnostem lidským, připlížila se k oknu jezevcovu a nahlédla dovnitř jako člověk, který také rád strká nos do cizího. V myslivně hajný Špaček také často nahlížíval do komůrky, když si služka Andula hledávala blechy. Úžasem otvírala Bystrouška tlamu vidouc nádhernou komnatu a v ní domácího pána na vzácném pelechu, an si pokuřuje z dlouhé dýmky. Nebyla s to potlačití výkřik údivu.

„Hdopak to tu vřeská?“ řekl jezevec a převalil se na druhý bok.

„Já, milostpane,“ pravila způsobně liška.

„Ty sloto žebrácká, blechatá! Já ti povím. Přestaneš čučet!“ rozkřikl se dohněván a zapomínaje vlastní důstojnosti. „He, he,“ zasmála se liška, „povidé si. Beztak máš jazyk líné. Řečó se potíš. Divéte se, válí se tu, milostpán, dům má, že by se tam tři vešli, a chudákovi vynadá za to, že se na ně sce jen podívat. He, he, to teda ne!“

„Já ti dám chlámat se tuté před naším! A už hěb! Nebo tě dám dochtorovi, ať ti zažaluje u sódu.“

„Třeba toť,“ řekla jízlivě liška a nazvedla posměšně oháňku.

Tu z jezevce spadla rázem jeho vrozená lenost. Chytl pometlo a prásk, prásk ji; až jí za ušima nabíhalo, jak ji přetáhl. Odskočila v leku do bodláčí a ke všemu se podrápala. Zařala zuby zlostí, přisedla si a jala se nadávat nyní ona. Mnohá ovocnářka ze Zelného trhu by jí byla záviděla její výřečnost. „Ty gambáču zhnilé, syrovče syrové, vražedníku nad Šlosárka, co já ti dělám, že mě mlátíš?

Zavazím ti, špinavče špinavé, že mě klučeš? Les je tak velké, ale hde, vzpomene si milostpán, že nikdo nesmí ani okolová jeho oken umazaných. Já bych tě měla dát k slavnému sódu,

ale kdo by se s tebou mazal? Stojíš ty mně za to? Abys ty ale věděl, tak to nenechám ani za živé svět. Rovno du včilka k bytové komisi. Šak ti páni povijó, budeš-li ty se roztahovat v té své kuti. Až tě vykvindujó, to uvidíš, co je to nemít stropu nad hlavou, sprostáku hlópe!“

Jezevec poslouchal dole jen tak na půl ucha. Chtělo se mu spát

„No, nechat' si pokřičí. Ženské nepřehádám, tož lepčí mlčet,“ povídal si a zapaloval si vyhaslou dýmku. Liška však nelenila a usilovně přemítala, čím ho pořádně dohněvat. A když si vzpomněla na jeho přepychový byt i že by bylo škoda vláčet se po kancelářích a žebrot u bytové komise o zabrání domácnosti jezevcovy, usmyslila si, že ji zabere sama.

„S pánisky nic nespravíš, všechno uplatijó. To by už dávno ani domácím pánem nebyl, dyby neuplatil!“

Bouřlivý výstup vyvolal zatím sběh sousedstva. Rorejs, poskakuje po větvích jasanu, vykládal zlomyslně každému, kdo chtěl poslouchat, že jezevec je pěkná firma; nakeťasil prý si, dobře si pomohl a teď prý si fouká. Před válkou prý neměl než jediných gatí. Ale dlouho prý mu už to tak nepůjde, aby ze svévole zlískal chudáka ženskou za to, že se opovážila zastavit před jeho domem.

Bystroušce, jež s pýchou pozorovala tento projev účastenství, napadl méně obvyklý projev pohrdání a pomsty zároveň. Přičapla si pohodlně, zvedla nožku a jala se jezevce bombardovat. „Totok máš, plesnivče, na své urozené hlavu. A je-li ti toho málo, hnedké ti přidám. Můžeš to posbírat, ať máš s čím zasy keťasit. Z tvyho vznešeného baráku, abys věděl, udělám si s odpuštěním tento..., a budeš-li to vyhazovat, vem si glazétky, aby se ti to nezarazilo za nehty. Máš je mocka fajnové.“

Jásala nad svou pomstou. Jezevci bylo dole zle. Vykasal si rukávy, svlékl manžety a pustil se do nepříjemné práce.

„Každé kósek obrac a vyfóké. Je teplé a popálil by sis ruky. Vída, umíš to, mohl bys do Brna na práci, rádi by tě tam zametačem udělali. Ešče nemáš plyskěřů?“ A jezevec pracoval dole ve svém bytě, až se zpotil a pod žebry ho píchalo. Jeho panská povýšenost a důstojnost opustila ho načisto.

„Holota neřádná, nemravná,“ huboval, „komisi mně to hrozí, nadá mi to a nakonec si z mého bytu udělá s odpuštěním veřejné záchod. Počkám chvilku, až odende, okno si zahraždím.“

Vyházel doklady liščiny hanebné msty do poslední smítky, uvelebil se opět na pelechu, nacpal si dýmku a zamyslíl se. Vyčítal si, proč vlastně dávno z této chajdy neodešel.

Mohl si přece vystavět krásnou vilu na slunné stráni pod javory s vyhlídkou na údolí řeky, kudy žlebem vinula se hlavní cesta této lesní končiny k napajedlu. Vždyť už tolik užil samotářství. V některých hodinách povstávala na oné cestě rušná promenáda, zejména za kouzelného osvětlení svatojánských mušek. Jeden šestnáctérák vodíval se tu s laňkami - hříšník starý, patrně herec! -

uhlazený, oslňující elegancí chování - co chvíle s jinou; mladé zamilované kuny dávaly si tam dostaveníčka, ohavný tchoř, jenž čpěl hůř než vinopalna a který se povaloval s oblibou v nejhorších dírách, tropil tam nestydatě výtržnosti, žebрал a otravoval vzduch, kdykoliv byl po zásluze odbyt; zaječí hejskové stavěli tam na odív své kožichy a pířka křiklavého, moderního střihu, co křeček, nenasytný lakomec a žrout, dřel se tu do kopce s nákladem, až mu huba tíží praskala.

„Což, aby ses tak oženil,“ prohodil mimoděk jezevec z toho všeho uvažování. „Něco tak pěkného ženského by přece neškodilo.“

„Tebe by zrovna někdo chcel,“ ozvalo se výsměšně nad jeho hlavou. „Jak seš v kapse klusté, tak seš hlópe hůř než bot. Tadyk máš něco ženského, abys věděl, že su uznalá.“

Zkoprněl, a než se vzpamatoval z úžasu, byl mokrý od hlavy až k patě. Za největších lijáků se mu něco takového nepříhodilo. Uděšen mrkl vzhůru a spatřil Bystroušku v postavení velmi choulostivém - jak dvě Líšeňky, když vyvrcholí jejich hádka. To již věru přestávalo všecko! Stěží dýmku zachránil před zátopou. Kdyby byl měl revolver, byl by lišku uličníci ihned zastřelil. Div ho mrtvice v hněvu spravedlivém neranila.

Hluboce mravně rozhořčen povstal, rozhlédl se po své milé světlici a rázně odplivl. I v papučích měl plno a zásoby potravin byly docela zkaženy. Zahrozil pěstí do okna a chystal se vyskočiti, aby lišku důkladně potrestal. Včas ještě se rozmyslil. Kdyby se honil po lese s takovou, valně by cti nedošel. Ještě by ho vykřičeli jako rváče a neotesance, veta bylo by po dobrém jeho jméně a pověsti zděděné po předcích.

„Vystěhuju se,“ řekl si odhodlaně. Osušil si slzu, jež mu vytryskla z oka, sebral a sbalil své věci, naposled rozhlédl se po svém bytě a vyšel ze stavení. Na prahu se zastavil nevěda kudy kam. Na brdu krčila se v jalovci Bystrouška a chechtala se na celé kolo. Jezevec pohodil pohrdavě hlavou. Však na stráni nad žlebem bude lépe, daleko lépe, tam taková podezřelá cháska se neopováží, tam bude míti pokoj, do podzimu bude hotov s novým přístřeším. Pyšně otrčil nos, a neuznáváje lišku hodnou již ani nejpohrdavějšího pohledu, vykročil statečně do vysokého lesa.

Bystrouška vyčkala, až zašel do houští. Potom vrátila se k opuštěnému doupěti. Natrhala suché trávy, vymetla lůžko, zavrtěla vítězně ohonem, zazpívala radostně, spustila se do díry a uvelebila se v měkkém pelechu. Po prvé prožívala rozkoš soukromého vlastnictví. Ráno ji vyhnali lidé a ona div nezoufala, nyní je domácí paní a les kolem dokola je jejím lovištěm. Pod modříny je tolik bydlišť králíčích, holubi sídlí ve skalách, všude všeho hojnost.

Bystrouško, neboj se, krásně se ti tu bude žít!

Zanedlouho spala jako v bavlnce. Vyspávala po prvé ve svém.

VII

„Ach ja, tak před půl rokem!“ vzdychl revírník Bartoš míře tichým městečkem rovnou k Páskovu hostinci. Bylo již září, slunce ještě hřálo, ale jen měkce z posledních sil, jak bývá večer pod duchnou, když uléháme. Žár už byl ten tam. Babí léto předlo se vzduchem a les počal prokvétati do žluta, do červena, a když vítr zavál korunami stromů, studilo to, jako bys pramenité vody do dlaní nabíral. Na Vranově byla pout’.

Revírník vypravil tam ženské, takže ve stavení zůstala jen děvečka Andula. Byl jist, že rodina vrátí se leda až pozdě v noci. Zatoužil využití té volnosti a k Páskům opět směl již od svaté Anny. Když tam tenkrát přišlo bílovské procesí jak obyčejně, tu otvíral oči Švábenský, Jedlička, Menšík, kdekterý hajný i kolega Folkner. To hleděli, jaké má otec Pásek kuželky! Byly to ty nové, slíbené od něho, revírníka Bartoše, z drva hlad’únkého, bílúnkého, jak ženská kolena, a stály pěkně jako svíce na oltáři. Ještě teď se revírník rozesmál vzpomínaje na údiv svých sousedů a kolegů. A proto uspokojen a vesele hvízdaje vpadl dnes k Páskům. Ač začínala jeseň, která budí v starých lidech stesk, bylo mu mladě, že se až bál své roz dováděnosti.

Farář a rector ho očekávali najisto. Uvítali ho nadšeně a neuplynulo čtvrt hodiny a byli jako vždy, kdykoliv se sešli, pilni v mariáši. Jak to pleskalo o stůl a hřmělo v klenuté jizbičce! Jakmile naskytlo se zvlášť podařené kolo, zabouřilo veselí, až se strop třásl. Rector dokonce v rozjařené náladě - patrně zbujněl dlouhými prázdninami - počal zpívat. Nejprve odezpíval, doprovázen farářem, starobylou studentskou „Gaudeamus igitur“, pak sáhl k písničkám novým, totiž zde na horách teprve novým. Tu jednu, o panně Veronice, byl nucen třikrát opakovat. Farář tvářil se sice nevinně, jako by nechápal, zato revírníka písnička rozehrála. Chvilku seděl přemítaje, potom obrátil se k faráři a promluvil: „Důstojné, nebudeme měl slavné zdavky? Koně vyhazujó, když nejvíc muchy ščípou. Nemyslíte, že si rectoriško nějaká osedlala?“

Rector se zapálil a neodpovídal.

„Non des mulieri corpus tuum,“ řekl farář, jako by pohřbíval rectorovo mládí.

„Ty pot’óchlenče, pověz, máš-li jakó, co!“ hrozil revírník. „Darmo se nezapaluješ jak višňa. A vy, důstojnosti, nedožíréte zasi latinó. Jak s ňou začnete, končí to s nama pokaždé špatně. Vzpomeňte si tenkrát na vesno!“

„Non des mulieri corpus tuum,“ opakoval důrazně farář.

„Čerta starého tomu rozumím,“ zabručel revírník.

„No tož, to je po česku: Nedáš ženě těla svého,“ přeložil farář svůj výrok, poněvadž rector se k tomu neměl.

„Baže, včil už ne. Či tétok ostrývce říkáte tělo?“ poškleboval se revírník zvedaje šosy rectorovy a ukazuje na jeho postavu, suchou jak louč, kostrbatou, věru jak ostrývka k česání

ovoce. Rehtor, aby odvrátil od sebe nebezpečí, že bude po celou noc terčem vtípů, honem řeč převracel.

„Páni fořti mívají neštěstí horší, než jsou ženštiny. Slyšel jsem, že vy jste si tenkrát na jaře donesl domů lišku. Jakkpak se vám vydařila?“

„Děte s ňou pokoj!“ rozkřikl se revírník. „Ta mě, potvora, dostala, lepší ani nevzpomínat. Rád jsem se té bestije splel. Ale že by liška byla chytré zvíře, to není pravda. Svede to ledasco, ale nakonec i liška zhlópne.“

„Aby vás bůh nepotrestal!“ napomínal ho farář. „On jedině ví, čím kterého tvora obdařil. Může se vám tato opovážlivost ještě pořádně nevyplatit.“

„To bych rád viděl. Liška je chytrá trochu, dokud se nezačne kaňkovat. Načisto jak člověk. Všimněte si tot' rehtora. Není on moudré člověk? A podíváte se, včil místo vám namazal pikové eso mně. Rehtore, kantore, zpíváš o panně Veronice, ale mně se zdá, že bude ešče zpívat jakási panna Veronika tobě. Aji ty zhlópneš, a jak! Ženatě člověk, fuj, setsakrapes, to už není člověk. To je půl člověka v kleštích. Je to slabost všeckyho stvoření, že se nakonec uskřípne, a dokáže to aji liška, nechaj si je chytrá, jak sce. Podlivá mého, aji u lišek je manželstvo - konec rozumu.“

„A víte vy vlastně, co je manželství?“ tázal se ho káravě farář.

„Tož, co bych nevěděl,“ odsekl revírník, „spíš než vy, důstojností. Za třicet let cítím to v celém těle. To je setsakrapes, manželstvo...“

„Manželství je sedmá svátost,“ doložil rehtor.

„Třeba. Já zasi říkám, že je to hlópost tuplem,“ vybuchl revírník. „Hled'te sami! Důstojné si popíjáj, a přinda dom, nikdo ani muka. Rehtor, kdyby přišel třetí den, taky dobře. Ale já? Vyspal jsem se tenkrát v lese a komár mě poščípal na nosu, žába po mně skákala a pak aji lišku si dotáhnu pro škodu dom, abych se měl nač vymluvit, aby paňmáma nebrblala. Včil jsem si to zaonačil jinak. Lapáku, deš sem! Vidíte jé, to je můj pes, a jaké pes, setsakrapes! Věrné, chytré, poslušné. Ja, kdyby ta psí duša měla ženské tělo, na minut hodiny chcu ovdovět. Dnes, to se dom nebojím. On mne dovede beze všeckých starostí a v pořádku.“

„Nu, s liškou si ještě vzpomenete na nás,“ řekl varovně farář.

„Do hroma, ke všem d'áchantům, nemám nač vzpomínat! Utekla a je. Já ji hledat nepudu, ani mně nenapadne,“ vrčel revírník. „A co ty, rehtore, karty pleteš, čert aby tě spral. Piky si přebíjí žaludy. Mně se zdá, že ti nějaká hlavu pomátla. Hraš jak náměsíčné. Štěstí v lásce, neštěstí v kartách.“

Rehtor se bránil jak uměl. Tentokrát té štiplavé rozprávce neunikl. Zlobil ho revírník, poškádlil ho farář, ba i hospodský Pásek si omočil.

„Dyk on, páni,“ povídal náramně vážně, „dal si pan rehtor nové oblek šít! A jaké! Včera mistr Švehla přinesl nám teho štofu na okážku. Koliknácte let on už si nových šatů neřídil, až včil.“

Totok jistě kvůlivá nevěstě.“ „Abyste vy nerýpali,“ hájil se rector. Vstal od stolu, přistoupil k oknu naslouchaje do dálky a zvednuv pak prst pravil téměř tajemně:

„Kohout zpívá.“

„Nech kohóta kohótem,“ odbýval ho revírník, „pro jednoho Petr Krista zradil.“

„Já, že by byl čas jít už domů.“

„Dom,“ rozesmál se revírník, „pro ten šňupek tvého spaní, setsakrapes. V týmhle rozhodně vězí fěrtóšek...“

Rector nedočkal konce jeho řečí. Zaplatil a vyrazil do šeré noci. Co zbývalo oběma přátelům než řídit se jeho příkladem? Když však stáli venku pod blednoucími hvězdami, pozvedl revírník varovně ruku k obloze a zahovořil.

„Ty rectore, jidášu, co ty tak spícháš z hospody? Mně se zdá, že přeci své staré kosti chceš prodat ženské místo židovi. Děle si, jak umíš, ale litovat budeš, to mi věř! Darmo si budeš vlasy rvát, byť si jich mocka nemáš. Povídají posměváčci, že pánbůh ženské z psiho ocasa stvořil. Lež je to, hrubá lež, kamaráde! Viděls něco na ženské pravého? Povídáš: ne, já taky ne. Zuby, rulíky, růžečky na tvářích, sem tam všelisco, faleš a jen faleš. A viděls někdy psa, jedinkého psa s falešným ocasem?“ Na mžik si revírník oddechl a hned pokračoval ve svém kázání. „Povídáš zasi: ne. Tož vidíš. Viděls, povídám, ženu, kerá by muža vedla z hospody a půl slovíčkem by nezažd'árala? Takové se, kamaráde, nerodijou. ‚V potu tváře jísti budeš chléb svůj,‘ pravil Hospodin Adamovi, že, velebníčku? Ale o pití ani muka. Kdyby byl udělal zmíněčky, že pítí budeme s bázni a třesením, to by se byl dal už prvé muž s první ženskou rozezdát a bylo po lidstvu. Tuto můj pes, ten mne povede jak anděl strážné až do postele. Taková je žena a takové je pes. Pojd' sem, Lapáku, pojd'! Ty seš pes nad všechny psy, setsakrapes! Zvostávejte zdraví, sbohem, pánové!“

Pronesl pozdrav poněkud ironicky, drbl do kobouku a zamířil ke svým lesům.

VIII

Tož rector též zamířil. Ale jak a kterak! Stezka se dnes klikatila dvojnásob než jindy a zeměkoule byla kulatější. Smekal se po ní stále.

„Bud' to mám těžišťe pohyblivé,“ jal se uvažovati, „nebo se země točí od západu k východu. Cosi dnes není v pořádku. Bylo mi třeba, abych já takto ponocoval v hospodě u cizích lidí? Bylo mi třeba, abych já nespal, když spí celý svět? Potřebuju já hledat ve tmě cestu domů a býti rád, že si nevyvrtnu nohu nebo ruku? Ztracená cesta, zas ji vybral déšť. Toho všeho by nebylo, kdybych já vysedával doma. Sám? To je nemožno. Bylo by znamenité míti společnost, domácí, dočista maličkou společnost.“

Tu stanul na rozcestí. Běloučká stezka odbočovala zde mezi živé ploty zahrádek a rozbíhala se k malebným vilám.

„Kdybych neměl hole čili opory vůbec, domů bych se nedostal “ rozprávěl rector svou úvahu. „Dvě nohy a hůl, to jsou tři opěrní bodové. Těleso třemi body podepřené má nejpravidelnější stabilitu čili stojatost. Nu zkusíme to bez hole, jaká je naše stojatost. I mordiže, že upadnu!“

Seznal, že jeho poloha, ať opřena o dva či tři body, je naprosto vratká. Teď sebou smýkl kupředu, teď zas dozadu, a proto si namířil ku plotu vroubicímu stezku.

„Silozpyt je věda pokusná,“ jal se přemýšlet hlasitě. „Proč bych tudíž já nedělal pokusů? Newton vynalezl zákon přitažlivosti zemské vida padající jablko. Nic platno, země se dnes točí, když ne obráceně, tož aspoň na několik stran zároveň. Jsem zvědav, jakou já vynaleznu přitažlivost.“

Povznesl ukazováček do výše čela, spokojil se pouze s dvěma chabými opěrnými body vlastních nohou, neboť duši jeho bylo tak lehce, jako by měla křídla motýlí, a sladce zašeptal:

„Přitažlivost duší! Necht' se mi třeba posmívají, já ji přece miluji. Kdybych ji nyní potkal, vyznám se jí, zaslíbím se jí a přísáhnou jí, že si ji vezmu za poctivou manželku.“

Náhle obešel ho divný pocit svaté hrůzy, a rector honem uznal za vhodné spočinouti opět na třech opěrných bodech. Vítr zašuměl křovím; tak jemně, tak líbezně zašeptal v haluzích. „Staccato,“ vzdechl vroucně a zkušený muzikus ozval se v rectorovi.

Van větru dozněl a sněti zatřásly se melodicky po vteřině novým, tajemným záchvěvem.

„Flaggioletti,“ zaúpěl tlumeně a prsty jeho rozrušeně jaly se přebírat po holi jak po krku milované basy. Byl jak očarován, a když posléze povznesl oči, kameněl úžasem. Uprostřed sněti spatřil v tmě noci nejasně tvář vyzírající z kraje čepce. Byl to duch, přízrak, byla to skutečnost? Byla to ona. Cítil se před ní bídným hříšníkem.

„Terýnko!“ volal pohnutě. „Terýnko, vy zde?“

Tvář mezi širokými, velkými listy přiklonila se níže ku plotu, jako by ona chtěla popatřiti na něho a slyšeti jeho slova zblízka.

„Koprním, Terýnko,“ počal znovu. „Kdybych byl věděl, že vás tu potkám, že mne vyhlížíte, nebyl bych seděl tak dlouho u Pásků a byl bych je tam dávno opustil obžerníky oba. Promluvte a rcete, nehněvate-li se vidouc mne tak pozdě a v takovém stavu.“

Záhadná bytost zavrtěla milostně hlavou.

„Vy mne milujete, Terýnko, a já vás návidím už leta letoucí. Pětadvacet let, počítám, je tomu nyní, co jsem vás spatřil po prvé. Váš osud je v mých rukou a čekám, co mi odpovíte.“

Pro jistotu promnul si oči a zjev usedlé, rozvážné spolumajitelky velkého poutního cukrářství, které zdědila společně s bratrem v nejkrásnějším rozkvětu po rodičích, stál tu opravdu před ním.

„Odpusťtež muži chabému, hořícímu láskou,“ zablouznil. „Půjdu za vámi, sevrú vás do svého objetí, chcete-li.“

Hlava v čepci stydlavě odklonila se od plotu.

„Aha, dělá mně místo,“ pomyslnil si rector, „kdož ví, co ještě ode mne čeká?“

Hbitě upravil svůj šat, neboť si vzpomněl, že v staromládenecké roztržitosti leckdy zanedbal některé maličkosti, zejména leckterý knoflík, které uvádějí pak útlocitné dámy v trapný stud. Vír vášní jím zalomcoval, hůl vypadla mu z ruky a rector rozběhl se ku plotu, chtěje se přes něj mladicky přehoupnout. Jako blesk projelo tu jím ledové zklamání. Velká, přezralá slunečnice zírala na něho tupě z listoví a rector, nemoha se zadržeti v rozběhu, zaklopýtá a přemetl se nejkrásnějším kozelcem svého života kol vlastní osy, až plot zapraskal.

Když povstal a vzpamatoval se - to trvalo hezkou chvíli, ježto člověk, točí-li se na točící zemi, není dalek úplného potočení-, řekl si smutně, louče se s marnou vidinou štěstí manželského: „Silozpyt je věda pravd nad pravdami. I přitažlivost k srdci ženskému podléhá především setrvačnosti. Letíme-li za prázdnotou, může nás zadržeti i ten hloupý plot a rána do hlavy. Dobrá, byl jsem také na hlavu padlý chvílečku, kdežto jiní lidé potřebují k tomu celé roky.“

Ač se utěšoval takto úvahou důstojnou velkého filosofa, přece jen nezbavil se stesku kráčeje dál, arci s menšími oklikami, k svému staromládeneckému bytu. Ustavičně pociťoval ještě zmatek a ledacos jevílo se mu opačně. Nebylo divu, vždyť stále měl pocit, jako by měl nohy nahoře a hlavu dole.

„Zatracená dírka,“ klel, když stanul u domovních dveří a marně pokoušel se je otevřít. Klobouk mu spadl v tom zápase s nerozumnou, mtrvou hmotou. Z opatrnosti opřel se holí a zkoumavě prohlížel si zámek.

„Co já si počnu?“ postýskal si trpce. „Já mám klíč zubem navrch a zámek nemůžu přece obracet! To by trvalo třeba do rána.“

Chopil se kliky, aby neklesl hrůzou, a tím zajistil si bezděčně i rovnováhu ducha.

„Počkat!“ zajásal. „Zámek nebudu obracet. Co kdybych obrátil klíč?“

A hle, dvěře se otevřely.

Jak milý byl mu dnes staromládenecký jeho byt! Jak přívětivě vítala ho věrná družka basa, stojíc pokorně v koutě! Ba, jak výborným nápojem byla i ta voda, ač zteplala ve džbánu!

Pracně se vysvlékal v pocitu převrácenosti světa.

„Co já to jen včera vyváděl!“ káral se hořce. „Mám pravý rukáv na levé ruce nebo mám pravou ruku v levém rukávé? Ale boty mám dobře. Na každé noze správně jednu. Mohl bych si to také poplést, a proto začnu zouvat obě najednou. Tak, levou přišlápeme a pravou ryc.“

Zouvák je nejkldnější, nejpokojnější součástíou lidské domácnosti, pokud ho svévolně nepřivádíme z rovnováhy. To právě učinil rector. Vzpomněl na přízrak slečny Terýnky, vzpomněl,

jak se hnal za přeludem, a pravil si: „Byla to ztřeštěnost chlapecká, že jsem se hnal kupředu. Což kdybych byl pěkně předstoupil, drže se plotu takto a...“

Zákon přitažlivosti byl teď mocnější než prve zákon setrvačnosti. Stůl, lampa, džbán, sirky, svíčka v divokém neladu a směsici sletěly na zem jako prve on, ale zato rector, jemuž noha prudce vysmekla se ze zouváku, dopadl na měkkou, nadýchanou postel.

„A mohla to být postel manželská,“ zašeptal si a oči zamžily se mu slzami. „Kdyby bývala totiž ona, Terýnka, při tom a kdybych byl nepadl na hlavu.“

IX

„Memnésthó anér agathos einai,“ říkal si po několikáté důstojný pan farář, když se byl rozešel se svými přáteli. „Pamatuj, abys byl mužem dobrým,“ opakoval si řecká slova i po česku.

„Hrome, z kterého klasika je tato věta?“

Zadumal se nad ní. Svítalo mu. Ach ano, tenkrát býval mladičkým studentem, když slova ta po prvé četl. Vyřezal si je do lavice jakožto heslo svého budoucího života. Toužil tehdy státi se mužem dobrým, hercem, a ne hercem ledajakým, nýbrž prvním milovníkem, louskati srdce jako vlašské ořechy, milovati, stále milovati. Neboť to znamenalo mu v oněch letech - anér agathos einai. A zatím?

„Přešlo to všecko a teď tu stojíš jako smeták zapomenutý v koutě, když jím po plesu zametli. Anér agathos einai... to je přece z Xenofontovy Anabase. Jak stárneme, jak zapomínáme!“

A pan farář, zajistiv se též třemi opěrnými body jako asi v téže chvíli rector, uspokojen, že se upamatoval, zapaloval si bůhví po kolikáté kubovku. Nehořela a nehořela, jako továrna dobře pojištěná proti požáru. Napjal všechny síly své, zapukal, avšak tu opěrný bod poměrně nejjistější zakolísal, hůl, o kterou se opřel, ujela a farář posadil se drobet náhle na tvrdou zemi.

„Nechť, však nehoří,“ povídal si chlácholivě, „sedě dá se také přemýšlet. Co jsem já se takto nasedával, ale ne sám. Copánek měla jako ze zlata, těžký, svítivý, a očima se dívala takto, nevinně, nechápavě, jak by nevěděla, co je svět.“

Pan farář ještě svedl ten něžný pohled dívčích zraků, který kdysi bodával u srdce. Dávno, dávno tomu. To on, jako „panáček Álois“, věren už jen zpola svému heslu, s mládeží hrával divadlo, divadlo dojemné, například „Na statku a v chaloupce“.

No tož, pak byl konec pěkné té idyly, když kterási Mařenka octla se v pozehnaném stavu s řeznickým tovaryšem, a ten se vzpíral jejímu nařčení zuby nehty a vymlouval se na něho, na panáčka Áloisa.

„Oči jako tuň, v hloubce obloha nebeská a ještě hlouběji ošemetnost a zrada jak slizké dno.“

Mne obviňovali, protože já nepoklesl. Bývala jako kočička na jívě. Zuzana cudná v lázni. Od té doby neměl jsem již pohledu čistého ani pro jedinou.“

A pan farář dlouze se zadumal a myšlenky jeho nenalézaly vyjádření.

„Proboha, tady nesmím sedět,“ vzpomatoval se po chvíli. „Sedl jsem si zrovna před ševcem Nesrstou. Za živý svět nechce rozumět tomu, že každý člověk je křehká nádoba, a popsal by mne hezky v novinách.“

Nazvedl se trošku a zas klesl, nazvedl se znovu a dostal se na kolena, čtvernožky sebral klobouk, který se mu prve zakulátel, sebral i kubovku, jež se jak na zlost rozhořela jako voňavý františek, a po několika pokusech dosáhl normální lidské polohy. Zpocen a znaven, s hlavou těžkou, s očima samovolně se zavírajícíma vykročil k faře. Bylo mu hůře, když doklopýtal ku prahu, než rectorovi, ježto on klíč zapomněl. Pozvedl tedy hůl, zabušil na dveře a dopadl na ně veškerou svojí tíhou.

„Otevřte,“ zakřičel, „otevřte.“

Dychtil uniknouti výčitkám zmařeného života, které ho pronásledovaly v šeru noci jako upíři. Jeho věrná hospodyně, jež znajíc způsoby milostpánovy a nemohouc usnouti pro loupání pod levou lopatkou, doposud bděla, zaslechnuvši úder do dveří, sběhla rychle se schodů, aby mu odemkla. Byla úplně oblečena a prosta veškeré koketní svůdnosti. Otevřela hbitě a hodlala ustoupiti s náležitou uctivostí stranou, když dveře se rozlétly a pan farář padl dovnitř, jí přímo k nohám. Doutník mu z úst ani nevypadl, ač mumlal horlivě slova hospodyně neznámá.

„Memnésthó anér agathos einai.“

Hospodyně zaslzela nad jeho ubohostí. „Zas už ti kumpáni hříšní, rector a revírník, měli ho v práci,“ posteskla si v hněvu. Odtáhla faráře z prahu, zamkla a s nadliským úsilím vláčela ho do ložnice. Vlastníma rukama ho vysvlekla jako dítě, spodní kalhoty mu zavázala, aby mu nespady - ovšem se při tom zarděla a odvrátila se cudně - a uložila jej posléze na lůžko.

„Tož co, jak je?“ tázala se.

„Dobře, ach tak dobře,“ vzdechl farář blaženě a vzápětí usnul. Memnésthó anér agathos einai - pamatuj, abys byl mužem dobrým!

X

„Veď dobře, Lapáčku,“ zahovořil prosebně revírník Bartoš ke svému jezevčíkovi, když se doškobrtali městečkem za humna. Svatá trojice na pokraji polí zařívávala se na dvojici hříšnou, rušící posvátný klid noci, a zdálo se, jako by se byla pousmála svými pískovcovými rty. Revírník se poohlédl a vida, že tu není nikde živé bytosti, pokračoval v rozprávce se svým věrným psem.

„Pánbíček milé stvořil svět dokonale, ale v jednom byl přece chybný. Podívej se, Lapáčku, a tato chyba nás vyhnala z ráje. Žena to byla, setsakrapes. Počíté: V šesti dnech byl svět stvořený načisto, sedmý den, v sobotu podlívá židovského, odpočíval a nejposlízejá v neděli chodil člověk po rajské zahradě, vykládal se zvířaty, jako příkladně já včil s tebou. To víš, nedělaje prachzatrakané den, protivné, dlouhé jako půl moře. Pěkně si to dovedu představit, jak tomu člověku bylo; hospodé nebylo, kamarádů nebylo, karet, ničehož nic, a rozprávky se zvířaty měl hnedké po krk. Pomysli si, Lapáčku, o čem bych já mohl vykládat celé den s tebou, s ovcou, s oslem, slonem a tak dál. A tož byl smutné a z toho všeckýho měl na krku ženu. Pánbíček mu ju udělal pro potěšení. Ženská byla nedělní práca, a to znáš, zač taková šťuchačka v neděli stojí. Dneské pracuje v neděli leda švec. Ženské mají nedělu v krvi, a proto se tak pořád parádijó. Chlap uvidí a ju zhlópl, sedmkrát zhlópl.“

Věrný Lapáček za té rozprávky přestal vrtěti ohonem, zastavil se a zavrčel.

„Mlč, kamaráde, mlč, nechcu se róhat. To já hovořím, huba prostořeká, aby cesta ušla. Mlč a veď dál. Dom eště daleko. To ti ale povídám: Ja byt v ráju, ani sem po ženské nevzdechli. Dobře bylo býti člověku samotnu. Psa bych za ňu byl nedal.“

Lapák nespokojil se tímto polichocením a zavrčel hlasitěji.

„Protože všechno, co je chlap,“ pokračoval revírník, „zhlópne v jisté čas po jaře, když je máj teplé. Ostatně není v tym člověk sám. Zhlópne každé tvor v svoju dobu, byťsi to aji liška byla.“

Ted' však zdálo se, že má Lapák řeči revírníkovy zrovna dost. Vysmekl mu šňůru z ruky a rovnou rozběhl se do pole.

„Deš semka, potvoro, geh zurück,“ zakřičel revírník; avšak Lapák nedbal, zaštěkal divoce a hnal se dále.

„V tymto něco vězí,“ pomyslí si revírník, „bez příčiny by tak zlostně nevydával.“

I jal se uvažovati; a poněvadž mu to působilo obtíže, vytáhl si faječku a zapaloval. Člověku se snáze myslí, má-li trochu kouře pod nosem.

„Setsakrapes do hroma! Na minut hodiny se vsadím, že je v tym naša liška. Ať se na místě propadnu, netóla-li se tu.“

Skutečně Bystrouška toulala se polem. Postřehla revírníka a slyšela dobře, když vykládal o jejím zhloupnutí. Neboť mluvil víc než hlasitě, jak už to mívají ve zvyku lidé, kteří žijí víc venku než pod střechou. Jeho slova ji zlobila, i přiblížila se pokud možno blízko, aby uslyšela víc. Ve své opatrnosti zapomněla, že revírník má s sebou pušku. Ta zmínka o zhloupnutí ji rozezabila.

„Počké,“ řekla si, „uvidíme. Já ti povím, kdo je hlópé. Ukážu ti, že to ešče nésu já, a nevím, koho to víc bude mrzet.“

Povídala si to také nahlas, a tu ji Lapák zvětřil a hnal se k ní, touže se setkat s dávnou kamarádkou. Byl by ji asi doběhl, kdyby nebylo revírníka. Ten rozhněván zpronevěrou Lapákovou

zastavil se, vytáhl píšťalu a hvízdal jak bez rozumu.

„Vrátíš se!“ volal. „Myslíš, že jsem zapomněl dutky doma, podívá se hen.“

A chudák Lapák chápal též, že je zle. Skrčil se, jako by se chtěl propadnout do řádků brambor, a plazil se po břiše k pánovi. Zahlédl dutky a očekával věci nedobré. Z opatrnosti zatáhl jazyk, zatvářil se seč byl nejneviněji a chystal se olíznout i boty svého velitele, kdyby se snad rozmyslil a ustrnul se nad ním. To by však člověk nebyl ani člověkem. Revírník zmocnil se, ač silně kolísal na nohou, šňůry a počal nemilosrdně Lapáka vyplácet.

„Tož ty tak, taky bys pána nechal, setsakrapes. Za to, že ti důvěřuji víc než osobě ženské? A ta je při všeckým přece jen trochu taky člověk. To mám od tebe za svoju starostlivost?“

A jak práskal, tak práskal. Nebohý Lapák ztratil úplně hlavu a zdravý rozmysl jako revírník a uhýbaje ranám kroužil kol něho, pokud šňůra stačila. Než všechno má svůj konec, i šňůra, jen trápení našeho konce hned tak brzy není. Již se nebožák jezevčík škrtil, jazyk vyplazoval a naříkal, až se to rozléhalo ozvěnou přes pole a lesy. Rozpomněl se na Bystroušku, která se smávala jeho zbabělosti, rozpomněl se, jak hrdinsky překousla provaz, který ji poutal k boudě a k myslivně, a rozhodl se, že bude následovati jejího příkladu, že ji vyhledá v lese a že rázem skončí svou otročinu v lidských službách. Po pádné ráně vyskočil a napínaje veškeré síly chtěl se revírníkovi vydrati.

Dopadl ten pokus škaredě, neboť vzápětí po něm revírník, jemuž se zatočila z honby v bludném kruhu hlava, pozbyl rovnováhy, dopadl jak dlouhý tak široký na zem. Ale neuhodil se, protože padl na měkko, přímo na Lapákův hřbet. Tím vyvrcholilo psovo utrpení. V té chvíli si chudák myslel, že nastala jeho poslední hodinka.

Zaúpěl, co měl hrdla, šňůra povolila, avšak Lapák nyní již na útěk nepomýšlel. Nemohl se prostě pohnouti. Usedl, chytil se za hřbet, aby se přesvědčil, je-li celý, a hořekoval vytrvale. „Aspoň mu udělám po celém lese a v polích ostudu, aby kdekeré zvíře vědělo, jak je člověk ukrutný.“

Ani revírníkovi nebylo dobře. Padl hodně z vysoka a lekl se víc, než udeřil. V kříži ho bolelo, hlava mu šla kolem a pot lil se mu ze skrání. Jak tu tak seděl, zahromoval nedbaje hanby:

„Zatracené dobytek, setsakra sviňa pes.“ Nad horami svítalo, jasně se, a i revírníkovi se rozbřesko, že takto nemůže domů. Pomačkán, uválen, znaven dobelhal se na kraj lesa, uložil se do hebké trávy a ve chvíli spal. Spal tvrdě v podzimním tom jitru jako tenkrát na jaře. Ale tentokrát nepřiletěl ani zbožný komár, poněvadž sešel starobou, ani skokan nepřihopkoval, ani nebylo nikde nablízku liščího hnízda, zato Bystrouška, zkušená a zmoudřelá, vyhlížela na něho z křoví.

„Vidíš, kdo zhlópne,“ vrčela škodolibě, „zhlópne aji bez ženské. Ta by ti včil byla věru dobrá.“

S Lapákem byla naprosto spokojena. Pes očenicel revírníka, rozpačitě u něho postál a pak, nedbaje příslovečné věrnosti psí, pomalu se vzdaloval, a belhaje o všech čtyřech, vracel se do myslivny.

XI

Minulo léto, minula jeseň a na Bystroušku dolehly těžké starosti. Nastaly mrazy, nevlídné, krátké, zachmuřené dny a napadlo sněhu, který prozrazuje stopy. Les utichl, jak by vymřel. Zhubenělý zajíc, koroptev stala se plachou, zamilovaný, fintivý bažant přestal chodit na dostaveníčka do vysokých jetelin. Dostavil se hlad. Bystrouška mrzutá, vychrtlá, proležela celé dny v doupěti zděděném po jezevci a vzpomínala na blahé dny v myslivně. Každou vzpomínku doprovázel však hněv na revírníka, který ji hluboce urazil slovy o liščím zhloupenutí.

„Baže jsem zhlópla,“ stýskávala si, když pozdě k večeru procitnuvši vycházela na práh, aby se rozhlédla po okolí. Zívala hladem a únavou, dýchala si zimomřivě na šlapky a přemítala, jak odpomoci bídě. Nynější lov připadal jí žebrotou. A když vůkol rozložila se noc, malátně protřísávala si zimní kožich a na vratkých nohou vydávala se do žlebu k sídlům králíků doufajíc, že některý zoufalec dá se jí polapiti.

Tak také jednou k vánocům bloudila rozmrzelá seky a zmolami, až dospěla na známá místa. Hle, tam za modříny a jedlemi stojí myslivna, lidské doupě, sníh na střechách, tma v oknech, pouze Lapák z dlouhé chvíle sem tam pošťkne. Slzy jí vstoupily do očí a hrubě zaklela na svou svobodu. Nebývalo lépe tenkrát, když se válela v teple pod pecí a pod skříněmi? Ani u boudy na potupném provaze nebývalo tak zle jako teď.

Co tak uvažovala, ozval se tichou, rozjiskřenou, mrazivou nocí známý hlas, který ji potěšil i podráždil. To kohout, dědic starého kohouta opatrného, procitl asi ze sna a v rozespalosti zazpíval, ač bylo stěží po půlnoci. Bystrouška neváhala. Rychle se rozhodla. Vzpomněla na díru ve zdi obkličující dvůr.

„Hoho, Bystrouško, dnes budeš jest jak pán! Jen žádné strach, jen spí-li pitoma Lapák!“

Protáhla se děrou. Mrkla dychtivě po kurníku, mrkla po boudě Lapákově. Spal jak ponocný a pod kurníkem v krmníku chrápalo spokojeně prase. Jinak se ve dvoře ani stéblo nepohnulo.

Bystrouška poskočila, přeletěla žebříček a otevřela obratně dvířka kurníku.

„Hloupáci lidé, ani si kloudného zámku neopatřijou,“ zavrčela a vpadla dovnitř.

Bylo tam dusno a nepříjemně jak v leckterém obecním hostinci. Div si neodplivla, když šlápla do vysoké vrstvy slepičího neřádu. Slípky seděly pěkně pravidelně na řadě. Jak v parlamentě to zde vyhlíželo. Každá hlavu pod křídlem, ocas nedbalkově rozčepýřený, a kohout ke všemu zobák dokořán. I ve spaní měl hloupě zamilovanou tvář, jako by láska byla jediným jeho životním posláním. „Na to!“ povzbudila se liška, cvakla zuby a kohout nebožtík vyletěl ze dveří. Znalecky vybrala si k němu několik kuřat - kdo by se trápil s tuhou, suchou slepičinou, to se hodí leda lidem v městě -, a když uznala, že jí zbude ještě hezká hromádka do zásoby, vyhoupla ven a odtahoval

kořist za zed'. Přecenila však své síly, neboť tři kuřata byla nucena ponechat na dvoře. Na kraji lesa se posadila a jednou po dlouhé době poměla se opravdu zas dobře. Pak si zanotovala písničku veselou a skotačivou, až Lapáka v boudě probudila. Potom zamáchala huňatým prutem, sebrala zbylý lup a chvátala čiperně k domovu.

Lapák neměl potuchy, že ho vyburcovala někdejší kamarádka. Věřil sice, stopu očenichal, ale protože byl rozespálý a zlenivělý, ježto v zimě vždycky se přecpával v kuchyni, nepoznal, kdo to tu byl. Ani když spatřil kuřata před kurníkem, nesvitlo mu v otupělé hlavě. Kohoutek byl dosud teplý. Ohlédl se k myslivně. Tam ještě spali. Poněvadž v noci paní revírníková nevařivala, domníval se pošetilec, že jsou ta kuřata nachystána pro něho. Nestál sice tuze o slepičí maso, ale přece oblízl zadávenému kohoutkovi krvácející krk.

Však se mu ta hříšná neopatrnost záhy vymstila. Ráno, když se povaloval ještě v boudě, najednou uslyšel pádné kroky revírníkovy a jeho hněvivý hlas.

„Setsakrapes, no tož, peří má po tlamě jak cigán ve vlasech, jedeš ven, sloto! Čemupak si to zvykáš, co? Kdo ti to dovolil, ničemo, co? Kdo tě tomu naučil?“

Dříve než se mohl přikřičiti prosebně k botám pánovým a poukázán na pravou stopu, byl uchopen za obojek, zapráskal karabáč a dopadal nemilosrdně a vytrvale na jeho nešťastný hřbet. Lapák řval, jak by ho na nože bral. I nezvedenému Pepíkovi bylo trapno hleděti na tuto exekuci, neboť mu živě připomínala leckterý trpký výjev z vlastního jeho života. Jak se tak v lítostivosti odvrátil odvrátil od odsouzenec, spatřil ve sněhu stopy svěží a daleko větší než po tlapkách Lapákových. Upozornil tudíž na ně neprodleně stařečka. Stařeček revírník arcit' Lapáka pustil, ba styděl se na něho pohledět, a jezevčík chudák seděl s jelity na zádech a naříkal jak pominutý. Ne, toto bylo horší než podzimní návrat z hospody Páskovy.

Revírník přisedl a zkoumal bedlivě stopy. Ovšem byly liščí.

„A já osel taky staré dotřískám psa. Kdyby to zvíře mělo lidské rozum, tož bych se musel hanbou propadnout. Setsakra pes, jestli je trošečku chytřejší než já, kůrky ode mne nevezme, na bot se mi tentom, protože by mně to patřilo dávno udělat. Nejsu-li já hloupé jak patník!“

Když prozkoumal cestu Bystrouščinu, vrátila se mu chladná krev. Po chvílce ho zhlédl Lapák na komoře s puškou. Nabíjel ji. Toto bylo nad Lapákův rozum. Vytřeštil oči, přišoural se k revírníkovi a nejraději byl by se mu přilísal k nohám, kdyby se byl nestyděl.

„Zastřelí mne?“ ptal se sám sebe. „Jestli na mne láduje, nechťsi vidí, že se smrti nebojím a zrovna se postavím hodně blízko, aby mne trefil.“

Protože však byl revírník velice zasmušilý, vousy mu visely dolů a mhouřil oči, jako by mu bylo do pláče, napadla Lapákovi jiná myšlenka.

„Hryže je svědomí a sce zastřelit sám sebe, že byl takové nelida.“ A Lapákovi bylo pána tolik líto, že nebyl s to ani uroniti slzy. Ostatně co má počítí nemá tvář vidouc, co způsobila hoře,

kteřé dohání zmučeného člověka k zoufalému činu, když žena, bytost lásky nejhodnější, cituplná, schopná zaplakati nad pošlým kanárkem, zcela klidně pozoruje milence odhodlavšího se k sebevraždě a přijímá jeho zoufalost s lichotivým uspokojením jako zpěvačka kytici. Ježto i paní revírníková upřímně plakala, Lapák utvrzen ve své domněnce div se nerozbřečel rovněž. Netušil ve své prostotě, že oba manželé truchlí pro podávené slepice, nepochopil to ani tehdy, když skočil na revírníka a lízal mu vroucně ruku, aby ho odvrátil od sebevraždy. Jen taktak unikl řádnému kopanci. V bezmezném rozčilení strávil Lapák celý den. Nerozbřesklo se mu v mozku ani potom, když myslivecký mládenec, patrně na rozkaz revírníkův, nalíčil u otvoru ve zdi železa. V rozechvění hned na to zapomněl a to se mu později stalo osudným.

XII

Nadešla noc, jasná, měsíčná, mrzlo, až na střeších šindele praskaly. Všecko zmrzalo, pouze louž uprostřed dvora nezamrzla docela. Jednak se pařil hnůj, jednak se krávy přičiňovaly úsilně, aby teplota její neklesla hluboko pod bod mrazu.

Lapák se divil, že toho večera nezhasla v myslivně všecka světla jako obyčejně. Bylo to znamení, že dívka Andula čeká svého milého, či stonal snad Pepík, nebo mládenec Celestýn, mrzout nemluvný, sepisoval buď milostný dopis, buď výpočet pokáceného dříví? Záhada se zanedlouho vyjasnila. Vyšel revírník ve starém kožichu, dlouhém až na paty, který si brával na cestu do saní, v bačkorách, v noční čepici pod kloboukem na uši stažené, v jednoprstových rukavicích a s puškou v ruce. Lapák nad tím zavrtěl hlavou.

Takto pán přece nikdy nechodíval na čekanou, ba ani na sluky. Avšak revírník neměl daleko namířeno. Přitáhl si starý škopek, který se válel u hnoje, postavil ho k louži a usadil se pohodlně na něm. „Aha, už vím,“ řekl si Lapák a vrtěl radostně ohonem. Přihnal se opatrně a jako vítr a začali si opět rozuměti. Pán dojat pohladil věrné zvíře, Lapák hleděl chápavě na něho a revírník, zvednův napomínavě ukazováček, přikazoval mu:

„Hlíde, Lapáčku, hlíde! Nemám tuze velkého spaní, ale co kdybych přece usnul. Dvakrát už pro ňu dostals po hřbetu, neděle si z toho nic, však se s ňou této noci spravíme. Jen hlíde, hezky hlíde!“

Lapák věděl, že pán neřekne nikdy slova nadarmo, a nadarmo ho tentokrát revírník nenapomínal k ostražitosti. Po nějaké čtvrthodince vskutku spal, jako by neseďel na škopku, nýbrž ležel v pohodlné posteli. Nic nedbal, že by bylo hanba, kdyby si liška směla v myslivně bez trestu lovit kuřata. Hlava mu poklesla a nadnesla se zas v taktu, puška klátila se mu v rukou a Lapák se pouze bál, aby nechrápal jako obyčejně a lišku nevyplašil nebo aby z neopatrnosti nevyšla rána.

Byl si vědom svého slibu a snažil se, seč byl, dostát mu jako pravý muž nejen proto, že to u nás ani praví muži nedovedou a že by ze ctižádosti umínil si dokázat, oč je prostý pes lepší než mluvka, nešetřící daného slova, nýbrž také proto, aby Bystrouška konečně došla zaslouženého trestu. Chtěl se obětavě přičinit, aby v myslivně zavládl klid, pokoj a bezpečnost. Napínaje ohon a slechy přebíhal tichoučko po dvoře, odskočil i do zahrady, věřil obezřele a vůbec přičiňoval se, aby dosáhl pánovy pochvaly. Mazance na zádech byly mu také pobídkou ku zvýšené ostražitosti. Zatím Bystrouška ve své mlsnotě zatoužila večer po čerstvé slepičině. Lup včerejší velkomyslně zůstavila vranám a kunám a jiné chudé sběři, která nemá co do krku strčit. Dnes již byla zkušenější, a proto najisto rozběhla se k myslivně. Spatřivši světla v oknech zarazila se trochu, avšak záhy se uklidnila a plížila se k známé díře ve zdi. Tu padl její zrak na divný předmět vyčnívající ze sněhu.

„Zde vězí něco lidského,“ řekla si, posadila se a jala se přemítati. Rozpomněla se na rozmanité nástrahy a úskoky myslivecké, avšak dlouho bádala po pravdě.

Když se jí to podařilo přece, zasmála se a povídala radostně: „Nu, kleště to jsou. Vida, poznali včerejší návštěvu a na mě políkli. To bych byla pěkné blázen, kdybych jim do toho vlezla. Máš ho vidět!“ Měsíc zaskočil za mraky. Tajemné šero obestřelo krajinu s myslivnou, les tiše zašuměl, tichoučko, jakoby šeptem. To vítr šel po špičkách a díval se, dobře-li se spí stromům a zda jsou pokojny jejich zimní sny. Lišku pomlel mráz po zádech, zívla rozpačitě, a tak jí mžikem problesklo hlavou, zda by nebylo lépe nechati dnes výpravy a vrátiti se. Vzápětí však se zastyděla.

„Ešče by si řekli, že liška opravdu zhlópla,“ plísnila se, „aló, běž a nekašli se pséka skrčenca a starého dědy.“ Oběhla opatrně myslivnu; zpočátku pomalu, mírným klusem, pak přiosťřila v prudký cval a houp, přeletěla zídku a dopadla do zahrady. Obezřele, jen co noha nohu mine, kradla se k plotu vyhlížejíc, kde by se dalo bez potíží prolézt. Za plotem cosi zašustělo. Byl to drobný kolísavý krok, podobný v lidských poměrech chůzi pekaře. Zbystřila sluch a zrak. To Lapák vykonával obchůzku. Vykračoval si pravidelně - dojistu si bedlivě čítal: ráz, dva, ráz, dva - ocas vzhůru jak píku, hlavu důstojně vysoko jak hasič stříkačnick, tvářil se dokonale hloupě, a Bystrouška byla jista, že ji určitě mine. Ve své drzé smělosti plížila se vedle plotu jemu takřka po boku a vyprovodila ho tak až ku bránce.

„Že bych se podíval taky do zahrádky?“ povídal si Lapák v tom okamžení, avšak podle všeho neměl příliš odvahy. Mrkl tudíž do branky půl okem, a tu se ti dva staří přátelé a nyní soupeři konečně střetli.

„Zmizni, hňupe,“ zavrčela liška a napjala se výhružně ke skoku. „Ztrať se, nemáš-li hrnca na krív.“

Lapák, cítě se v bezpečí na dvoře v dosahu revírníkova dostřelu, postavil se do elegantního úniku a odsekl:

„Nenadávě a pojď, čichni si, u nás cétit tvým krchovem.“

Bystrouška postřehla, že ji Lapák vábí do léčky. Vždy jindy býval důkladný strašpytel, a teď se tu stavěl na paty jak německý generál. Němé ticho rozestřelo se mezi oběma nepřáteli na život a na smrt. A v tomto tichu zaslechla liška povědomý, výrazný zvuk.

„Tíjuf,“ zapísklo to vysokým tónem a na to následovalo silné basové zachrápání.

Bystrouška se zasmála, rozšklíbila se od ucha k uchu a řekla jedovatě:

„Hlídáš vepřa nebo vašeho starého? Bolí jé břuch?“ Nedopověděla, neboť Lapák se rozlítlil.

„Marš, marš,“ zaštěkal z plna hrdla.

„Však už du, ale ty abys někde neupadl,“ odvětila pokojně liška, obrátila se a běžela zcela odměřeně, a tu ji napadla myšlenka ďábelská.

„Buď jé pobóchanca dostanu revímíkovi na ranu, nebo ho zatáhnu do kleští.“

Obávajíc se, aby neprohlédl její lsti, zaštěkala výsměšně: „Nestydíš se, chlape, čučet ženské na podolek? To, dívé se a neoslepni.“

A držíc se ustavičně v rovnoměrné vzdálenosti, klusala podél zdi. Zrovna míjela kurník, když revírník na škopku procítl. Neměl kdy ani řádně přilícit, rána zahřměla, kulka zahvídla a kamsi pleskla. Bystrouška chtěla se ohlédnout, avšak bezprostředně po tom ozval se strašlivý třesk, zašplíchla voda, revírník zahromoval a mrazivým vzduchem rozléhal se táhlý, ječivý nářek.

Dvojí pohroma byla dílem okamžiku. Stará puška revírníková měla mocný zpětný náraz, kterému byl zvyklý revírník, ale kterému nebyl zvyklý rozeschlý škopek. Zhroutil se, dužiny se rozpadly, obruče se sesmekly a revírník, pozbyv rovnováhy na této žalostné trosce, padl pozadu střemhlav do louže. Lužovice nebyla dost zamrzlá, ale také nebyla příliš teplá. Uložil se do ní až na dno, starý kožich ji pil jako houba, do pušky se nabírala a nejhůře bylo s bačkory. Nabotnaly tak, že byly jako cent, a revírník nemohl se zvrávoratí.

Býval kdysi znamenitým střelcem a slukaře jemu rovného nebylo široko daleko v celém kraji. Jsou však zrádné chvíle, které s námi zahrávají ošemetně. V mládí vodívají nás vytrvale za dívčím preludem, a když dospějeme cíle na dosah ruky, jak by na nás vyplázly jazyk - prelud patří dávno jinému. A čím blíže stáří, jsou tyto hry chvíl ošemetnější, ba jsme skoro stále kuličkami, s nimiž si vrtošivé mocnosti osudu hrávají podle libosti na glc a píd' nebo do důlku jako kluci na jaře. Tak i s kulkou vypálenou z revírníkovy pušky pohrála si rozmarná náhoda hezky na glc. Kulka si zahvídla furianty a vznesla se nade dvorem, jako by chtěla zaskočit někam do vršků bukových, pak narazila letmo na okap, snesla se nízko, nizoučko, vlétla do dvířek krmíku pod kurníkem a zasáhla rovnou srdce vepře, který zburcován varovným snem drbal si o stěnu hřbet. Modré oči nevinného zvířete zalily se slzami nad podlostí lidskou, jež mu nedopřála zhynouti přirozenou smrtí pod nožem reznickým.

Vepř položil se na bok, zanaříkal bolně, táhle nad životem svým předčasně zmařeným, neboť hodlal v několika týdnech dostihnouti dvou metrů. Smrtný jeho vzlyk rozryl noční tiš v témž

okamžiku, kdy revírník pohroužil se do temných hlubin lužovice. Ničemná kulka, dokonavši zákeřnou vraždu, padla netečně do hnoje.

Páni učitelé a profesori, kteří žákům mnohdy pohnutlivými příklady líčí příslovečnou věrnost psí, kladouce ji člověku za vzor, zůstávají prostě věrni vzorům starým a hodně otřelým. Psí věrnost je pouze příslovečná. Ve skutečnosti pes umí býti někdy dokonale nevěrným jako člověk. Či je pes opravdu tak věrný svému pánovi jako dvořenínové, milovnice, židovští věřitelé a zbožní poddaní panujícím rodům? Pes je zkrátka hloupý a nemyslí. Představme si, kdyby si byl vymyslel nějakou zásadu, tak pěknou, jako je lidské: „Dávejte, což je božího, bohu a císařovo císaři“, jak by byl teprve dokonalým strážcem našeho domova? U pána by se chytře nažral a nad zlodějem by zamhouřil oko.

Tož také Lapák zapomněl se nad věrností psí. Ani kletby revírníkovy, ani smrtelný chropot vepřův nezadržely ho ve vytrvalém pronásledování lišky. Stal se v tu chvíli jen a jen sprostmanem a chtěl výhradně získati rekord v běhu.

A liška to s ním uměla! Několikrát ho zašimrala pod nosem huňatou svojí oháňkou - a to u ní vyznamenává asi tolik, co sukýnka pěkně ke kolínkům vykasaná -, a když už Lapákovi začalo srdce divoce bouřiti a on zahořel touhou přitřítí se k ní, najednou šmrnc, dostal oháňkou po nose. Liška se zachechtala jak d'ávběl a vyhoupla na zeď. „Co bys ešče nechcel, psino?“ křikla uličnický a její ohon zavlál nad zdí na rozloučenou.

„Šak já tě doběhnu!“ zasípal Lapák a vrhl se k díře. Rozplameněn chtivostí pomsty zapomněl na železa, jež tam byla nalíčena. Vzpamatoval se, až v nich byl. Srdcelomně zabědoval a převalil se zadkem vzhůru, a tu ke všemu nakoukla Bystrouška dírou, jako by se dívala z okna zvědavě za hezkým chlapcem, a politovala ho farizejsky:

„Nedělel si z teho nic, Lapáčku, milé! To bylo pro mne. Měls tam nelézt! Škoda, že spíchám, však ti místová mne pán pomůže, hnedké tu bude. Tož se mívejte dobře.“

Políbila si způsobně tlapku, poslala mu pusinku, zasalutovala oháňkou a nespěšným, plavným během pustila se úvozem k lesu. Lapák, ač bolestí omdléval, skřípal zuby, když slyšel, jak si liška skolí do pochodu: „Když jsem mašíroval...“

„Ó, kruci, ty feno!“

Když se probral z mrákot, měl pocit, že prší a on leží pod okapem. Crčelo na něj z revírníkova klobouku a kožichu. Byl vyproštěn ze želez, ale nevěděl, na kterou stoupnout. Bědoval a hořekoval, až se to mrazivou nocí otrásalo.

Oba nešťastní lovci nastoupili smutnou cestu do myslivny. Revírník podobal se spíše nějakému vladaři z říše vodníků než člověku. Curýčkem z něho teklo. I z pušky vytékal proud jak o veřejném cvičení hasičském z hadice a Lapák za ním, co krok, to ston a vzdech. Zbytek noci byl v myslivně neklidný. Revírníkem mlela zima, a když nepomáhal lipový čaj, sáhl po staré slivovici.

Nepil jí, aby se potil a zapudil rýmu v zárodku, nepil ji vůbec, nýbrž vyplachoval si pouze útroby, protože to v nich vypadalo hůř než v zanesené stoce. Hromoval, proklínal potichu i nahlas, posílal lišku na horoucí skálu a zapřísahal se, dostane-li jednou Bystroušku, že kůži její nedá vydělati na kožešinu pro svou manželku, nýbrž na předložku do místnosti, v které by i po smrti pociťovala muka, jež mu způsobila v dnešní noci.

A vedle postele seděl ubohý Lapák. Paní revírníková ovázala mu sice pečlivě přední nožky, což však to bylo všecko plátno, když si nemohl lehnouti. Tolik se nahlídal, tolik se naběhal, a marně teď dychtil po odpočinku.

Usedl tedy jako člověk a snažil se snášeti mužně svůj žal. Protože se stále pohyboval mezi lidmi a pochytil sem tam trochu jejich moudrosti, dařilo se mu to, jen ocas mu překážel.

XIII

Jakmile vyšla paní revírníková po prvé ráno na dvůr, vždycky ji zdravilo veselé chrochtání vepřovo. Ač se na něj nechodila denně podívat, vepř dobře tušil, že ona mu přilepšuje, a tak ranním pozdravem projevoval jí svůj vděk.

Onoho jitra, po noci plné událostí, vepř se neozval.

„Nevděčník nezdořilý,“ řekla si paní revírníková, „to proto, že včera dostal místo mléka syrovátku.“

Zakašlala, aby ho upozornila na svoji přítomnost. Vepř opět nic.

„Že mu Andula nalila moc a teď je nemocný,“ zalekla se. „Na tu dívku není spolehnutí. Andulo, Andulo, co jste dala večer praseti?“

„Žrat,“ odsekla Andula ze sklepa.

„Žralo dobře?“

„Dobře, jako prase žere, až mu ušiskama a očiskama teklo. Člověku je už ošklivo, dívá-li se na to.“

„A když se tobě galán ožeře, to se díváš a není ti ošklivo?“ zahubovala paní revírníková, kterou mrzelo, že Andula jí odpovídá jen tak po kamarádsku ze sklepa, kde vybírala zeleninu.

„Něco s ním asi je,“ řekla dále rozhorleně, „vždyť se dnes ani neozve.“

„Tak se ráčijou jít sama podívat, mně by se tepró neozvalo. Ešče aji prase začne si dívku sekýrovat.“

Paní revírníková, pohněvána odmluvami prostořeké služebné, chopila se putny s prasečím chlebem vezdejším a šla ke krmníku. Čím více se k němu blížila, tím více vzrůstal její nepokoj. Posléze, jata neblahým tušením, otevřela dveře. Prase leželo tu chladnou mrtvolou, nohy vzhůru,

kol rypáku výraz nevinného mučedníka. Spráskla ruce zděšena a zanaříkala. Dech se jí tajil hrůzou.

„Ježišmarjá, Andulo, ono to pošlo,“ zaúpěla.

„Kristapána, co temu řeknou milostpán,“ prohodila Andula a tvářila se také, jako by ji obcházela hrůza. Zatím však, vycházejíc ze sklepa, pohodila zpupně hlavou: „Včil teho majó,“ pomyslila si. „Já je křísit nebudu.“

Paní revírníkové přišlo téměř maně podívatí se na dveře, a tu spatřila v nich velkou díru. Podívala se na prase a uviděla v jeho boku díru stejnou.

„Tož tak, proto staré ani nedutá a nevstává.“

Rozběhla se do manželovy ložnice, zatřepala revírníkem, a když vytřeštil oči probíraje se pracně ze spaní, zakřičela:

„Staré, tys v noci zastřelil prase!“

„Jaké prase?“ zabručel. „Říká se černá a ne prase. Dvacet roků jsem tu žádné černé nespapřil ani jedním okem.“

„Ale ne divočák, naše prase je střelené.“

„Nemáš dost na mně,“ odsekl nevrle, převalil se na druhý bok a dodal, „že su tak zbědované. Nech mne včil spat. Su celé nesvé. Až vstanu, však mi to možeš povědět.“

„To si myslím, stydiš se, co? Na lišku si vynde a vepřa zabije,“ řekla vyčítavě, avšak revírník již neodpověděl a spal.

„Zatracená slivovice,“ ulevila si. Zavolala potom Andulu a kázala jí, aby šla rychle do městečka pro řezníka Fárlíka, který již po léta u nich zabíjel.

„Řekni mu, ať všeckýho nechá,“ nařizovala Andule, když vycházela ze stavení. „Ať si vezme nůž, ocilku, všecko, co potřebuje k zabíjačce kromě píchání, a pověz mu, že budeme hned pařit. Dál neříká nikomu ani půl slova, co se stalo. Pán by se tuze zlobil. Zaskoč taky do školy a na fáru, ať páni přindou.“

Mistr Fárlík přišel. Podivil se velice, kterak se pan revírník vyzná v jeho řemesle.

„Aspoň práce nebude toli,“ řekl klidně. „Beztak taková smrt málokteré prase potrefí. Padlo jako muž na poli cti a slávy, jak se psávalo v novinách za vojny.“

Voda vřela v kotli, necky byly připraveny, mistr uchystal si smolu a za pomoci ženských měl se k dílu. Když bylo prase opařeno a leželo tu posmrtně bílé jako šátek, přišoural se znenadání a ostýchavě i pan revírník. Povítal se s mistrem Fárlíkem, podali si šňupec a pak prohodil rezignovaně:

„Týdeň spíš či pozděj, všecko stejný. Co včil s něm poděláme, když už má po smrti. Trefené bylo dobře a smrt mělo lefkou.“

„Ba lefkou a vojanskou,“ přisvědčil mistr Fárlík.

„Šak su střelec eště pořád dobré, setsakrapes,“ přichvaloval si revírník.

Nej větší radost z nenadále zabíjačky měl přirozeně vnuk Pepík. Ani kanibalské vnuče neraduje se tak při hostině ze svého vlastního dědečka. Všude bylo Pepíka plno a nepostačili ho odhánět. Ještě vleznější byl Lapák. Přiškrabal se zapomenuv bolestí a s účastí sledoval každý pohyb řezníkův. To byla slavnost pro něho! A když stanul pod vyvrženým vepřem a zúplna již studeným, olizoval mu vděčně rypák.

„Skoro bych řekl, že Bystrouška není hlópá,“ povídal si.

Kohout, mladík nezkušený, s nímž se Lapák nemohl spřátelit jako s předchůdci, okřikoval ho drze a hrubě, že to na něho poví.

Fárlík uvelebil se zatím v pokoji se vzácnými hosty. Za živý svět byli by jinak nedali. Hodovalo se tam jak o svatbě. Kousíček ovaru, drobínek laloušku, slezinka, játra, plíce, srdce, ouško, a och, vrchol všeho - rypáček!

„Jak mandla,“ pomlaskoval pan revírník.

Chudáček Lapák vzpínal se ke kotli a v duchu naříkal, že nemá aspoň tři nosy, aby se dosyta načichal, a z koutků mu neustále tekly sliny. Ještě Pepík, nestyda nenacpaná, že mu sem tam hodil nějaké to střívko nebo kousek jelita, když už nemohl a přecpán sípěl jako husa.

V parádní světnici bylo tedy jídla a pití a kouření, hovoru a žertů a smíchu. Nebylo to bujné, bouřlivácké veselí jako v hospodě u Pásků, ač společnost byla těž, neboť zde bylo nutno dbáti ženských uší. Zato bylo možno o ledačems pomudrovat. Velebníček se přičiňoval, aby seštvál hned od počátku revírníka s rektorem.

„Já sice málo střílím,“ prohodil učitel, kterému řezník prozradil tajemství náhlé zabíjačky, „ale domnívám se, že na prase je potřeba silné rány.“

„Tož podlivá toho, jak a keré,“ odpovídal revírník. „Je-li to čuníček nezkušené, aji odkvetlé měsíc jé porazí.“ Farář postihl hrot narážky, neboť soused Fric, zednický mistr, vyzpovídal se mu po oné neděli v září, která tak škaredě končila po partii u Pásků, že se dopustil cizího hříchu nepokárav hřešícího bližního; podrobně vyličil rektorovu příhodu se slunečnicemi, kterým se na horách říkává také měsíc.

„Nu včera,“ zabrousil nyní velebníček do obou, „byl měsíc asi velice silný. Kdo ví, zdali by vepře neporazil?“

Revírník rozuměl a vzpomněl si na noční koupel. Nebylo mu do žertu, a proto obrátil řeč docela vážným směrem.

„Pánové,“ řekl, „vy jste všeci svobodní mládenci z vlastní vůle a důstojné pán kroměvá toho z povinnosti. Pořád sem vám říkával až do včílka: ‚Nežeňte se, važte si svobody,‘ ale včil vám řeknu: ‚Ožeňte se, a hezky brzy.‘ Člověk svobodné je jak to zvíře. Je-li uvázané tak či onak, pak teprv se z něho může ta divočina vytrazit. Příkladně tato liška. Nebyl to včera poslední svízel, co od ní zakouším, a jsem jist, že jich bude víc. Všecko jen proto, že je nevázaná. Tož smijete se mi pod

kůžou a já vám toho neberu. Zasmíte se. Povídal jsem a zase povídám, že jednou taky musí zhlópnout. Dočkám se toho! Ale pak!“

„Nebude-li při tom zase vepř...“, broukl mistr Fárlík jen tak koutkem úst vedle viržinky.

Rozvykládali se o starých, zlatých časech, o láskách, o mladistvých, čtveráckých kouscích, piva ubývalo, noci přibývalo a najednou už bylo k půlnoci. Bylo na čase vstát a jít. Mistr Fárlík byl by rád mrkl ještě po Andule, ale pocíťoval, že jazyk a nohy neslouží mu po vůli.

„To by bylo něco,“ poliboval si hlasitě. „Dobře stavěná, do dýlky i do šířky.“

Rechtor nyní vzpomněl na vadnoucí svůj ideál, na slečnu Terýnku, a povzdechl tiše, že bohužel nejen slunečnice dozrávají. Pan farář mlčel.

Rozloučili se a vybrali se k domovu. Dnes byla noc pod mrakem, bylo lze čekat sních a lesem šlo se jako po peřinách. Splet' křivolakých kořenů se tu táhla přes cestu a každou chvíli o ně zaklopýtli.

„Páni, bylo by hanba, dyby upadl jeden z nás, lepší bude, opackáme-li všeci rovným dílem,“ pravil rozvážně mistr Fárlík. „Su zvyklé vodit aji pár volů v jedné ruce. Pote, chytněme se.“

Chytli se a cesta skutečně lépe ubíhala.

XIV

Za drobným jalovčím seděla Bystrouška té noci a snažila se přemýšlet o svém trudném postavení. Nebylo to možno. Žaludek jí nehorázně kručel a přehlušoval myšlenky. Zařídila se tudíž po studentsku. Přimáčkla si pracky na břicho a slibovala žaludku, jak si popřeje, jen co se naskytne vhodná příležitost. Pojednou ozvaly se po cestě žlebem lidské hlasy. Liška chtěla uprchnouti, pak rozmyslela se jinak, přikrčila se za jalovec a naslouchala. Poznala, že jí nehrozí nebezpečí a že mezi chodci není myslivce, protože ani nekleli, ani se neprášilo. Bylo jisto, že jdou z myslivny.

„Počkéte, to bych se mohla zdovědět, co je tam po včerešku nového,“ napadlo jí a naslouchala bedlivě. Slyšela sice každé slovo rozhovoru, avšak ani desátého nechápala.

„Tatok Andula.“ vykládal řezník, „to je ale holka! Maso jak peří, všude prorůstlý. Svaté Floriánku, ten oheň, které ona zapálí, ty bys ani svým džberem neuhasil. Široká, vysoká jak jedla, nízko feslovaná...“

„Co je to: nízko feslovaná?“ ptal se rector.

„E tož, to tak o koních říkáváme. Nožky má v pořádku, žádné krbále, kostky pěkně nízko.“

„Ale hrozny vysoko, Františku milý,“ zahovořil otecky pan farář. „Co by. Vysoko, tak vysoko. Když vysoko, postavíme k nim ostrývku,“ odvětil řezník. „Málo platný, tento kósek беру a nesmlouvám. A vy, pane hočitel, taky si toho hleďte, ať zhlópneme teda zároveň.“

„No což, ničeho se neodříkám,“ povídal roztouženě rector. „Na podzim nechtěla, může chtít na jaře.“

„Vida, co udělá z lidí jedinké prase,“ zasmál se farář.

„Důstojné pane, laskavě prosím,“ odporoval šetrně řezník, „my se třeba i bez prasátka zaobendeme, nám není načisto potřeba umřít v mládeneckém stavě.“

Společnost zacházela. Lišku zamrzelo, že tu stála marně na zvědech, zavrtěla zlobně huňtaým prutem a zamýšlela pustiti se k domovu, když tu místo sluchu začal pracovati čich. Za společnost nesla se líbezná vůně výslužky.

„Totok není jen tak samo sebou. V lidském doupeti měli slavnost. Jistě budou vyspávat. Podíváme se tam.“ V několika minutách doplížila se k myslivně. Ticho všady, ani Lapák se neozval. „Poměl se dobře a chrápe včil ten rozežhranec.“ Z komína vycházel hustý dým a zavánělo to kol myslivny velmi vábivě. Bystroušku opět cosi nutkalo, aby se tam podívala.

„Áááááááá hmmmm, to by se to žralo!“ vzdechla roztouženě. Byla by se rozběhla šipkou vpřed, kdyby ji byl neodstrašoval nezvyklý zjev. Okna myslivny byla ozářena do jednoho, až světlo do očí bodalo. Dým visel jako prapor k zemi. V myslivně zkrátka nespali. Kdyby byla tušila, že není třeba míti obav! Především svítila Andula ve své světničce a dávala tak znamení hajnému Špačkovi, že může přijít a zaklepat na okénko, v kuchyni opět se svítilo, protože paní revírníková chystala manželu ještě trochu silné černé kávy, a v pokoji se nezhaslo, protože s Pepíkem bylo zle. Ležel jak naoumor. Slavnostního zmatku využil i sobecký Lapák. Nepozorován zalezl pod kuchyňskou pícku a roztahoval se tam potěšen, že jednou zas nemusí do boudy na dvůr. Chvilí stála liška na rozpacích, napjatá jak strunka. Potom pohodila hlavou a po špičkách jak vítr hnala se k myslivně. „Vlezu tam, kde nesvítí,“ pomyslíla si a zaradovala se nad tímto nápadem. V koutě za stavením stál ráz dříví. Vyhoupala se na něj a postřehla, že z otevřeného okénka proudí rovnou pod nos nebeská vůně. Natáhla krk a nakoukla dovnitř jako kdysi do paláce jezevcova. Můj ty bože! Bylo nač hleděti! Komora byla plna masa a po deskách jaterniček, jako když se ryby třou. Hlava neměla kdy přemýšlet, neboť prázdný břich šval ji neodbytně kupředu. Jediný skok a Bystrouška byla v komoře, druhý opatrný, jen poskok, a již sypaly se na zem jaterničky, bílé, vonné, hebounké, jak dívčí lokýtky.

Zakousla se znalecky do jedné a rozkoší jí i oháňka trnula.

„Čert ví, proč někdy lidi jijou tak zvířecky, čert ví, proč jindy zasi strojijou jak u pán boha v království nebeském.“

A Bystrouška si dopřávala, až břich nestačoval. Roztahoval se, nadýmal, dech jí v hrdle vázl a s lítostí posléze ustala. Mimoto měla žízeň, že jí jazyk dřevěněl. Rozhlédla se něžně po komoře, párek jelítek, která nebyla tolik kořeněna, vzala si na cestu. Ale do okna nebylo lze teď vyhoupnouti tak lehce. Nu což, nevadilo to.

Vylezla nespěšně na desku a jako po schodech vystoupila do okénka. Byla opojena vybranými požitky a nedbala pranic toho, že shazuje vepřové líbeznosti na zem. Vykradla se z myslivny, která byla již opět tichá a ponořena v tmu, a pohodlně vykračovala si k domovu.

Spalo se jí nedobře. Měla těžkosti se žaludkem a žízníc vybíhala stále ven. Slízala sněhové střechy z celého smrčku. Zato pan revírník spal, jako by ho do vody hodil. Ráno si propěvoval, přehodil pušku na rameno a spěchal do Jančovské rokliny dohlédnout na lidi, kteří tam začínali nový sek, zaskočil i ku příjmu dřeva a tuze se divil, že Špaček je ospalý.

„Hejné, přindíte v poledne k nám. Vidím, že nemožete spat. Já mám doma medicinku na tuto nemoc, neco setsakrapes.“

Olízl se při vzpomínce na slivovici a na laloušek.

„Já vím,“ usmál se hajný Špaček. Však tu medicinku dobře znal a užíval ji příčinlivě v noci na dnešek, a proto nespal. Nechtělo se mu do výkladů a panu revírníkovi teprv ne. Otočil se na patě a za minutu už se snášel po stráni k myslivně. Již na dvoře vyhledal v kapse nůž, v síni odložil pušku, otevřel ho a rovnou do komory. Ruka s nožem mu poklesla, nohy v kolenou se mu zachvěly a zdrceně hleděl na své milé jaterničky. Ležely tu poházeny a válely se po zemi jak podávená kuřátka.

„Fanóšku, prosím tě, kdo tu byl?“ zahoukl a paní revírníková vedle v kuchyni zůstala jak sloup, když to slyšela. Tušila hned něco nedobrého.

„Zatracené Pepík, setsakrapes,“ klel revírník, „proč ho necháš všady spózet jak tu kunu?“

„Proboha, Pepík ešče leží po včerejšku a na jídlo se nemože ani podívat, chudinka malá. A ty hned - Pepík!“

„To, dívé se,“ zanaříkal revírník ukazuje po komoře. „Tož, kdo tento termark takto spravil?“

Paní revírníkové bylo neméně bolestno než manželovi.

Přehlédla to spuštění prozíravějším okem ženy a vybuchla:

„Neříkala jsem ti: ‚Tato, zavři okno!‘, ale ty ne a ne. Zkéslo pré by to. Zkéslo v takovém mrazu? Včil to tu máš. Ta bestija liščí aji zabijačky vyčňuchala a došla si na ně.“

Těsná komora neslyšela, co komorou stála, tolik kleteb a revírníkovy hromy těžko se v ní srovnaly, jak je svolával na hlavu Bystroušky. Když se vyhromoval, pomohl manželce sebrat, kde co bylo po zemi, pokladli zas jaterničky v pořádku, avšak revírník dlouho ještě nebyl s dílem v komoře hotov. Donesl kámen, motouz, vyměřoval, zkoušel a znovu zkoušel.

„Co s tím myslíš, staré?“ zeptala se ho paní revírníková.

„No co, padák. Ešče jí s pár jitniček daruju a ty budeš mět nové štuc. Eši nikdy, tož včil ju dostanu. Přinde a zvoztane tuto hezky v pasti.“

„Víš, tatóšu,“ pravila mírně paní revírníková, „za několik jitniček by to skoro stálo, aby už byl ve stavení pokoj. Můžeš ale odpřísaht, že nenadělá ještě víc škody?“

„Nestaré se, leda bysme si ji udělali my sami. O to já už se postarám, aby se zdravou kůžou nevylezla.“

Toho dne pan revírník ještě několikrát zašel si prohlédnout důmyslně nastrojený padák. V poledne, když zasedl k talíři husté, kroupami oplývající trdelnice, nedalo mu to a zaběhl zase do komory. Zde stál řad hrnců polévek, s polévkou trdelnou, černou jak sladký hřích a mastnou jak řezníkův krám.

„Byť si všechno sežrala,“ řekl pádně, jako by přísahal, „jen když se polévky netkla.“ I hrnce s rosolem i vybraným masem naloženým na klobásky, svíčkovou jemnou jak dětské líčko byly v úplném pořádku. Revírník zkoumal znovu a znovu veškeren ten blahobyt, dumal o příštích dnech hojnosti a vzácných požitků, a pokud bylo lze, ihned jich okoušel.

Okusiti jich bylo též vroucím přáním Bystroušky, Nyní se již nebála. Byla jista, že jí nehrozí nebezpečí, a proto rychle vydala se z doupěte hodně brzy. Měsíc vyhlížel z oblaků přes vršky sosen a jedlí, vítr tlumeně hrál v haluzích, kdesi daleko zazvonily rolničky a ona plavnými skoky hnala se větrem po čistém, útulném sněhu. Byl skelně modrý v přisvitu noci.

Když přebíhala rozlehlou seč, kterou jindy z opatrnosti obtáčela, přehnal se jí přes cestu zajíc. Spal asi předtím tvrdě, vyhlížel posud, jako by měl beranici přes uši, a hleděl na ni zpitoměle. Už by se byla na něho vrhla, ale naráz uvědomila si, že je belhavý, zádušivý dědoušek, i spokojila se tudíž jen peprnou poznámkou za to, že jí věstil neštěstí.

„Byď tak laskavé a přiklop si podruhé pírkó, až se polekáš. Mrtvé pes od včera by tě mohl vystavět.“

„Žbluňo prostořeká!“ křikl zajíc a schoval se v houštině, nechtěje hádkou rušiti nočního klidu.

Mezi stromy kmital se štít myslivny. Dnes ležela tu v tichu a stínu, jen v jednom okénku odrážel se slabý záblesk světýlka.

„Vyspávají,“ zaradovala se Bystrouška a několika skoky octla se u rázu dříví pod okénkem komůrky. Snad že byla uběhlá, snad že ji trochu jen zajíc znepokojil tím, že jí zkřížil cestu, zastavila se Bystrouška a zabála se.

„Mám, nemám?“ uvažovala, „eši je v myslivně schválně tma a ticho a oni číhají... Lidiska jsou jen o málo hloupější než my. Nelíbí se mi to jaksí.“

Pak máchla nevrle prackou a jako včera vyhoupla se na dříví a do komory. Ozvalo se za ní podezřelé klapnutí, ale Bystrouška nevěnoval tomu pozornosti. Vždyť jaterničky byly zase tak pěkně srovnány do řádku, jelítka v kotoučku, až se jí dělaly mlsnotou za ušima jamečky.

„Dlůho se nebudu zdržovat,“ umiňovala si. „Bůh ví, co by se mohlo stát.“

Přitočila se k desce, na které byly jaterničky vyrovnány, lapla jednu silnou, tu ze slepého střeva, a v dobré náladě poskočila k oknu. Nechtěla svým očím zprvu uvěřit. Bylo zavřeno. Mráz jí

zalomcoval, na hlavě jí chlupy vstaly úlekem a div hlasitě nezanaříkala. Pozbyvši chuti i odvahy usedla do kouta, sepjala v žalu přední tlapky a jala se přemýšlet. Čím déle přemítala, tím větší byla její úzkost. Toužebně hleděla k oknu, otevře-li se. Ne, nikoli, bylo zabeďněno. Pochopila jasně, že vlezla do pasti. Pustila jaterničku na zem, svésila hlavu a zaplakala. Tichoučko, sténavě zaplakala, jak by to nemnozí lidé dovedli. Když ulevila své stísněné duši, setřela slzu, přikrčila se ještě více do kouta, aby byla lépe chráněna před případným útokem, a vzpomínala. Rozpomněla se na ono jítro, kdy zelený skokan přišel do jejich příbytku, jak ji revírník unesl, jak rostla v poddanství a jak se osvobodila. Byla blízka zoufalství. Když dostoupilo vrchu, počal se dostavovati dávný její klid.

„Nechat' si přinde,“ zavrčela vztekle, „bůh milé ví, nechám-li mu zde jedinké věci v pořádku. Liška se umí bránit a taky se bránit bude.“

Zvenčí dolehly sem šaravé kroky. Vyšvihla se jako péro a schoulila se až dozadu pod stůl pokrytý hromadou hrnců. Byla v nich zavařenina srstková a rybízová, rajská jablíčka, vejce ve vodním skle, okurky v octě, brusinky, hříbky a ryzce, hořčice, mřenky ve víně a v těch největších revírníkova nadevše zamilovaná polévka polévek, trdelná - slovem jediná radost. Bystroušce byly však všechny tyto věci lhostejny.

Nyní dotkl se někdo kliky, dveře slabě vrzly a zvolna, strašně zvolna se otvíraly. Posléze vsunula se dovnitř ruka, pak nos a konečně celá povědomá hlava s kloboukem a vousatou bradou. Revírník nahlížel do komory. Bystroušce bylo stydno pod stolem, a dívala se proto stranou, ač by byla nejraději vyhoupla a začala pekelný tanec hned. Neboť se hanbila až po konečky slechů, že opravdu zhloupla a dala se tak polapit.

„Nemám-li na něj aspoň jazyk vyrazit?“ uvažovala. „Ne, nechám jé. Ať si má aspoň chvíli radost. Nedozlobím-li se já, dozlobí se on, a ve vzteku provede každý hloupost, že by ji vůl neutáhl.“

Ježto jí počaly mrtvěti nohy, přešlápla a lehounce zívla.

„Setsakrapes,“ zaradoval se revírník, „je tu.“

Přibouchl dveře a odešel. Bylo slyšeti tmou jeho spěch a škodolibý hlas. Aha, svolává rodinu, aby se přišla také podívat na výplatu Bystroušky! Liška se protáhla, uhladila nakvap chlupy, aby bylo viděti, že zrovna není rozrušena. Potom oddala se znovu tupému očekávání.

Zatím revírník, svolav rodinu, zašel doprovázen příslušníky domácnosti do své zbrojnice, až na Andulu, která se bála pušek kromě hajného Špačka. Visely tu lankasterky, lefošky, kulovnice, brokovnice, revolvery, nábojnice, dalekohled a několik pádných sukovic. Revírník v rozpacích nevěděl, která zbraň byla by nejvhodnější. Již sahal po pušce, když ho zadržel adjunkt.

„Ve světnici střílet,“ řekl jaksi uštěpačně.

„Co ve světnici, mám ju pustit ven a honit se s ňou po hnojisku?“ zabouřil revírník. „Já se letos ještě utopit nechcu.“

Podíval se do hlavně. Leskla se jak hadí oči. Zkusil kohoutky a šly až radost. Byl rozhodnut, sňal pušku. Tu však jeho manželka nenadále z důvodů zcela jiných postavila se za názor adjunktův.

„Že by se ti chtělo honit v komoře! Okno třeba vystřelíš a ešče bude venku někdo nešťastné. Vem hůl a zpráské ju.“

„Hůl, zpráské ju,“ bručel revírník, „z teho si liška něco dělá. Slyšel jsem, jak kerési sedlák káral ženu cepem, mandel žita byl by dávno vymlátil, ale ženy nepokrotil. Zpola živá, ešče se stavěla na paty. S liškou je to nejináč.“

„Děle jak chceš,“ vzdechla paní revírníková, „ale to ti, táto, řeknu, žes byl vždycky kruté jak křemelka. Podivé se, zde máš řemínky. Pamatuješ, co s něma dělávals? Vlastní děcka na nich vodils, když to bylo maličký, aby se ti nerozběhly po lese. Sám sis jen faječky hleděl a z pohodlí vodils chud'átka jak psy.“

Revírníka tato výčitka bodla do srdce. Byla to pravda. Opravdu si děti uvazoval na řemínky, když si vyprosily, aby je vzal do lesa. Býval roztržitý a strachoval se, aby je někde nezapomněl, a tož děti na řemínkách klusaly před ním jako křepeláci. Bylo to skutečně kruté.

Pověsil tedy pušku a vzal do ruky čagan. Ale jaký čagan! Byla to trnkovice sukovatá, hrbolatá, ne právě svižná, zato těžká a přiléhavá. Pepík otevřel hubu úžasem. Na něho stačíval prut. V duchu upřímně politoval Bystroušky, které tak dávno neviděl. „Stařečku, smím s váma?“ žadonil. „Jen za dveře,“ odpověděl ostře děd. „Mohl bys některou dostat a dnes by se špatně běželo pro doktora.“

Pepík dál nepokoušel. Bylo mu jasno, že rány, které budou dnes dopadat, vydají za všechny jeho výprasky od narození.

„Ani se neptejte, jak ju dobiju,“ sliboval revírník. „Až padne, vypárám jí ten hrtan mlsné a ty budeš mět, ženo, kožešinku jak hraběnka.“

Bystrouška skrčila se znovu pod stůl. Z chodby zněla sem nyní směsice hlasů, cupot bot vysokých i nízkých domácích střevíců, ozvaly se hlasy mužské i ženské, Pepík bojácně promluvil, patrně ve strachu, a Lapák štěkal jako v poledne na žebračka. Ten protiva tu ještě scházel.

A opět povolily dveře, ale tentokrát místo ruky vklouzla dovnitř nejprv sukovice. Bystrouška se již nedovedla ovládnouti. Zašklebila se, vycenila zuby a srst zježila se jí po celém těle. Revírník přidřepl, napřáhl hůl a šoural se k lišce.

„Tato, poslechni, tato, nech teho, uvidíš, že se něco stane!“ zvolala prosebně paní revírníková, nastrkujíc hlavu do dveří.

„Včil mlč, ženská, včil su tady já, chlap.“ Uznal za dobré udeřiti po lišce. Zasáhl nohu stolu. Bystrouška naježena rozšklíbala široce tlamu a zabrblala hněvivě.

„Přestaň, nedožiré mě!“

Revírník považoval to za projev bázně a žádost o milost. Rozpřáhl se znovu a skutečně lišku

udeřil. Teď v ní dozrálo rozhodnutí, že revírníkovi začne špižírnu přehazovat. Tlapka jí sice otrnula po ráně okamžitě, ale duch bouřil se proti surové urážce. Vystrčila hlavu a zuřivě zaštěkala na revírníka.

„Nestydíš se, dědo, zvíře térat, lapneš mě a pak si dondeš s hůlkou. Jak by tobě bylo, kdybych já tě zatáhla do své díry a tam se do tebe pustila? Esli udeříš znovu, postavím se ti venku a pak uhlídáme, kdo s koho. Seš tak lakomé, že ti jde o kósek žvanca? Máš tu všeckýho dost a já ničehož nic. Žebrotě nésu zvyklá, tož jsem si jen kóšček vzala. Chceš, uder, ale to ti řeknu, že pak aji ty utřeš hubu.“

Revírník mezitím poodstoupil až ke dveřím a Bystrouška se domnívala, že přece jen má lidské srdce. To se přepočetla. Rozmáchl se holí a ta dopadla jí zprudka na nos. Až to chřuplo.

„Tož ty tak, tyrane,“ zasípěla a revírníkovi nenaskytl se hned tak příležitost udeřiti ji po druhé, neboť se vzepjala, vyskočila divě na stůl a všechny poklady po něm rozložené válely se po zemi hromadou žalostných sutin a trosek. Sýr plaval v husté polévce, mřenky mísily se s marmeládou, okurky rozvalovaly se v rosolu, střepey rozletovaly se pod nejistými kroky revírníkovými a boty jeho zapadaly do temné mazlavé kaše.

„Zde máš, cos chcél,“ řekla liška pobouřena hněvem, bolestí a studem. „A to eště není všecko. Nezbyde tu pro tvoju mlsnou hubu ani hlt!“

Hůl svištěla vzduchem, revírník supěl a klel a liška lítala z místa na místo, uklouzávajíc mu jak had. Komora byla plna stonů, hlomozu, kroků, temných ran i zápachů ostrých a tlumených. Vyvalila se bečka kvašeného zelí, skutálel se sud piva, dno odpadlo a v té potopě tonuly poslední jaterničky a jelita, pukaly demióny s borovičkou a slivovicí. Nic netkvělo dosti pevně na svém místě, ba i spanilé dvě šunky zakroužily vzduchem jako předměty vrhané obratným ekvilibristou.

Revírník neviděl a neslyšel ničeho, pouze ryšavý hřbet lišky a její zlostný štěkot dráždil ho k novým rozmachům. Pod jeho podešvemi mizely hříbečky, hořčice roztírala se po dlážce, hrnce a sklenice rozdrobeny byly v droboučké střípky a úlomky, vodní sklo šplíchal mu po holeních. V komoře zkrátka byl soudný den, aniž k němu troubili.

Nyní ťal Bystroušku po hřbetě. Prohnula se a tlapkou vmetla mu do tváře kus krvavého jelita. Ťal po ní znovu a zhroutila se deska s tvarůžky zlatožlutými a řídkými starobou tak, že jako každý stařeček už sotva zachovávaly svůj tvar. Bystrouška jen fičela kol stěn z kouta do kouta. Čím větší byla spoušť uvnitř, tím více otvíraly se dveře zvenčí. Paní revírníková, uděšena hrůznou podívanou, marně pokoušela se uklidnit manžela a nenávisťně ohlížela se po adjunktovi, jenž tu stál jako kus dubového pně.

„Nebylo by bývalo lépe, kdyby byl na ni šel přece jen s puškou?“ vyčítala si. Pepík seznal, že nejlepší podívaná na divokou honbu je rozhodně zespodu. Přisedal a přiklekal a konečně ležel na prahu úplně na břiše, oči navrch hlavy jak na stopkách. Bystrouška všimla si konečně v zoufalém

úprku diváků ve dveřích a v hlavě zrodil se jí spásný nápad.

„Zdrhnu,“ řekla si.

A tož k údivu revírníkovu přikrčila se za hromadou trosek, a kryjíc se stolem a deskami police, vycenila zuby a počala si na něho otvírat hubu.

„Přestaň, chlape drzé!“ spustila z plna hrdla, „eště ránu a skočím po tobě. Nebojím se tě, aji kdybys byl dvakrát tolké.“

Bláhovec revírník usoudil, že se mu naskytla vhodná příležitost k rozhodnému útoku na lišku. V tváři rudý a uřícen přikrádal se k ní po špičkách. Nohy mu klouzaly, v botách mu čvachtala zabíjačková kaše, ale toho on nedbal. „Včíl dostaneš po hlavě!“ hrozil Bystroušce.

„Nebo ty!“ odsekla zuřivě.

Revírník ucítil, že pozbývá rovnováhy, přední tlapky Bystrouščiny přejely mu po vlasech, oháňka smýkla se mu po nose a liška mocným obloukem octla se u dveří. Přisedla, neboť její síly byly též hodně vyčerpány, a s naprostým klidem ohlédla se pak po revírníkovi. Ten se zatím zapotácel, zakolísal jako podřatý strom, hůl vypadla mu z ruky a celým tělem padal zvolna k zemi. Než byste řekli tři, seděl nato v ohavné kaši na rozdrceném bochánku sýra. Chtěl vstát, znovu chopiti se hole a vyplatiti Bystroušku i za tento nečekaný úskok, avšak nemohl se odtrhnouti. Lípl se k zemi jako vrabec na vějičku. Mokro vnikalo do nohavic, do kapes a do šosů, a mimoto se pořádně narazil a nevěděl, zdali je celý nebo přeražený. „Maminko, pomoz mně vstát,“ zaprosil žalobně, „nebo se ti v tom sajrajtu utopím. Je to husté jako Mrtvé moře, a já ne a ne, setsakrapes, z teho se dostat.“

Paní revírníková odsunula dvěře, ulekána náhlým klidem v komoře, z něhož zazněl hlas mužův jako z prohlubiny, avšak ku pomoci mu nedospěla. Bystrouška uznala, že další její pobyt byl by tu neúčelný a neprospěšný.

„Pro mne už tu nic není,“ řekla, „leda Lapák, očuma, může si tu oblíznout.“

XV

Zamávala oháňkou zvesela a v hrdinském klidu rozběhla se ven. V chodbě bylo tma, ač venku bylo jasno zářením sněhu a měsíc v úplňku svítil k ránu jako rybí oko. Bystrouška neměla kdy tuze se rozhlížet a hnala se střemhlav ze stavení. Pozorovala, že i zde kácí, poráží a odhazuje věci, které jí zavazely v cestě. Nejdřív to byly Pepíkovy nohy. Odsunula je nejemně tlamou a prackami, a Pepík říče strachem, zachytil se stařenky. Paní revírníková nemohla zabrániti jeho pádu, naopak Pepík strhl ji a ona zase adjunkta. Bystrouška přehoupla se odhodlaně přes hromadu lidských těl a litovala pouze, že má naspěch a že jim nemůže také provésti něco liščího; rozpomněla se, jak vystěhovala

jezevce, a byla by ze srdce ráda oplatila lidem dnešní výplatu.

Hon v komoře, dupot, křik a rány vyburcovaly zatím celou myslivnu. I hejno slepičí bylo již vzhůru a zvědavě postávalo na zápraží. Mínilo svorně, že liška se již odtud nedostane. Lelkovalo a vykládalo, jak se jim všem uleví. Mladý kohout ve své nezkušenosti a pýše čepejřil se, rozkládal, vystupoval na paty a okouněl jako divák nejzvědavější.

„Darmo ty se nebudeš smít!“ zavrčela liška a vycenila na něho zuby.

Kohout vycítil zrovna, že nastal nějaký dalekosáhlý obrat, neboť ze stavení rozléhal se nejzmatenější křik, jaký kdy slyšel. Jako když se tchoř dostane do posady, tak to vyhlíželo. Přešlápl z nohy na nohu, zakdákával výstražně k ústupu a sám utíkal pod trakač hledaje tam záchranu. Po něm zakdákaly slípky, začal štěkat Lapák, který té noci zase zaspal v kuchyni, a v zahrádce za plotem řvali oba honící psi, Andula křičela jako posedlá ve své podstřešní světničce a bála se dolů, snad proto, že nebyla sama; slovem myslivna podobala se blázinci. Jen starý Fousek, zachovávaje klid, procházel se nerušeně mezi komínem a korouhvičkou po hřebenu střechy. Soudě podle jeho uhlazeného zevnějšku a načesaného knírku vydal se asi na dostaveníčko. Kladl způsobně a ušlechtilé tlapky jako tvor vzorně vychovaný, občas zamňoukal nevrle a zkoušel postavití ocas graciózně rovno vzhůru jak svíce, řídě se nejvybranějšími pravidly o kočičím pozdravu.

„Ty seš jediné fešák v celé té bodě,“ zavolala na něho uznale Bystrouška, když dospěla na záspí. V chladném, mrazivém vzduchu vzpamatovala se teprv z hrozného rozčilení a uvědomila si, že jí pálí zadek. Nazvedla oháňku a protřípla pocuchanou kůži jako děvče, jež usedá v kostele do lavice a dbá, aby se jí nepomačkaly široké šordány, i sedla si zplna do sněhu. Dělal jí dobře ten studený obkladek. Myšlenky její se uklidnily a po divé honbě pocítila neúprosný hlad.

„Není škoda nehynoucí toho všeckýho, co jsme s revírníkem roztancovali?“ pravila. „Má včil, co chcél. Bude mu taky škručet v bříše.“

Ale revírníkovi v bříše nekručelo, když se vyprostil ze strašlivé mazlaviny, do které si tak důkladně sedl. Protřel si oči a chytl se za hlavu vida spoušť, kterou zavínil. Paní revírníková, jež nevzpamatovala se posud z úleku a vešla za ním do komory, trnula stejně, vnuk Pepík ani nedutal, pan adjunkt založil ruce za záda a vyslovil úžas kratičkou, zato tím hlubší řečí.

„Tož tak,“ pravil rozšafně.

„Ba, tož tak zřídili jsme svoju zabijačku,“ navázal revírník na jeho úvahu. „Že já ju bestiju přece nezastřelil! Tolik škodé bych neztropil co ta liška. Chleba v tem, vajíčka v tem, hrnce rozklučeny, panebože, podívá se na ten lidské nepořádek, můžeš-li a chceš-li.“

Ale lamento nezpomáhalo. Šunka ležela si měkce v povídlí, jablíčka paradajská plula po trdelnici, jaternice a jelita byla obalena hořčicí, a Lapák, který se dostal jakousi náhodou z kuchyně, hleděl ustrašeně a úkradkem na to, co lidé provedli.

„No tak zlé to není,“ myslil si, „člověk má čisté zobák, vyběračné, tož všecko zvostane

aspoň mně.“

Mezitím co lidé naříkali, rozvinula se na dvoře honička nová, též vytrvalá, avšak kratší a výslednější. Bystrouška zmocnila se kohouta. „Tož včil honem ocaď, než se staré revírník rozmyslí,“ zavrčela, a držíc úlovek šetrně za krk, spěchala k lesu. Vítězoslavný úsměv hrál po její tváři. Byla si jista, že vykonala dobrý skutek. Kohout mával chvilku křídly a bědoval a Bystrouška něžně ho chlácholila.

„Neděle si z teho nic, milé kohótku, že tě zadávím. Tvoji lidé to dělajú taky, ale hůřejá, dávijou se navzájem. Tvůj obrázek býval jim znamením svobody a revolucí, ale ničko kohótek zklósti, zpánovatěl, rozkřikuje se na celé dvůr, a tož pěkně ‚lup‘, ja, uděláš místo zase jinému. Pro své stádo neplač, to si zvykne zasi brzy kohótkovi inému.“

Les hučel zhluboka a byl černější než sama noc. Sníh měkl, chystala se přechodná obleva. Volno bylo lišce, zapomněla na rány holí, na past, na lidskou surovost. Vesele a s chutí slupla před brlohem kohoutka nebožáka. Nasycena usadila se spokojeně na zápraží a dlouho, dlouho přemítala o člověku, jeho trampotách a slabostech.

„Čeládka je to horší než my, zvěř lesní, nerozumná a divá. My požíváme jen zvěř jiné krve, jiného plemene - a lidiska? Jak su šťastná, že mám čtyři nohy, dar rozumu a svobodné vůle a že nejsu němá tvář jak člověk! Šak at' si hrá na pána. Brzy se vybije a zničí. My lišky růsteme, až mu hlavu přerůsteme, a přinde čas, schrupneme aji poslední lidské mládě, jako já pitomého kohoutka. Ščuřím se, smiju se, zpívám, protože přinde co nevidět jaro. Už chodí kdesi za lesy a hledá k nám stezník. Letos i já budu starší a zkušenější, a to se teprv pustím do revírníka a všech jeho přátel. Kdož ví, nebudu-li já osvoboditelkou všeho zvířecího rodu. Umí tak někdo vyžítat les jako já, Bystrouška, vždycky hladná?“

XVI

Bylo ostatkové počasí. Jihlo. Les náhle potemněl, kdejaká halouzka ostře rýsovala se na bílém podkladu sněhu, měkká, teplá vůně zavanula ze žlebů a dolic, na svazích objevovala se stále větší vyhřátá místa. S větví padaly čisté krůpěje hustěji a hustěji. Byla to duha v droboučkých krapečkách, byla to sladká jarní píseň. Tak radostně to zvonilo a zpívalo po snětích, že i nejstarší bory nemohly se ubrániti pohnutí. Slunce nespíchalo již tak na lůžko jako v zimě, postávalo a zdálo se, že nemůže se dosti vynadívati na zemi hodnou polibků, lásky a něžnosti! Vždyť i na ořeší jehnědy zahořely dozlata a droboučké nachové květy podobaly se dívčím rtům, žíznicím nedočkavě po tom, aby se konečně staly rty milované ženy.

V takovém rozkochaném poledni slunečním probudila se neobyčejně záhy Bystrouška a

rozložila se na zápraží svého doupěte. Nejasný, podivný pocit se jí zmocnil. Bylo jí do žertu i do pláče, nějak mrzutě, jak toho ještě jakživa nezkusila. A když zavál jižní vítr, po němž do tří dnů pršívá, zalehla sem daleká, velice daleká ozvěna hudby. To se v dědině za lesy hrálo vesele k tanci. „Hrozná zvířata ti lidé!“ pravila Bystrouška a zívla. „Opravdu se v nich nevyznám. Hned mrzoutijou jak všeci čerti a hned by z teho skákali jak třasořítky.“

Umlkla, neboť kdesi pod svahem ozvaly se těžké kroky.

„Keho to semké zase čerti nosijou!“ zabručela a napjala sluch. Kroky se blížily, teď ozvalo se rázné posmrknutí a na stezce objevil se červený kapesník. Chodec utíral si jím čelo i nos. Pozastavil se, vydechl zhluboka a spustil si starodávnou:

*Dež sem vandroval,
mozeka hrála,
moja nejmilejší
z vokna kókala.*

„Rve si jak ve svém,“ zareptala liška a udiveně si příchozího prohlížela. Vypadal jako každý jiný člověk z těch, co znala, pouze starou rakouskou vojenskou čepici viděla po první. Pozoruhodnější byl náklad, který muž vlekl na zádech v nůši. Bylo tu několik kačen a slípek, které připitoměle zvědavostí dívaly se na svět kolem. Bystrouškou to trhlo, jako když jehlou píchne.

„Co bych si já tě nezkusila, jaké ty seš člověk!“ pomyslila si. Počkala, až chodec s nůši přešel, potom hbitě mu nadběhla a pustila se mu šourem přes cestu. Poskakovala nemotorně vlekouc zadek. Dařilo se jí to dobře. Chodec minul právě záhyb lesní cesty a lišku zahlédl. Nejdřív si protřel obě oči, neboť takto lišky za bílého dne jakživ nespatriil. Líšeňský občan a liška jsou totiž, jak se ostatně samo sebou rozumí, úhlavními nepřáteli, protože jsou oba živi z drůbeže. Kdyby líšeňský občan měl čtyři tlapky a prut, vyrovnal by se úplně lišce, protože čenich má ostrý a vyslídí drůbež všude.

„Haž totu bodo vekládat důma staré, zeptá se v té raně: ‚Koliks vepil, Hypolite?‘ To mně vona nihdá nehověří, že be liška před líšeňským sósedem z Bodína nehotekla.“

Hypolit Harašta, obchodník s drůbeží, máslem a vejci, stanul a přemýšlel.

„Vopité přece néso. Jedna, dvě tři stopečke šlihovice, jeden dva samečke režné, to je na mě málo.“

Myšlenky jeho byly zcela jasné a nezkalené jako ta obloha nad jeho hlavou. Jasně viděl v duchu svoje stavení v obchodní čtvrti líšeňské, jasně si představil svoji manželku v její veškeré hrůze a výmluvnosti.

„Ha já hí nebodo smět slovíčkem vodpovědět. Nezvěří-li vona celé Dominikánské trh, vod

starýho Zemskýho domo haž do Zámečnické, dyž se hí zasce? Bojjjou se hí komisaři, policajti, já, jen vona se nebojí níkeho. Hani naše strane nee. Když jsme vlůni dělale melo skrzevá to drahoto a vyklókle jsme hezkých pár krámů, nepostavila se vona jak rafija na dvanácti? Neřekla aji vona sódroho včilěšímu podmistrovi: „Nehuč, te držkalo, a sep vocád!“? Neřekla nám vona všem vostatním, jak jsme stále v kopě: „Běžte dum, žebroto, naháli nehomejvaní!“? Dyt' sem se radost'ou celé třísl slyša to její řečnost'. Má někdo taková rázovitó manželko jako moja Hapolenka? Tétuk ženě že řekno hešče dnes já: „Pólinko, já ti viděl liško hoprostřed ceste!“? nedá vona mně za to po gembě? Nezačne vona křičet, neděle pré si ze mne, vlastní žene, řádné matke sedmi dětí, hlópáka. Já bodo mlčet a rači to liško sproženo. A heši jo slošně zpražím, pak se teprv můžu pochlobit. Tak, Hypolite, nůšo důle, ščagél do roke, ha na ňu!“

O ščagél není v lese zle. Hypolit Harašta ulomil si pěkný sukovatý a za liškou. Kačeny, když to viděly, natahovaly krky a měly nehoráznou radost z té podívané. Haraštovi se zdálo, jako by se mu posmívaly, a to ho štválo, aby tím víc běžel.

„Jen se chláméte!“ zaláteřil a po nůši se víc neohlédl. Po stezce běželo se zpočátku lehce. Byla rovná, ne mnoho prošlapaná, právě jakorát. V několika metrech se však změnila. Jeslti jste šli někdy v zimě z Babic do Habrůvky, dovedete si o té cestě udělat náležitou představu. Najednou si vzpomene a sletí jak po střeše, z toho zase kousek rovný, ale tam vyvstávají zrovna uprostřed vysoké, hrotité kameny, pak zas kousek do kopečka a opět střemhlav dolů. Hypolit Harašta, nechť byl těla silného, byl po chvilce tak znaven, že by se byl s chutí vrátil. Nebylo to však ani možno. Nedbaje, že liška utíká stále lépe, pronásledoval ji vytrvale. Bystrouška naskakovala, pohopsávala, ležérně nesla si prut jak vystrojený obchodní příručí hůlku v neděli na procházce a uvažovala přitom ustavičně, jakou provést líšeňskému obchodníku nezbednost.

„Aha, tudyma na to,“ ušklíbla se, zabočila po prudké stráni do strže. Byla tudy cesta bídná, neprošlapaná, co krok to kámen a pařízek, a Bystrouška nedávno si zde obrazila pravý přední palec. Vůbec nevěřila, že pohodlný kmocháček odváží se za ní, avšak Hypolitu Haraštovi rozpěnila se již krev a nebyl by se zastavil za nic na světě. Nohy mu ujížděly, čapka mu v úprku spadla z hlavy. Zvedl ji a spěchal dále. Kde vyskytla se ledová zrcadla, chytal se stromků a keřů, aby nesjel po náledí. To ho zlobilo a pěnilo jeho krev stále více. Už nehrozil a nesliboval, zato tím pevněji tiskl ščagél. Bystrouška nechala ho dojít tak blízko, že mu zavlála až do tváře huňatým prutem, v mžiku pak poskočila, aby ji nepřetáhl.

A teď došlo k tomu, nač se v duchu těšila. Cvakly podkověnky, ščagél vypískl a letěl, čapka zakroužila nad hlavou a Hypolit Harašta ležel na hromadě. Ne na hromadě vršité, nýbrž protáhlé, nohy vzhůru, a nejhůř bylo s jeho nosem. Dopadl zplna na pařízek, o který si Bystrouška obrazila palec, a rozpleskl se jako rozžhavený hřebík mezi perlíkem a kovadlinou. Hrozný ten okamžik nebyl ani okamžikem. Haraštovi se v očích jiskřilo a všechny kosti v těle mu zachrastěly, jako by se

rozletěl uzel třísek.

Nesnadno bylo vstát. První, co spatřil, když se vzpamatoval, byl liščí ryšavý prut s celým svým okolím. Bystrouška neběžela, letěla zvolna jako v podzim lístek z javora a šklíbila se spokojeně: „Spravuj si včílka svůj nos, já spravím tvoju nůšu.“

Hypolit Harašta konečně zase vstal, ale nohy se mu chvěly a jeho tělo trnulo v kříži, lopatkách a mnoha jiných místech. Měl pocit, že pozbyl docela původního tvaru a že je plochý jak rozválená placka. Ohmatával se, abys se přesvědčil, je-li dosud celý, či není-li růžencem trosek navléknutých na bývalého Hypolita Haraštu. Strašlivé bylo, co se dělo s jeho nosem. Naprosto se ho nedohmatal. Uprostřed obličejě čněla mu měkká, krvavá, beztvárná hmota, nejpodobnější syrovému řízku přírodnímu. Dala se otáčet, ovšem za pronikavých bolestí, vpravo i vlevo a pohromou jí nebylo, naopak rostla a nalévala se, bobtnala a otékala.

„Pro ráne boží, co já ženě řekno hoviďa jo. Bode se meslit, že sem se s někém prál. Nech se došojó jak chco, málo platný. Křekne: ‚Bil ses!‘ - a víc mě nepostí k slovo. Zatrackaná mrcha liška! Hanciáš pekelné nadehnal mi jo do ceste.“

V yžadovalo mnoho námahy, než nabyl jistoty o tom, že je vskutku někdejší Haraštou Hypolitem a ten hrozný nos že je jeho nos vlastní. Kolena měl také podřené, kalhoty popraskaly a jeho bojovná nálada, kdežpak ta byla!

A jak bylo jemu zle, dařilo se Bystroušce dobře. Opustivši nešťastného obchodníka, hnala se houštinou k místu, kde nechal nůši. Skákala přes kořeny, kameny, výmoly a výskala radostí, že zas jednou napálila člověka, a k tomu člověka světem protřelejšího než starý revírník.

„Tož tak, vida chlapisko jekési,“ radovala se, „bít by si mě chcelo a pro nic za nic, jen proto, že su liška. Májou to ti lidé povahy! Odnesu-li já kuřátko, co je to melé a plaču. Tu nese člověk kaček, že to spočítat neumí, sám jich potřebovat nemože, a přece se tahá s něma, až je křivé. A já si mám jedinké nevzít? My se staráme každý sám o sebe, proč z nich každé se sám neobstará taky jen o sebe a rodinu? Nač eště pro jiné shánět? Temu se divím a teho nepochopím. Jen čeké, to se budeš čučet, co ti provedu, keřasu!“

Kačenky spatřivše ji, kterak dobíhá k nim, zakáchaly úzkostně. Věděly dobře, že se blíží jejich hodinka smrti. Stulily se k sobě, přikrčily krky a vyčkávaly statečně osudu. Bystrouška neotálela ani okamžiku. Převrátila nůši, vyklopila kačičky a několik kop vajec a dala se do katanského díla. Dosáhla v něm dávno mistrovství. Jak chňapla kačici za krk, luplo to a její oběť zamávala křídly, zakáchla naposled, obrátila oči k nebi a skonala. První zadávila Bystrouška s chutí, ale z toho všeho najdnou posedly jí divné myšlenky, myšlenky nebývalé, a jak se jí zdálo, velice málo liščí.

„Proč se lidé starajou o jiného než o sebe? Už vím, majou se rádi.“

Přemítajíc zakusovala kačeny postupně a bylo jich rovněž víc než potřebovala.

„Majou se rádi,“ povzdechla. „Já nevím, co je to mět někoho ráda. S Lapákem to byl dětinské poměr, do jezevca jsem se zamilovat nemohla, protože byl břichatý a směšný, inu jak jezevec. A jiné se mi doposud do cesty nevpletl. Och, já nešťastná liška Bystrouška!“

A když dobila všechny kačeny, měla v očích vlhko a v nadrech žal. Jaro se blíží, a ona nemá nikoho ráda. Podzime, podzime teskný, samotářský, kterak ty jsi překrásný, oč krásnější jara! To se ani lišce nevkřádají do duše podivné, zmatené myšlenky. Není ostatně na ně v podzimu kdy, poněvadž kožich líne. Teď však rozkvete zanedlouho lýkovec, objeví se sněženky, čemeřice, zazpívá drozd, zahvízdá kos. Tolik bude veselí, jen Bystrouška bude sama, samotinká, s nevyvíralým srdcem.

Mrzutě pohodila hlavou, myšlenky z ní však nevytrásla. Jsou horší, vtíravější než blechy. Což onehdy nezahledla hajného Špačka s Andulou u myslivny? Stáli oba pod modřínem, dívali se vzhůru, vzdychali a šeptali, čenich u čenichu, drželi se kol pasu a chodili stále do kolečka, až prošliapali pěšinku ve staré závěži.

„Nechám člověku, co je člověkovo. Nechat' su liška, on snad je chytřejší,“ povídala si a hoře doposud nepocítěné ji oválo, pronikalo kožich s hustými, kroužkovými pesíky, které zanedlouho zmizí, a hoře ještě spíš pronikne na kůži jako severní vítr. Nechala lupu a rozladěně tíhla k domovu. Hypolit Harašta mezitím se docela vzpamatoval a zvolna, co noha nohu mine, zamířil ke své nůši. Stanul nad ní v němém úžasu, sepjal ruce, vlasy se mu zježily a nebyl slova mocen.

Krásně si maloval, jak ponese ženě domů liščinu, a teď - toto zde! Vajíčka v jednom tratolu a kačenky zadávené. Vytáhl kapesník a zahořekoval. Bystrouška zastavila se za starým dubem a naslouchala jeho nářku. Po prvé poznala, že cizí bolest bolí někdy víc než vlastní.

„Pak mne nemajou honit,“ posteskla si, „když su já taková.“

Pozbyla chuti na kačenku, kterou si nesla lehoučko v předních zubech, jako by se jí štítla.

„Nikdo mne nemá rád,“ rozbřečela se a utekla do doupěte. Záviděla po prvé starému revírníkovi, že umí tak rázně klít.

XVII

Revírník vskutku klel. Chytla ho španělka po té bouřlivé noci a divoké honbě v komoře a dlouho nepouštěla ho ze svých klepet. Dnes po mrzutých týdnech, strávených pod střechou a šukáním v županu po dvoře a za humny, vydal se opět do svých lesů. Bylo mu blaze, skoro tak blaze jako věrnému Lapákovi, který třeštil radostí. Ničeho nenechal dnes na pokoji. Lítal a běhal jak bezhlavý, štěkal na kavky, na prázdná hnízda, ba lapl za nohavici věčného stěhovavce Martínka, jenž po zimní práci lesní šel obhlédnout cihelny, kde by bylo nejlépe se usadit a kde je hlína hezky měkká a suchá.

Revímíka zachvátila nakonec rovněž radostná nálada, i zastavil se s Martínkem, a protože si mohl zapáliti zas svou dýmečku, milerád strčil mu do ruky zastaralou kubovku, rok v kapse zapomenutou a odranou jak vrba v proudu.

„Tož co, Martínku, máš se dobře?“ poptával se šibalsky jsa zvědav, co mu Martínek odpoví.

„Což o to, měl bych se dobře, kdyby ne té mojí suže. Ale včil, zlatá ty moja republiko, dám se s ňou rozezdat.“

„Jak se obendeš bez ženy? Kdo ti vypere?“

„Ale, pantáto, kdo by si s tém hlavy lámal! Kdo mi pere včil? Pár let mé košule ženské ruky nezkusily. Zaobendu se bez ní, pěkně se zaobendu. No a šak, pantáto, našel jsem si lepší. Je jí Julka a totok jí nesu na zvoštěnó. Podívajou se, kerak by mě neměla ráda?“

Martínek vytáhl z náprsní kapsy pleskatou lahvičku, potřepal jí, podržel ji proti slunko, a pohleděv se zalíbením, jak se uvnitř rozbíhají zlaté bublinky, upil si statečně, otřel hrdlo láhve mazlivě dlaní a svá ústa rukávem.

„Nepytláčíš mně, Martínku?“ zažertoval revírník.

„Jak je pánbůh nade mnou a tvrdá zem pod nohama, ani krokem. Ale skoro bych měl,“ povídal vážně Martínek.

„I co to plendáš, člověče hříšné, setsakrapes,“ zahartusil revírník.

„No tož, tu' za sečou v Ptáčkově žlíbku potkám prv Harašty z Líšně, a vida, nos má tuze pěkně rozbité, ale na máčku, pantáto, jak moučné jablůško. ‚Kdo tě tak zřídil?‘ povídám. ‚Nemluv mně,‘ povídá on, ‚no liška. Máte pré,‘ povídá, ‚špatnýho myslivca. Sedí jak pekáč doma a lišek plné les. Nepostřílá-li jich on, postříláme my kde co.‘ - ‚Jak to?‘ povídám, ‚liška že ti rozbila nos?‘ - ‚No tož tak,‘ on na to, ‚dělala se chrůmající a já za ňou, opackám trochu o štrbél jakési a z nosa placek!‘ Řku si v duchu já: ‚Zavdané seš, o drbku opackals, a včil se chceš vymluvit na lišku a na myslivca. Taškáru, vidíš, máš být střízlivé jak já.‘“

„Ba, tak je to, setsakrapes,“ přisvědčoval hrozivě revírník.

„Baže není, pantáto, já temato vlastníma očima viděl, že je to pravda, co říkal.“

„Taky chlap zavdané.“

„Načisto nee, pantáto, ó nee, kroměvá té nějaké zonečky. Tu' pár korků jsem ju viděl, a co by ocád' kamenem dohodil, leží zajíc natažené. Chcel sem ho vzít, a ešče že mi cosi řeklo: Neber, mohl bys být v ostudě.“

Revírník už neřekl ani slova, pohodil puškou na rameni a rovnou k seči, Lapák za ním. Věru, měl Martínek pravdu. Na kraji seku pod borovým sucharem ležel zajíc docela nebožtík, dávno studený, a u něho stopy liščí. Lapák se zajíce ani nedrbl a znalecky očenichával stopu. Bylo patrné, že mu byla povědomá.

„Hrom do ní, setsakrapes. Bystrouška to byla. Že už přeci pokoje nedá!“

V daleku kdesi pod lesy odzvonilo poledne. Obloha byla jasná, modrá. I ten zvuk zvonečků nesl se jasně jako drobný modrý motýlek rozehřátou loukou za letních dnů. To jaro už se vrací a postává kdes u teplého moře, až tažní ptáci se shoufují a seberou k cestě k nám na sever. Revírník představil si živě, jak jiříčky doletí, zahřejí zas hnízda a oteplí dvůr ščiřikáním, vlaštovky zafrčí nad střechou, jak zazvučí les mnohohlasnou písni. A starý člověk se zaradoval.

„No tož, už je mého života na sklonku, a přece su rád, že kvíčerom sluníčko se zablýskne. Však až přinde čas, kévne si na mne prstem a spolem pudeme spat.“

Obrátiv se k Lapákovi dal se s ním po starém zvyku do rozprávky.

„Nesed' a nečuť jak muňa. Rozběhneme se dom, vezmeme kleště, necháme tam štuc a budeš mrkat, co budeme robit!“

Lapák zavrtěl ocasem, jako by přitakával. „Baže, jak je libo, starý pane.“

Odpoledne líkli na lišku. Obezřele, zvolna, opatrně. „Beztak se pro macka vrátí,“ říkal revírník. Rozložil železa, zajíce nastražil na ně a rozveselen zatoulal se do sečí.

Kterak byl nyní les divukrásný! Zbytky sněhu po snětích roztávaly a krůpěje spadávaly z nich, tu jasně čisté, tu duhové, tu stříbrné jako kapky zkapalněného světla, a v haluzích pod stromy v neustálé plynulé písni, neskonale jemné, znělo to hned radostným pláčem, hned smíchem. Revírníkovi zatanuly na mysli zlomky starých pohádek a bezděčně jal si z nich snovati nejasnou báji. Dávné víly vracejí se domů do svých starých sídel, vítají se, a slzíce pohnutím nad shledáním, přebíhají v běloučkých košulkách. A opět přijde k nim květen a láska a ony rozdělí štěstí sladkou rosou do tisíců květů petrklíče, léch a sasanečků a lidé půjdou mlčky s hlavami skloněnými a budou chápat, že tu vůkol nich je rozseto nadpozemské blaho a že se v něm brouzdají jak ranní vláhou. Pak víly opět odejdou, daleko odejdou, kde bude zas třeba jejich kouzelných ruk, aby člověk zapomněl strastí a vracel se s nimi též na chvíli domů, do náruče země, matky živitelky. Revírník pomnul si čelo a zapudiv pohádku usmál se zatrpkle.

„Setskrapes, dětinštím, stárnu.“

Honem z vyhřátých průseků zabočil do mračné zmolý. Bylo tu mrazivo, chladno, střechýle sněhu pevně držely se na větvích. Přituhovalo k večeru, proskakovaly hvězdy na nebi hluboce modrém, jakoby prosáklém zlatým prachem. Les teď se odmlčel. Ztichl jak tuň pokrytá ledem. Nevěda o tom došel revírník znovu k seku, kde v soumraku ležel zajíc v nalíčené pasti. Byl to divně smutný obrázek. Ta mrtvá hlava, z které vyzíraly oči - vyhaslá světla!

Lapák postřehl, že s pánem není řeči. Neštěkal, nehopkal, nedováděl, nýbrž vážně kráčel tři kroky před revírníkem, dbaje úzkostlivě, aby byl z dosahu jeho dubové hole. Zasmušen vrátil se starý člověk do myslivny. Ulevilo se mu až mezi čtyřmi zdmi u vytopených kamen.

XVIII

Mezitím Bystrouška vstávala. Bylo časně večer. Po probdělém, prohýřeném dni byla mrzutá a bolela ji hlava. Vyčítala si, že zbůhdarma skoro celý den ponocovala, a umínila si, že bude dělat pokání. Poklidila si nejdřív zas jednou pečlivě v doupěti. Prohlédlo hezky a bylo tu útulno, že se jí hrubě nechtělo ven.

„Tož se jen proběhnu a vrátím se ve chvílce,“ předsevzala si. Ale když vyšla do jalovčí, zpronevěřila se dobrému předsevzetí.

Nastal kouzelný večer, záhadný jak říční hlubina. Skutečně obloha byla bezednou prohlubní temně modrou, na které trásly se hvězdy a srpek měsíce. Obrisy stromů, křů, všecko bylo tak jasné a určité, jako by to bylo vyryto do kovové plochy. Vzduch byl pramenem lahody a prýštil se jak chladné zřídlo výšin nebeských. Bystrouška věděla, že se domů hned nevrátí. Pobíhala po slehlých závějích, zaskočila do vysokého lesa, a když sem tam smetla tenké, křehké střechýle, v něž utuhly zpívající stříbrné krůpěje, ozývalo se to měkce jako droboučké cimbály skřítčí. Utíkala dál a dál, a octla se nedaleko místa ranní příhody.

V záhybu pěšiny uviděla mrtvého zajíce. Usedla a dívala se dlouho na něj a uvažovala.

„Kačeny a kuřata se mi už přejedly,“ počala přemýšlet, „nebylo by k zahození sousto zaječiny. Chudák, jak tu leží. Zbytečně jsem ho ulovila.“

Zdál se jí velice pěkný, ale hned zas zastyděla se nad svou hladovostí a plísnila se.

„Zas si myslím jen na břuch jako člověk. Což nejsu schopna lepšího citu? Nač pořád myslet na člověka a na zhrádlo? Aji včíl vzpomínám na lidi, třebas po nich potuchy není. Jsou tak oškliví, tak škaredí, dobře, že nás lišek není tak cítit jak je.“ Napadlo ji podívat se důkladněji na zajíce, a jak se nad ním sklonila, povšimla si stopy, očenicchala ji a zvěřila lidský zápach. „Divná věc. Člověk tu byl a zajíca nechal. Je to možná? Je můj a já si ho tu schystala, on ho v ruce měl a zasi ho položil.“

Obešla opatrně několikrát podezřelé místo. Nebylo pochyby. Člověk zde nachystal úklad, ale jaký a na koho?

„A já už vím, co je to!“ rozesmála se. „Kleště. Zač mne to ten děda považuje? Myslí, že su jezevec? Holenku, řku já, to zasi neé.“

Smála se tak od srdce a upřímně, že se za břicho popadala. Znovu zevrubně prohlédla léčku, očenicchala řetěz, kterým byla železa uvázána k zakrslému stromku, a smála se zas a zas. „Je to ale Jan s cedulou,“ ušklíbla se. „Faječkou ešče včíl smrdí řetaz. Jak si to vlastně představuje! Zhloupnu-li, dobrá, ale takové telisko ze mne nebude, abych do této pasti lezla. Myslí si, že na mně nezvostal ani liščí chlup. Tož mu zaplatíme zrovna jako jezevcovi za kvartýr.“

Vybrala si malebnou pozici, pozvedla nožku a skrápěla hlavu mrtvého zajíce. Ale v té chvíli

rozlehl se tichým lesem zase onen tajemný hlas, který jí už jednou pokazil uličnickou radost. Byl to vlahý, mírný vítr. Nevál korunami, nesmýkal haluzemi, nýbrž pomalu kráčel mezi jedlemi, modříný a bory, kladl jim ruce nevýslovně hebké na hlavy, skláněl je, jak by je bral do náručí, a šeptal jim sladká, důvěrná slova.

„Probouzej se, co spíš! Oživněte, sněti, prohlédněte, pupeny, milostný život přichází.“

A ejhle, kdesi v mlázi ozvalo se nesmělé jakési ptáčisko, zapinkalo jak ve snu a veškeren les zahlaholil pojednou jako řeka, když prolomí ledy. Vršky dvou modřínů, zakleslé v sebe jak oblouk gotické klenby, uvolnily se a rozestoupily, otevřela se brána v ústrety neznámému.

Bystrouška strnula jak z kamene. Jakživa dosud neprožila tak posvátné chvíle. Uličnictví, kterého se právě dopouštěla, připadalo jí těžkým pokleskem. Přikrčila se k zemi zahanbena a znepokojena předtuchou, že ji za tento hřích stihne trest.

Podjarní vítr kráčel dál a byl již kdesi na protější stráni.

„Opravdu hloupnu,“ zahubovala Bystrouška a podupala zlostně.

„Cvak,“ odpověděly kleště, sklaply a přivřely jí chundelatý prut.

Zavolala na jméno boží, ale nic naplat. Železa držela pevně a necitelně - jak železa. Hlava zajícova byla pohozena trochu výš a mrtvé oko jak by se ptalo skelným pohledem:

„Zvířisko tě to?“

Bystroušku obsypávala hrůza jak suchý, písčitý sníh. Takto zde přece nezůstane! Poskočila, zalomcovala železy, avšak prut bolel. Nemohla si ani dobře představit, jaká to byla bolest. Kdyby si byla dala někdy spravovat zuby, byla by dovedla aspoň přibližně onu bolest vyjádřit. Tož smýkla sebou dvakrát třikrát a konečně odhodlala se, že obětuje konec oháňky.

„Člověčice by to jistě nedokázala,“ utěšovala se. „Ta raději umře, než by pozbyla na kráse.“ Ach, jak jen vylíčiti tu strašlivou operaci, kterou Bystrouška postoupila! Neobešlo se to bez pláče a bez slz. A když přece sevřela vlastní oháňku svými zuby jako kdysi potupný provaz, který ji vázal k boudě v myslivně, a přehryzla sličný prut, zaštkla hořce.

„Víc člověku nevyndu do cesty. Nechcu o veřejném životě ani slyšet. Do svého pelechu se skrčím až po nos a zvostanu v něm, co jen bude možno.“

Nohy se jí pletly, před očima dělaly se jí mžitky, za ní kapky krve jako rozházená šňůra korálků značily sníh, když sotva se zdržujíc pláče vracela se do doupěte. Než ulehla, ošetřila pečlivě zmrzačený prut a ránu čistě vylízala. „Bude-li mě bez ocase kdo chtět?“ rozbřečela se pojednou a všecko její hrdinství roztálo jako sníh. „Ale kdo by mě chcél? Co to mluvím? Nejsu opilá? Co se to se mnou děje?“

Bylo přede dnem a v rozházeném hnízdě na pokrouceném zimostrázu bděl párek starých vrabců. Drželi se něžně za křídla, čechrali si navzájem zobáčky rozcuhané peří na hlavách, jako když se dva lidé po vlasech hladí, a starý vrabčák zajíkávě ptal se své družky: „Koli jsme to měli

děti, stará, nevíš?“

„Koli my jsme měli, to já nevím, já jich měla ale s třicet.“

„A koli ešče...?“

„Dybys rači spal. Mohl by nás někdo poslouchat. Znáš zvířecí huby. Do rána nás roznesijó po celém lesu.“

„Tož co, koli... Dyt' ty seš ešče načisto pěkná.“

Stará vrabčice přitulila se stoudně k vrabčákovi a zašeptala slibně:

„Počké, to si povíme až v máju měsíci. To budeme mět stříbrnou svarbu.“

T eploučkový déšť - a nebyl to vlastně ani déšť, jen drobně sížilo - snesl se nad krajinou. Sníh jako by se propadal, kde v které koleji tvořila se rozezpívaná bystřina, prožloutlé trávníky vylézaly z mizících závějí na svazích, kotlina byla zadýchána vlahem jak jediné velké lože ustýlané k hodu lásky.

Bystrouška utírala si v tu chvíli oči opuchlé pláčem a vzlykala, až se jí hřbet otřásal.

„Až v máju měsíci...“

* * *

Revírník Bartoš nemohl se dočkati rána. Spal neklidně, stále se probouzel a mluvil ustavičně ze sna. „Čert ví, co pořád brble?“ steskla si paní revírníková. „Snad se mu nevrací španělka?“

Zaslechnuvši však slova o Bystroušce uspokojila se, vzala ho za ramena a zatřepala jím. Revírník vytřeštil oči, máchl rukama, přísedl a zavolal vítězně:

„Mám ju! Ona se kaňkuje.“

Paní revírníková dala mu na hlavu studený obkladek. Usnul znovu, avšak brblat nepřestal. Ráno, jakmile procitl, než by do desíti napočítal, už byl v kalhotech a spěšně se oblékal, aby jen byl venku. Podíval se oknem na počasí a vida, že sprchá, zakabonil se jako ta obloha.

„Prosím tě, kam spícháš? Kam tě d'asi tak časně po ránu nosijou? V noci se nevyspíš, pořád sebou hrncuješ a pereš, a ne aby sis odpočal jako člověk.“

Revírník odbyl ji i s jejími starostmi.

„Mlč, našel jsem stopu. Dnes ti tu šelmu Bystroušku donesu dom. Čeké mne ale za hodinu.“

„Jen proboha nenos jí živé,“ zaprosila.

Lapáka vzal revírník arcit' do lesa s sebou. Chtěl, aby se pokochal též vítězstvím nad soupeřkou, která zavinila tolik jeho nehod.

Cestou však jeho vzrušená nálada pochabovala. Husté páry rozložily se nad údoly a zmolami, sněti vlály ve vánku sotva znatelném a krajem znělo cos, tlumený zvuk, jako když si robátko brouká v kolébce. Došli na místo, kde byla včera nalíčena železa. Byl v nich cípeček

Bystrouščina prutu. Revírník odkopl zajíce, až zaletěl mezi stromy, zahrozil zvědavému Lapákovi a zaklel. Nezaklel jednou, sypalo se to z něho jak přival, hrom za hromem.

„Stárnu,“ požaloval si. „Tatok potvora bude si ze mě dělat óšklebky do smrti. Ne, nevšimnu si jí, kdybych přes ňu upadl. Donde si ona pro jistou ránu, ty moja flinto, setsakrapes, sama. Víc nemluví. Kaňkuje se. Zastanu tě jedenkrát, Bystrouško, jak lůni tvoju mamu, a potom, potom si vypořádáme účty.“

Odepjal železa, sebral je a neustávaje klíti pustil se k městečku, aby se potěšil s farářem a rehtorem.

XIX

Jívy nad potokem byly jedinou záplavou čistého, tekutého zlata. To je tak jehnědy zasypaly. Ve dne vydechovaly nahořklou, opojivou vůni a včely zapadaly sem od božího rána do soumraku, večer dlouho, tuze dlouho nechtělo se jim spát a sněti široce rozvity dívaly se do vlahé tmy. Ani tmě nechtělo se zastříti zemi, a když přece vydala se nad lesy, nad vrchy k údolím, bylo jí asi jako zahradníku, jenž chystá se zavíratí pařeniště plné květů klíčících a nemůže se k tomu přece jen odhodlati, protože je mu líto každé krůpěje slunečního tepla. Potom vykročila do tichých žebů, kde ji potkávaly plaché laně, rozlila se dolů do polí, přiložila tvář k příbytkům lidským, rozzála v nich světla a shromáždila rodiny kol stolů.

Za ní měsíc vyhoupl se nad nejvyšší bory. Byl v úplňku, jasný, velký a v jasu jeho vyvstaly modravé stíny bříz a jilmů. Za dědinami rozlehla se píseň. To chlapi šli děvčatům vstříc a měsíc postál, jako by hlavu klonil a vzpomínal na doby, kdy nestudila jeho zář, kdy též spěchával oblohou vstříc, horký jak živoucí slunce a rozechvěná krev.

Země usínala, ale vše, co je dobré a krásné, na ní bdělo. Bdělo štěstí i láska, bděl i mlčelivý žal jak věčně běhutý proud, který žene kola osudu a mění tvrdá jeho zrna v sladký chléb.

Kos jak černá živá hvězda snesl se na haluz dříšťálu. Přečkal zimu sám a sám a nyní bylo mu teskno, když na mezích ukázalo se fialčí a na stráni modré podléštky. A zmaten, okouzlen hvízdal prostý svůj zpěv, v kterém byly tóny zlaté jak jehnědy jív a lísek, v kterém byl nach květů jabloňových a čistá běl nekonečných stromořadí třešňových, v kterém tkvělo teplo hnízd a ševel haluzí. Řinula se mu z hrdla ta píseň jako krůpěje krve. Je-li pak člověk, jenž by to po něm dovedl? A hle, mezi haluzemi vynořuje se nesmělý stín. Jeho budoucí družka blíží se toužíc přivinouti se k němu, toužíc oblažiti a býti oblažena. On nevidí, neslyší, poněvadž nezpívá již pouze pro radost svou, nýbrž pro radost všeho, čeho dotklo se jaro. Až probudí jiné, až procitne celý ten kus omládlé země kol dokola, pak teprv ustane, pak teprv spatří ji.

Kterak se měníme v těchto hodinách? Aniž si toho jsme vědomi, stáváme se bratry a sestrami pňů oživených mízou a zlatově zelené listoví je tak útlé jako naše snění.

Za takového večera bloudila i Bystrouška žlebem a zbloudila k potoku. Zachtělo se jí okoupati si tlapky i hlavu, ježto byla ustavičně nemocna od toho dne, kdy uvízla v revírníkových kleštích. Dávno oželela cípek oháňky, prut její se zhojil, ale neprobrala se z choroby, kterou v ní probudil podjamí vítr. Nevěděla, co se s ní děje, nepoznala dosud pravého jara a netušila, jak lidé, kteří básní jen o sobě, nazývají tuto liščí nemoc; oni klesají pod tíhou lásky, kdežto lišky jen se kaňkují. Mnohokrát takto bloudila. Mnohokrát ulehla na vyhřátou skálu, přitiskla se k ní, položila čenich na tlapky a naříkala, až se jí hřbet ježil a krk stahoval, jako by ho na suk vázal.

Když se dnes vymáchala v potoce, bylo jí asi jako lidské panně, která se vyplakala, až jí oči zčervenaly. Odevzdala se zcela do rukou osudu.

Těšilo ji, že zhubla, že zanechala někdejší sobecké žravosti a že se stává zvířetem dokonalým. Kdyby byl aspoň někdo, komu by se mohla vyznat ze svého hoře. V těchto myšlenkách, hluchá a slepá, došla na osamělý pahrbek nedaleko doupěte. Nebyla tu asi týden a za tu dobu palouk zkrásněl, prokvetl plicníkem, dymnivkami a prvními petrklíči. Zastavila se a unyle se rozhlížela. V tu chvíli zapraštělo v houští. Ale Bystrouška neutíkala. Kdyby se byl vynořil z podrostu třeba sám revírník Bartoš, kdyby byl namířil na ni pušku, nebyla by prchala. Počala se jen třásti po celém těle. Z mlází černého tmou zasvítily žluté žhavé oči.

„Božíčku, ten je hezký!“ vzdechla Bystrouška a otočila se k němu. Byl to statný, urostlý lišák, o jakém se jí ani nesnívalo. Vedle tlamy ušlechtilých tvarů trčel mu roztomilý knírek, mezi slechy měl bělavou stezku a kráčel uhlazeným, mladistvým krokem a oháňkou pohazoval nedbale vpravo vlevo, jako by si nesl elegantní hůlečku. Srst měl tuhou, prozrazující, že prošel už hezký kus světa. Nebyl to tudíž mladý floutek, kterého stará vyhnala z doupěte.

Bystrouška pocítila, jak jí ruměncem zalévá nos a líce, a hodlala rychle zmizeti v podrostu, když on zahovořil roztomilým mužným barytonem.

„Polekala jste se mne, slečno?“

„Ó néé,“ řekla protáhle Bystrouška.

„Tadyk asi hnízdijou ftáčci,“ pravil zas on, aby ji vysvobodil z nesnází a dal tak najevo, že ji nepodezřívá z nepřístojných jarních toulek.

„Bať,“ přisvědčila skromně.

„Ale včíl je jich tu málo.“

„Baže, já totok místečko dobře znám, bývám toť nedaleko. Šla jsem jen trochu ven, protože mně strašně bolí hlava.“

„Tož dovolte, prosím, abych vás doprovodil. Včíl zasi lozijou myslivci po lesích, a dyž je jeden tak zamyšlený a bolí jí hlava, lefko by přišel k úrazu.“

„Když budete tak mnoho laskavé,“ skoro zašeptala zajíkově Bystrouška, „tož pote.“

„Ovšem, nebude-li se milostivá paní matinka hněvat,“ prohodil chvatně.

„Ó néé,“ vpadla chvatně Bystrouška, „já su už dávno samostatná. Mám aji svůj dům, odkázal mi je stréček jezevec.“

Lišák pohleděl na Bystroušku s nelíčeným údivem a zálibou. Překvapilo ho velice, že tak mladá dáma je samostatná, a dokonce majitelkou domu. Bylo patrné že je v mnoha věcech načisto naivní, nezkušená, neprotřelá světem a společností, neboť v dojímové dívčí stydlivosti přešlapovala nevědouc kam s tlapkami. Jeho zrak padl i na konec jejího prutu a v duchu se zaradoval. „Ke všemu odvážná, hospodyně dobře vychovaná,“ pomyslíl si, a nemoha potlačití svůj obdiv, otázal se šetrně: „Pěstujete taky sport, slečno?“

„Ó, a jak!“ pravila s půvabným úsměvem, „lézt umím, to byste koukal, ale před pány se to nesluší. V myslivně v komoře jsem bejvala jako doma.“

„V myslivně,“ žasl a uctivě se poklonil.

„Vyrůstala jsem tam. Mám trochu lidské vychování.“

Upustil udiven prut až k zemi.

„Promiňte, eši zdržuju.“

„Kór nic,“ odvětila Bystrouška.

Poklonil se znovu, položil levou přední tlapku na prsa a pravil zcela okouzlen:

„Zlatohřbítek, lišák s kroužkovými pesíky, z Hluboké zmoly.“

„Těší mne, pane. Bystrouška, schovanka z Jezerské myslivny,“ představila se v odvěť a podala mu koneček pravé tlapky. Zlatohřbítek ji vroucně políbil, přistoupil Bystroušce po bok a vykročili k jejímu doupěti. Zlatohřbítкови bilo srdce zvonem a hlava mu šla kolem. Uhodl, že ho dnes potkalo největší štěstí života. Oba byli tak rozechvěni, že nezmohli se cestou ani na jedinou kloudnou větu.

Když dospěli ku příbytku Bystrouščinu, stanuli bezradně a nikdo z nich nevěděl čím a jak začít. Zlatohřbítek se rozpomněl, že by nebylo slušno obtěžovati hovorem po delší procházce dámu, která dojistá touží po oddechu, úpravě toalety a jiných potřebnostech. Měl se tudíž k odchodu. Bez jakéhokoliv rozloučení nebylo arci lze odejítí a rovněž nemohl se vzdáliti bez jiskřičky naděje. Tvářil se lhostejně, a sčesávaje si mužný knírek, otázal se ve vši slušnosti a zdvořilosti:

„Nebude vám, slečno, nemilé, kdybych vás opět potkal?“

„Dojistá nikoli,“ odvětila Bystrouška a zarděla se.

„Chodíváte častěji na palouček?“

„Denně. Je to moje zamilovaná procházka po večeri mezi půlnocí a jednou. Choditi na procházku, to je moje jediná radost. Nemám přítelky, nemám známých v sousedství, v myslivně na mne zanevřeli, tož chodívám sama. Věřil byste, že chodím skutečně výhradně sama? Nedovolím

nikomu, aby mne doprovázel. Jsem příliš hrdá na svoji samostatnost.“

„Jste prostě ideál moderní dívky,“ odušil Zlatohřbítek. „Kouříte snad taky?“

„Ještě ne.“

„Ale králíky žerete snad ráda, slečno?“

„Ó, ach, a jak.“

Věděl, co chtěl vědět ještě dnes. Na chvílečku octl se opět v rozpacích, kterak ještě pozdravit, aby se nezdál Bystroušce zbytečně chladným a upjatým, ani zase vtíravým a nemístně důvěrným.

„Rukulíbám,“ řekl tedy, poněvadž tento pozdrav je náležitě obřadný a obrazný a slova jsou při něm pouze slovy. Jako by z uctivosti přehlédl, že Bystrouška je ochotna rozloučiti se s ním zcela po kamarádsku, přitiskl k svým ústům pouze nejzazší koneček její oháňky, třeba mu nastavovala celou.

Dlouho se Bystrouška nechystala tak pečlivě na lůžko jako onoho rána. Bylo už pozdě na spaní, slunce vycházelo, a jí se přece nechtělo spát. Vyválela se čistě v písku, pročesala si kdekterý chlup, vyškrabala si kotlačky uvízlé pod krkem, ač to vyžadovalo hodně námahy, srovnala lehké štětičky letních pesíků a pak teprv vklouzla do pelechu. Leč ani pak nemohla usnouti. Ulehla na hřbet, natáhla prut a rozvalila všechny čtyři.

„Jsem opravdu hezká?“ ptala se sama sebe. „Co je na mně pěkného?“

Mrzelo ji, že ji políbil zrovna na cípeček oháňky, kde měla jizvu po revírníkových kleštích. Sáhla si lehounce na ňadra rozechvělými tlapkami a opět ulehla. Než zase jí to nedalo. Přisedla, podívala se zvědavě po celé své postavě, změřila přísně své boky a blaženě se usmála.

„Trochu jsem přece k světu.“

Začala již uspokojeně dřímat, když zase vytřeštila oči. Sužovaly ji takové, takové divné představy. Bůh ví, kde se vzaly v její hlavě tak čarovně krásné a zároveň tak hrozné, ošklivé myšlenky. Až jí slzy vyhrkly z očí, jak se zastyděla. Vždyť se přistihla při tom, že ve spaní našpoulila rty, jako by, fuj, chystala se s někým líbat. Shrábla několik kamínků a počala se vroucně modlit, jak ji to naučila matka Lištica. Odříkala otčenášků tolik, kolik bylo kamínků.

Konečně se uklidnila a usnula docela počestně.

XX

Časně večer, ještě než měsíc vyšel, byla Bystrouška vzhůru. Jakmile procitla, něžný panenský ruměncok pokryl její tváře. Sladce trnouc připamatovala si včerejší setkání. Vyskočila hbitě z lůžka, a zpívajíc polohlasitě, starostlivě jala se strojiti. Znovu proškrábala se o podeschlý smrček, vykoupala

se v kaluži, ale tak, aby se zbytečně neumáčela, uhladila si hlavu, krapečku se nalíčila vápenným prachem ze silnice, a když byla se vším hotova, vyložila se z hlavního okna. Úzkostně pozorovala oblohu, nebude-li pršet, avšak do půlnoci bylo tak daleko. Jakživa tak časně nevstávala, a přece byla dnes čerstvá a křepká jak veverka. Vpomněla si na Andulu z myslivny, která časem také se tak chystávala a nadávala v netrpělivosti na všecko, co se jí v cestu namanulo. Jak tu tak blaze snila, zapraskalo náhle jemné bodličí a zašustěly haluze. Bystrouška se nevzpamatovala z překvapení i leku, když zalehl jí k slechům povědomý příjemný hlas mužský.

„Rukulíbám.“

„Dobrý den, vítám vás. To vy přicházíte tak časně?“

Zlatohřbítek a Bystrouška chvíli se pozorovali, jako by srovnávali své představy ze včerejška se skutečností.

„Hezoučká je, celá strž za řekou bude mi závidět. Nesmím si ji nechat přebrat,“ pomyslí si on.

„Můj ty synečku zlatý, kdybys věděl, co se mi zdálo a jak jsem se do tebe zamilovala,“ vzdychla si Bystrouška.

Najednou se oba zasmáli. Tak pošetile to vypadalo, že na sebe douho hleděli a nepromluvíli.

„Nebojte se k nám, pojd'te dál,“ vybízela ho.

Zlatohřbítek zaváhal. „Promiňte, že jsem nečekal až na procházku,“ pravil poněkud nesměle.

„Bať, však mne nohy bolijou,“ pravila s úsměvem a po domácku, zapomínajíc na ušlechtilý tón řeči, do kterého se od prvního okamžiku po včerejším setkání povznesla. Zlatohřbítek přeskočil jalovčí a pravil čtverácky:

„To, já vám tady něco nesu, slečno.“ „Vy jste ošklivé. Proč si děláte kvůlivá mně takovou škodu?“

„Šak jsem to sám ulovil,“ pravil s rytířskou nedbalostí, položil před sebe mladého králíka, pokroutil si junácky vous a odvážil se po prvé zpříma zamilovaně pohleděti na Bystroušku. Až ho krev pálila v žilách. Taková roztomilá, líbezná byla, tak prostince, a přece půvabně se nastrojila. Bystrouška stydlivě sklopila oči, neboť hledíc na králíka zavadila pohledem o mužnou jeho postavu. I on byl dbale dnes vystrojen a svůj prut, silný jak jedle, svinul nenápadně přes zadní tlapky až na prsa.

Laškující a překypující veselím, když byli překonali prvé chvíle ostychu, usedli k posnídávce. Měsíc vycházel nad strání, kos vyletěl a dohopkoval po haluzi dříšťálové až nad jejich hlavy a zpíval, zpíval, až to k duši mluvilo. Bystrouška, chtějíc se ukázati pečlivou hostitelkou a přesvědčiti hosta, že i ona umí lovit, přinesla ze své špižírny divokou kačenu, ale nebyla s to milého hosta pobídnouti. Zachvěla se blahým rozčilením a na čumáček vytryskla jí slzička. Neméně dojat byl Zlatohřbítek, a tak se kachny ani netkli.

„Není vám zima?“ otázal se, aby zakryl své rozčilení, a zuby mu zajektaly, nikoliv však chladem, nýbrž touhou. Zmlknuv přitulil se něžně k ní.

„Neé, je mi horko,“ zašeptla Bystrouška.

„Na procházku dnes byste nechcela?“ řekl vroucně a laskavě.

„Já se bojím,“ vydechla těžce a nesměle se po něm podívala.

Sklonil svou krásnou hlavu k hlavě její, složil svůj prut souměrně s jejím, a vtiskuje první letný pocol na její ouško, domlouval jí horoucně:

„Vy, samostatná, nebojácná, která se ani lidí neleká, vy byste se bála večer do lesa?“

Bystrouška mlčela, zato srdce jí bilo hrozně.

„Tož co, půjdeme?“ naléhal znovu.

„Jo,“ řekla, aniž o tom věděla.

A šli.

Nezpíval kos jediný. Zpívalo jich nejméně tucet. V kalužině ozývala se rosnička, nikterak nedbajíc, že podle pranostiky ještě nesmí, chřástal pokřikoval, špaček, jenž si asi někde přihnul z radosti nad příchodem jara, ponocoval a pokřikoval na všechny noční chodce a konečně pustil se do vlastní své rodiny, chrousti pořádali věneček na planých jabloních obalených květem, takže nebylo ani větviček vidět - člověk by neřekl, jak si ten drobný lid, ustavičně naříkající do bídy a malých platů, umí vyhodit z kopejtky - komáři ladili vytrvale svou smyčcovou kapelu, zkrátka všecko oslavovalo svátek práce všeobecným pracovním klidem. Ba i usmoleného ježka bylo vidět, jak se odkudsi žene. Na vousech tkvěl mu koneček slimáka; starý tajný ochmelka, který se stará jen o sebe a o rodinu nechává starati se ženu, nejspíš ve spěchu zapomněl si otřít hubu, neboť na sebe vůbec nedrží. Na křižovatkách bylo plno lesního národa a sýc Ťuhýk, ptačí policajt, stále varovně vyvolával, aby se předešlo srážkám a neštěstí. Zlatohřbítek s Bystrouškou hleděli, aby co nejrychleji dostali se z tohoto šumu.

Vyšli na chladnou loučku v podlesí. Bylo tu ticho, příjemné šero. Ze svodnice stoupal oblak mlhy a podél struhy kvetly tisíce blaťouchů. Skokani pořádali zde sportovní závody za laskavého spoluúčinkování ropuch a kuněk, a ustydlí, zimou zčervenali čolci nabízeli panstvu květiny a občerstvení.

Zlatohřbítek pln pozornosti věnoval Bystroušce voničku. Podívala se na něho vděčně. Hovořili o ledačems a oba radostně žasli, jak si rozumějí. Jejich názory na lidi, na lov zvěře, lesní i polní, na lapání myši i ptáků se dojemně shodovaly. Pouze v názorech na lásku nemohli se dohodnouti.

„Vy jste ještě nemilovala?“ ptal se opatrně Zlatohřbítek.

„Nee,“ odpověděla stydlivě, „a vy moc?“ „Taky nee.“

„Proč?“

„Protože jsem ešče nenašel takové, keré bych si byl vážil, pro kerou bych aji život dal. Ale nandu-li včil takové...“

„Tož?“ vzdechla Bystrouška a hrdlo se jí svíralo.

„Tož bez dlóhého rozmýšlení zeptám se jí: Máš mne ráda? Chceš mi?“

Bystrouška byla blízka mdlobám. Dech se jí tajil, nohy se jí pletly. Objal ji, aby neupadla.

„Vy mlčíte!“ řekl po chvílce Zlatohřbítek.

„Pusťte mě,“ zaprosila Bystrouška, neboť jeho žlutý zrak a jeho tlapka ji pálila kol pasu jako žhavé železo.

„Pusťte mě, byďte tak laskavé, bojím se vás, ste hrozný.“

„Pustím, chcete-li, ale upadnete.“

„Pote k nám, na náš brdek,“ žadonila.

„Hned,“ řekl a nyní jemu buchalo srdce jako už před tím jí.

„Dite pryč, nechcu vás vidět, bojím se vás, ste strašný.“ Pustil ji skutečně. Zadíval se na ni smutně a řekl: „Tož proč nendete? Běžte, běžte a odneste moje štěstí, zničte mě, zkazte mě, nechcu byt živý bez vás ani do zítřka.“

„Opravdu? Proč ste to neřekl už spíš?“ vyhrkla a utírala si čumáček. Tála pohnutím a nebylo jí možno ani půl kroku od něho odstoupiti.

„Opravdu, ty, tebe, Bystrouško, jsem si zamiloval, tebe mám rád, ty moja jediná.“

„Mě, mě,“ zašeptala a zaštkala, „proč proč zrovna jen mě?“

„Protože jste zrovna taková, jakou jsem odjakživa chcél. Nejsu lhář, nejsu lišák ulhaný, Bystrouško, a mluvím, co v srdci nosím od včírka. Ne tělo, tvoju dušu miluju, seš nádherná, nesmij se mi, nevrc hlavou, uvidíš, že o tobě, o tobě, moja Bystrouško, budou aji romány psát, a nandou se takoví lidé hloupí, že to vydržíjou číst až do konca. Neutíké, sedni si vedlivá mě.“

Bystrouška nedovedla odporovat. Usedla, avšak tu Zlatohřbítek ji zchvátil do svého mocného objetí, jemně ji přinutil, že mu usedla na klín, a líbal ji, jako když déšť padá, a stále a stále přšely nové polibky.

„Neplač, šak bych aji já radost'ou zaplakal, Bystrouško drahá, chceš mi?“

„Chcu,“ odvětila pokorně.

XXI

Nebyla to jedna, nebyly ani jen dvě noci, které prochodili šťastní milenci lukami a lesy. Mnohem více jich bylo a štěstí nezkalené chodilo s nimi. Jakmile nadcházel soumrak a první netopýr kmitl se nad vršky stromů, přicházel Zlatohřbítek rozdychtěn k doupěti Bystroušky. Jestliže spala, zazpíval,

aby ji vzbudil, a když procitla, nejdříve zasypal ji polibky, ač se vzpouzela a bránila, protože si chtěla nejdříve vypláchnout tlamku. Později ani nepřicházel a vstával s Bystrouškou zároveň.

Jednou totiž byla náramně divná. Ani kuřátka nežrala, jako by jí otekly dásně. Když se Zlatohřbítek, nechtě ji déle obtěžovati v této nevolnosti, rozloučil, přikročila k němu nesměle a zatahla ho jemně za cípek oháňky.

„Co chceš, Bystrouško moja? Bude se ti stýskat, vid’?“

„No a jak!“ řekla tesklivě.

„Tož já chvilenu počkám.“

V rozpacích sedl si na práh a díval se na dva střevlíky, kteří se potýkali pod pařezem. Bystrouška náhle odběhla jaksi nesvá a Zlatohřbítek slyšel, kterak si kvapně učesává srst a přestýlá svou panenskou postýlku.

„Tož tak,“ zabručel a také se honem upravil.

Bystrouška usedla na pelest prozpěvujíc si tlumeně. Nemohl ihned rozeznati, jakou to písničku zpívá.

*Nechod', šuhaj, dálej,
len tu nocuj u nás...*

Zlatohřbítek přenocoval, ne jednou, ne dvakrát, častokrát. Jejich společné procházky krátily se sice, byly však stále pěknější. Chodívali nyní úvaly, kde nikoho nepotkávali. Bystrouška vinula se pokaždé do jeho náručí, on ji lehoučko objal, šeptával jí sladká slovíčka, čtveračoval o pusinkách, o hvězdičkách, o jejích očinkách romilých, a ona zkolébána jeho lichocením pokládala mdle hlavu na jeho mužné, silné rámě, líbávala ho úkradkem a žertovávala. „Počké, však počké, až ty budeš taťkem, co pak budeš říkávat Bystroušce?“

„Co bych říkal: mamó, moja stará, tak ti budu říkávat.“

Třepla ho po uchu, neboť nelíbily se jí obhroublejší žerty a chtěla, aby ji měl rád vznešeně, aby ji zbožňoval, aby se k ní blížil jako ke svátosti.

„Šak víš, že su vychovaná mezi lidima,“ připomínala zhusta.

„Myslíš, že lidi nejsou načisto jak my zvířátka, když se majou rádi. Kdyby aspoň ne horší. To dělajú všecko jen naoko. Hrajou komediju, ale doopravdy perou se, hašteřijou se jak špačci, když se milování přejijou.“

„Ale skládajú básně, do divadla chodijou, do plesů a strojijou se...“

„A mnohdy nemajú ze všeckýho ani co žrat. Lidi jsou pejcha, lež a faleš. Ani jediná liška neumí být tak ulhaná jako mladá člověčice, když si nadhazuje krat'unký sukýnky. Žádně lišák není takové nemrava, jak lidské fešák. Když zradí některé z nás - ale to já neudělám, Bystrouško moja,

ty to dobře víš -, tak uteče do jiného lesa, aby ho chudáčko lištička povržená ani na očích neměla. Člověk, ten zrovna ne, zrovna se mu zachce potkávat svoji oběť, aby ju až do bláta snížil a pošlapal.“

„A když se něco stane?“ ptala se Bystrouška.

„Tak se vyplatijou a je. To náš lesní zákon nepřipouští. Buď se ztrat', nebo si vem. Životem, ne zlatem zaplat'! A co klebet dovedou lidské huby nadělat! To bys, Bystrouško, neobstála mezi lidima, kdybys měla někoho ráda jako mě.“

„Beztak se aji včil klebet bojím. Znáš přece sově, kavek uplkaných, brabců.“

„Jen ať si zatřofajou,“ zahrozil Zlatohřbítek.

Sotva to dořekl, když tu jako stín přeletěla nad nimi sova.

„Zle je,“ zanařikala Bystrouška, „vidíš, nemaluj čerta na stěně. Této modlářky jsem se nejvíc bála. Umí si louskat růženečky, ale víc plků roznese, než se namodlí.“

Obavy Bystrouščiný nebyly bezdůvodny. Když po této noci vycházelo slunce, seděla sova v okně ještě neodstrojena, ve svém tibetáčku, jak se přihrnula z ranní, a na větvi před ní sojka. Měly výkladů a řečí, že by jich do nůše nepobral.

„Vijó, paní drahá,“ povídala sova, „nemravnost je dneské jak v Sodomě. V lese to vypadá bezmála jak někde v městě. Kdyby jim viděly, co já viděla, studem by se propadly.“

„No co by?“ zvěděla sojka a poulila oči zvědavostí.

„Toť naša liška Bystrouška - chlubilo se to, že ji lidé vychovali - vodí se po žlebech jako ta nejhorší. Nepřejou si ani, abych to řekla, co sem temato vlastníma očima pozorovala. Já, stará osoba, pro hanbu to vyslovit nemožu.“

„A s kým, prosím vás, dyť to bylo tuze pořádné děvče, u myslivců bylo na vychování.“

„Šak právě proto. Hanba je to dost veliká, že lidi pánbička nechcou znát. Do kostelů jé, chudáčka, zavírajou jak ftáka do klece, byťsi byl nejraději venku, pod oblohou mezivá námi, na každé snítce, na každém kvítku, v každém kališku. Ty nestydy bezbožné si jé vyřezávají ze dřeva, pomyslijou si, jak nudrplét nebo z kameňa jé tesajou jak koryto. Tfi, a ti chcó někomu namluvit, že só k obrazu božímu stvoření. Podívajou se někdy na člověka s vršku a uvidijou. Je to možná, aby se pánbíček, ať mě za to netrestá, taky tak kolíbal zmrzačeně jen o dvou nohách a předníma kéklal jak husa křídly? Dó mně pryč s takovou vírou.“

„No, ale ta Bystrouška?“ připomínala sojka hořic nedočkavostí.

„Ja, to málem bych byla zapomněla na svoju řeč. Dyť já jich, paní drahá, dobře viděla. Uvidijou, ti dva spolem hezky daleko přindou.“

Sova vyklonila se z okna, a mžikajíc zlyma očima, rozkládala sojce co a jak a pověděla kdejakou pikantní podrobnost. Sojka arci ani nemukala. Vyslechla její výklady a letěla rovnou do buku. Věděla dobře, že tam zastane straku, která umí teprv klevetit. Šuškalý, povídaly a nenechaly

na Bystroušce jediného chlupu v pokoji. Byly tak zabrány klevetěním, že si nepovšimly, jak starý špaček na sousední haluzi špicuje uši, div se mu neutrhnou, a zobák dokořán, lape kdejaké hlasitější slovo.

Ten z toho měl teprve kriminální radost. Dosud mělo sousedstvo jen jeho v prádle. Tešte se, uvidíte, je-li jen špaček špatný! Je anděl, učiněný anděl, srovnáte-li ho s jinou ohavnou, spuštěnou havětí. Když byl zvěděl, co chtěl, ušklíbl se zlomyslně a bez prodlení odfrčel mezi vrabce. Sedělo jich u snídání plné hejno. Špaček vpadl mezi ně tak prudce, že se v leku rozletěli. Poznavše ho vrátili se, začali po něm pokřikovat, poněvadž byli přesvědčeni, že je opět napilý. Špaček však nedal na jejich nadávky.

„Víte, kluci, co?“ řekl poťouchle, „nechceli byste provést někomu trošičku ostudy?“

„Čím, čím,“ ptali se vrabci a byli s tím hned srozuměni.

„Tak posloucháte, bžodi. Naša liška, to je ale potvora liška,“ začal mnohoslibně, a nebyl ani zpola hotov, když už vrabčí hejno zvedlo se a letělo rovnou nad Bystrouščíno doupě. Neptejte se, co tam vyváděli! Takové mely tento kout lesa hezkých pár let neviděl a neslyšel. A ne pouze ten kout. Do večera byl celý les pln pomluv, aji u myslivny na okapu vrabci štěbetali o Bystrouščině poklesku, lidé však, jak už jsou hloupí, jim nerozuměli.

XXII

Zlatohřbítek, kdykoliv se vydával za Bystrouškou, připravil si pečlivě, nejen protřepal a ulízal svůj kožich, nýbrž také si zevrubně promyslel, o čem s ní bude hovořit. Namlouval si totiž, že on si Bystroušku vychová - tak to dělávají nezkušení studenti s děvčaty taky -, aby odpovídala plně jeho ideálům, ač ona zase soudila, že pobytem mezi lidmi nabyla výchovy, jaké nemá jedna jediná liška široko daleko v okolí.

Byl večer v náladě velice poetické a mínil vykládat Bystroušce o čaromoci hudby. Blíže se k paloučku s jejím doupětem postřehl, že se les jaksi změnil. Na staré, rozkleslé sosně postávalo několik veverek, které se vytrvale požduchovaly, a jakmile jej zahlédly, počaly se naráz chichlat. Na sousedním javoru pošklebovali se vrabci a ježek, sedě před pařezem mezi kořáním, vyplázl na něho neomaleně jazyk. Zlatohřbítek pociťoval neklid, který však rychle zapudil a oddal se opět svým úvahám.

Bystrouška ho již vyčkávala. Políbil ji upřímně, pohladil ji po čele a dlouze nahlížel jí do očí. Byly uplakány, i čumáček jak by jí byl nasákl slzami.

„Bystrouško moja, dnes ti nesu velikou novinu,“ pravil slavnostně, avšak Bystrouška nejevila nikterak zvědavost, a proto hned doložil: „Slyšel jsem dnes první zezulku.“

„Zezulku?“ vykřikla a vybuchla v křečovitý pláč.

„No zezulku, je v tom něco zlého?“ ptal se užasle.

„A brabca nee, ani jediného?“

„Co máš s brabcem,“ odušil mrzutě, „kdo by si těch uličníků všímal?“

Bystrouška štkala hlasitě.

„Co se ti stalo, dušenko, proč seš uplakaná?“ vyhrkl překvapen.

„A ty nevíš, netušíš?“ vybuchla hořce a sotva se na nohou udržela.

„Nee, proboha, netrap mě a pověz mně to.“

Ubohá Bystrouška sklonila se k jeho hlavě; pohnula naprázdno rty, potom padla mu do náručí a zavzlykala.

„Podívé se na mě a sám uvidíš. Ty seš toho vinné. Darmo sem se ti nebála tenkrát, pamatuješ, jak jsme šli prvně spolem na procházku?“

Zlatohřbítek se podíval a přední tlapky klesly mu udiveně. Protože však byl ducha šlechetného, vzpamatoval se záhy a rovněž zaslzel.

„Co včil?“ ptala se. „Co včil myslíš se mnou udělat?“

Zlatohřbítek vzdychl zhluboka: „Když je to takové, nélepší rovnou k falářovi.“

Bystrouška neodporovala. Byla jako malé děcko a dala se vésti, kam mu bylo libo. Šli žleby, stráněmi, sečemi, až došli na rozcestí u studánky. Tam o samotě stál starý jeřáb bělokorý jako bříza, v kmeni zel černý otvor a vedle něho visel obrázek Panny Marie Pomocné. Kůra byla rozřezána počátečními písmenami, neboť mnozí výletníci ulevili si takto zamilovaným, stísněným duším, kromě toho i celými nápisy. Četlo se tu například: „Franta chodí s Pepinou“, nebo „Každé nech ví, kdo tu sedne - že tě mám rád v noci ve dne“. U kořenů bylo nízké sedátko, obrostlé drnem.

K tomuto jeřábu, v půvabném zákoutí, stvořeném pronejkrásnější dostaveníčka ve volné přírodě, dopotáčeli se tedy dva milenci z nejnešťastnějších, které kdy kmet strom viděl. Zlatohřbítek odkašlal a dodav si smělosti srdnatě zaklepal na kmen.

„Kdo to?“ ozval se z vnitra hluboký, vážný hlas.

„Já s Bystrouškou,“ ozval se Zlatohřbítek.

V okně objevila se hlava staříckého důstojného datla.

„Až na věky,“ poděkoval z vysoka na jejich pokorné křesťanské pozdravení. „No, že jste si taky vzpomněli! Dali jste si hezky na čas.“

Bystrouška rozplývala se opět v slzách.

„Pozdě je plakat, moja drahá,“ pravil přísně farář lesů, ale hned dodal mírně: „Na pokání nikdy však pozdě není. Vzpomeňte například krásné kajicnice svaté Máří Majdaleny. Než čehopak si vlastně přejete?“

„Já třebas nic,“ řekla truchlivě Bystrouška, „ať mluví toť on.“

„My bysme tentom, velebné pane, tuze rádi tentom svajbu,“ vydechl skoro neslyšitelně Zlatohřbítek.

„Spíš ohlášky, ne?“ namítal datel.

„Tož teda ohlášky,“ přisvědčil směleji Zlatohřbítek.

„To jste mohli prv říct, a já jsem se toho domyslel skoro hned, jak jste přišli. Dobře, jak si žádáte. Uděláme to pěkně, jak se na slušnou rodinu sluší a patří. Časně ráno zповěď, mši svatou, přijímání a po ní zdavky. Který den byste to chtěli?“

„Tož třeba v sobotu v poledne, to je nóbl,“ pravil Zlatohřbítek. „Kroměvá teho musíme pozvat ještě příbuzenstvo, aby se neřeklo, že jsme lecjaká žebrota.“

„Tak, tak,“ přisvědčoval datel, „a včil se posad'te, pane ženichu, i vy nevěsto, odbudeme si hned zkoušku z katechismu.“

Zlatohřbítek mrkl úkradkem na Bystroušku a bylo mu jí velmi líto. Seděla, chuděrka, jak ze dřeva, nevěděla, kde stojí a co dělá. Pomohl jí šetrně usednouti a sám pak zaujal místo po jejím boku. Datel narovnal si čepičku na hlavě a okartáčovav kleriku vyšel důstojně z fary, zavolal kostelníka, jímž byl čiperný veverák. Ten uměl lézt po zelené klenbě lesního chrámu, rovnat svíčky na sosnách a lampy na kvetoucích kaštanech, vyzvánět vršky jedlí, že by toho nejdovednější kostelník lidský nedovedl. V podrostu houstl soumrak večerní, velebná byla ta chvíle, až se dech tajil.

Farář byl starý kmet, nepovolný a přísný asketa, nikoli politikář jako různí ti panáčkové, kteří slouží nejdřív straně, spolkům a pak teprve, zbude-li čas po schůzích, kartách a orelských kotrmelcích, i pánu bohu. Neobíral se příliš babami ani mladými děvčaty, od kterých odvrátili se již mládenci jako od olízaných koláčů, ponechávajíce je trpkému osudu, aby buď zůstaly starými pannami, nebo aby své panenství utrácely v drobných po poutích a kruchtách. Toho všeho farář datel z hloubi duše nenáviděl. Vsmrkav se po vydatném šňupci, zvedl výhružně prst a důtklivě kladl oběma snoubencům otázky, při nichž bylo se jim častěji rdíti. Bystrouška trpce želíc svých poklesků seděla tu smutně a tesklivě zkoumala své svědomí. Zlatohřbítek, jenž leckdy zakoketoval si s nevěrou a volnomyšlenkářstvím, říkal si v duchu úzkostlivě: „Něco v tem přeci musí být.“

A datel končil zkoušku a kázání naléhavým příkazem:

„Uložíte si včil půst. Nenapadniž vás, abyste znovu zhřešili, jak se stalo. Pomněte, že přijetím svátosti, co bylo hříchem, stane se svatou povinností manželskou. Bude se vám starati v brzké době o rodinu, a proto musíte se trpělivě snášeti, druh druhu věrně pomáhati a do smrti se neopouštěti. Slibujete?“

„Slibujeme,“ vydechli oba blažení snoubenci.

„V sobotu tedy, jak jste stanovili, dostavíte se ke svaté zповědi, načež za přítomnosti svatební družiny vykonány budou obřady, po nichž tolik toužíte. Nyní zůstávejte v pokoji a pán bůh

nebeský vás opatruj.“

XXIII

Snoubenci se dohodli, že Bystrouška odstěhuje se po svatbě do doupěte Zlatohřbítкова v Zapadlém údolí, ježto v blízkosti myslivny byla by mladá rodina ve stálém nebezpečnosti. Přípravy ke svatbě děly se rychle a kvapně zrovna jako u lidí. Zlatohřbítek sháněl příbuzenstvo a zval hosty a jako každý ženich popletl tuze mnoho věcí. Nakonec z toho všeho pozbyl zdravého pomyslu, a když si stěžoval své milé Bystroušce, chlácholila ho s úsměvem:

„Podivé, miláčku, staré revírník říkával, že zhlópnu. Neměl načisto pravdu - protože jsme zhlópli dva.“

Svatba byla slavná, tak slavná, že si ji netroufáme ani popisovati, a kromě toho aspoň polovička čtenářů dojista na pouti údolím slzavým také už zkusila všechny slasti a strasti svatebčenů. Ostatně, co se tam všecko dělo, roznesli vrabci, vyložila sova, straka, ježek, zajáci, myši a veškerá ta havěť, jež se dostavila na čuměnou. Svatby ani v lesích neobejdou se bez zvědavců. Hostina byla skvělá. Účinkoval na ní smíšený sbor kosů, drozdů, pěnkav a čermáků. Nebyla nouze ani o přípitky a ženich i nevěsta přečkali je vesměs ve zdraví. Pouze ze vzdáleného příbuzenstva rozpomněl se ve zlém na blažené novomanžele velice vzdálený strýček vůl a poslal jim ostrý dopis.

* * *

Kteréhosi horkého dne našel revírník Bartoš jda po stopě liščí prázdné, opuštěné doupě. Potěšilo ho to nesmírně. Vyprávěl o tom u Pásků v zahrádce, v duchu paní revírníkové znovu sliboval štuc z kůže Bystrouščiny a rectorovi rovnou suchý jazyk liščí, který prý činí člověka neviditelným.

„Šak se ti to zhodí, rectoru, až zasi pudeš na námluvy za slunečnicama,“ zažertoval.

„To už ne,“ odvětil rector tesklivě, „slečna Terýnka se zrovna dnes vdává.“

Revírník pohleděl s úžasem an přítele, ale do obličeje mu neviděl. Rector obrátil se rychle k plotu, zastínil si oči dlaní a díval se kamsi přes okolní zahrádky. Bylo tu ticho, pusto. Na kuželně spal pes, v panské světničce líčili, otec Pásek byl v Brně, panímámě pro spěch nebylo do výkladů a pan farář seděl arcit' na svatbě.

„Latina tu schází,“ prohodil po chvíli mlčení revírník, zív, zazvonil na sklínku, zaplatil a odcházel.

„Kam tak brzy?“ ptal se s údivem rector a hlas jeho zněl tak měkce, rozechvěně, jako by byl dozpíval smutnou píseň.

„Kam? Do lesa a dom. Lapáčka sem si dnes nevzal s sebou. Bolijou ho nožky a polehává. To má už od zimy po těch kleštích. A taky je staré, můj rehtůrku, taky, jak my. Tož tak je to na tom světě. Lůni hlouposti jsme ještě vyváděli, a letos je člověk rád, že si někde přičapí, a nechce se mu ani hni.“

Povstal, potřásl kamarádovi pravicí a v minutě trafil se mezi rozvlněnými žitnisky dolů k Černému žlebu. U posledních plůtků postál a zavrtěl hlavou. Rehtor, který ho vytrvale pozoroval, také potřásl svojí, až se mu vlasy rozházely.

„Snad neviděl!“ zabručel a zapálil se.

„Do hroma!“ vrčel v témž okamžiku revírník, „suché jak lóč, a přeci z oka krapetku vypotil. No nic, kamaráde, dobře ti je. Co by sis včil počal s ženskou? To by byl tuze nepovedené kontrapunkt.“

Lehoučko splývala nad údolím přadena teplých par. Dopaedne přehnal se milá vlažička a teď svítlo zas a hrálo radostné slunce. Na mechu a v hnědém jehličí třpytila se sem tam dosud rosná, dubová krupěj a revírník dychtivě vdechl těžkou vůni, která ho ovála na pokraji habroví.

„Porůstou,“ řekl si blaženě a opustiv stezku dal se přímo po stráni. „No neříkal jsem to?“ prohodil po chvílce hlasitě, a veverka, jež kamsi pílila po vrších, zvědavě se zastavila. „Jak malovaný, jak malovaný, jak vojáček! A pálečku kaštanovou jako děvčátko!“ jásal revírník a pohladil zdravý, štíhlý hřib.

Lehoučko se mu šlo, lehoučko se mu sbíralo, lehoučko hnaly se jeho myslí přepodivné obrazy a vzpomínky. Je to pohádka nebo pravda? Kolik je tomu let, co tudy kráčeli dva mladí lidé, ona jak jedlička, on jak šerý bor? Také hřibky sbírali, tuze jich pohmoždili a zašlapali, protože pro lásku neviděli, co však zato huběnek nasbírali!

„To bylo den po naší svatbě,“ zašeptal revírník. „Pane bože milý, den po naší svatbě! Kdys mě víc osvítíl, kdy jsem byl moudřejší, tehdy nebo včil?“

Dostoupil hřebenu stráně. Rostlo tu kadeřavé kalinčí, ptačinec, hlohy a drobné svídy a mezi křovím byla dolinka zelená, hebká jak nadýchaný zhlavec s nápisem: Spi sladce!

Revírník spatřiv dolinku vytřeštil oči a pak usedl, opřel pušku o koleno a zamyslíl se.

„Kdyby ne much, člověk by v minutě usnul,“ pravil nemoha se probrati ze zamyšlení a spolehl si. „Dobře, že spat nedajou. Přišel bych zasi pozdě.“

A v minutě spal. Hle, jaký živý sen se mu zdá! Vidí, kterak rozestupuje se mlází zlatozeleného listí, rozhrne se záclona snětí, objevuje se úzká světlina, starý jeřáb s obrázkem, datel rozkládá paprčkou v otvoru kmene, dole zástup lišek pěkně v dvojicích, nad nimi mrak drobných zpěváčků a kolem hloučky velké i drobné zvěře.

„Svatba!“ vydechnul ve snu revírník. „Staframenti, jako lidi si to zavádijou. Vida chásku! Ale ty paroháče mohli nechat někde stranou.“

Vidí pak hodokvas, vidí jak se rozvazují jazyky a svazují klíčky milostně, načisto jak mezi lidmi. Ba zachtělo se mu zakřiknouti: „Necháš ju!“ na prohnaného lišáka, jenž nepozorován usedlým příbuzenstvem lákal mrštné, ohnivé vyžle liščí do zmoly opodál. Vidiny snu sunuly se barvitě dál, revírník nemohl spustiti z nich oka, které hledalo ustavičně a znovu - Bystroušku.

„Hola, tu je!“ zahoukl pojednou. Nebyla sama, kupa liščátek ji obklopovala. Zde Oháněček, tam Peřiderka, Zlatohřbíteček, jak by tátovi z oka vypadl, i ušklíbená, rozmazlená maličká Bystrouška, jakou loni ulovil.

„Počké, tebe si drapnu,“ umínil si, „jak tvoju mamu. Ale lepší si tě vychovám, aby zasi o mně a o tobě nepsali v novinách a po knížkách.“ Usedl, příkrčil se, rozpřáhl ruce, ale dlaně pleskly naprázdno. Postřehl, že již nesní, že bdí, že se zvečeřívá a že sedí ve vábné dolince. Před nosem kmitl se mu mladý, uděšený skokan.

„É, ty potvoro studená, kde se tu bereš, setsakrapes?“ zahromoval revírník.

„T-t-to sem n-neb-bel já, t-t-to beli dědóšek, oni mi o v-vás vv-vekládali,“ zajektl v úleku skokánek, a poule strachem oči, zmizel v podrostu.

Tím končí se naše prostá historie. Kterak se skončila ve skutečnosti, nebylo lze nám zjistiti. To však mohou učiniti naše milé čtenářky samy. Pravíme „milé čtenářky“, poněvadž tak galantně a roztomile psávali milí staří spisovatelé, i když mívali čtenářky nemilé. Byl to pěkný zvyk a nemůže konečně škodit, obnovujeme-li ho nyní aspoň na rozloučenou. Tož, milé čtenářky, až budete vyklepávati své kožešiny, abyste je uchránily od zhoubných molů, podívejte se laskavě na konec oháňky. Bude-li cípek scházeti nebo bude-li nastaven, pomyslete si, že máte v ruce snad pozůstatky čiperné Bystroušky.